

د پوهنې وزارت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او د ښوونکو
د روزنې معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تالیف لوی ریاست

تفسیر شریف

دولسم ټولگی

تفسیر شریف - دولسم ټولگی

Ketabton.com

د چاپ کال: ۱۳۹۶ هـ. ش

ملي سرود

دا عزت د هر افغان دی
هر بچی یې قهرمان دی
د بلوڅو د ازبکو
د ترکمنو د تاجکو
پامیریان، نورستانیان
هم ایماق، هم پشه پان
لکه لمر پر شنه آسمان
لکه زره وي جاویدان
وایو الله اکبر وایو الله اکبر

دا وطن افغانستان دی
کور د سولې کور د تورې
دا وطن د ټولو کور دی
د پښتون او هزاره وو
ورسره عرب، گوجر دي
براهوي دي، قزلباش دي
دا هیواد به تل ځلیري
په سینه کې د آسیا به
نوم د حق مودی رهبر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د پوهنې وزارت

د تعلیمي نصاب د پراختیا او د

بښوونکو د روزنې معینیت

د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي

کتابونو د تالیف لوی ریاست

تفسیر شریف

دولسم ټولگی

د چاپ کال: ۱۳۹۶ هـ. ش.

ليکوالان

- دکتور فضل الهادی وزین
- فضل الله نیازی

علمي او مسلکي ايډيټ

- محمد عارف لودين
- محمد آصف کوچي

د ژبې ايډيټ

- محمد قاسم هيله من

دیني، سياسي او کلتوري کمیټه

- مولوی قیام الدین کشف
- دکتور عبدالصبور فخري

د څارنې کمیټه

- دکتور اسدالله محقق د تعلیمي نصاب د پراختیا او د بنوونکو د روزنې معین
- دکتور شېر علي ظریفی د تعلیمي نصاب د پراختیا د پروژې رئیس
- دکتور محمد یوسف نیازی د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي کتابونو د تالیف لوی ریاست سرپرست

طرح او ډیزاین

عنایت الله غفاري

بسم الله الرحمن الرحيم

د پوهنې د وزير پيغام

د لوی خدای ﷺ ډیر شکر دی چې انسان یې په احسن تقویم کې پیدا او هغه ته یې د خبرو کولو توان ورکړ او د علم او فکر پر گاڼه یې سمبال کړ. ډیر درود دې وي د اسلام پر گران پیغمبر حضرت محمد مصطفی ﷺ چې د انسانیت ستر ښوونکی دی او د رحمت، لارښوونې او روښنایۍ پیغام راوړونکی. ښوونه او روزنه په هره ټولنه کې د بدلون او پراختیا بنسټ دی. د ښوونې او روزنې اصلي موخه د انسان د بالقوه ځواکونو فعالول او د هغه د پټو استعدادونو غورول دي.

درسي کتاب د ښوونې او روزنې په بهیر کې یو مهم رکن بلل کېږي چې له نوو علمي بدلونونو او پرمختگونو سره اوږه په اوږه د ټولنې له اړتیاوو سره سم تالیف کېږي. درسي کتابونه باید د منځپانگې له مخې خورا بډای وي چې وکړای شي د علومو له نوو لاسته راوړنو سره مل دیني او اخلاقي زده کړې د نوو میتودونو له لارې زده کوونکو ته ولیردوي.

دغه کتاب چې اوس ستاسو په واک کې دی، د همدغو پورته ځانگړنو پر بنسټ چمتو او تالیف شوی دی. د پوهنې وزارت تل زیار باسي چې په هیواد کې تعلیمي نصاب او درسي کتابونه د اسلامي ښوونې او روزنې او د ملي هویت د ساتلو پر بنسټ جوړ او له علمي معیارونو، نوو روزنیزو میتودونو او د نړۍ له علمي پرمختگونو سره سم چمتو کړي. د زده کوونکو استعدادونه په ټولو اخلاقي او علمي خواوو کې وغوړېږي او په هغوی کې د تفکر او نوښت توان او د پلټنې حس پیاوړی کړي. د خبرو اترو او پیروونې د فرهنگ دودول، د هیواد پالنې او د مینې او محبت د حس پیاوړی کول، بښنه او پیوستون د پوهنې د وزارت نورې غوښتنې دي چې ښایي د لوست په کتابونو کې ورته پام وشي. درسي کتابونه د ښه او مسلکي ښوونکي له درلودو پرته نشي کولای ټاکل شوي موخې ترلاسه کړي. ښوونکی د ښوونې او روزنې یو مهم جزء او د ښوونې او روزنې د پروگرامونو پلي کوونکی دی. د هیواد له ژمنو او زړه سواندو ښوونکو څخه، چې د تورتم او ناپوهۍ په وړاندې یې جگړه خپله دنده گرځولی، دوستانه هیله لرم د تعلیمي نصاب په دقیق او مخلصانه تطبیق کې د هیواد ماشومان، نجونې او تنکي ځوانان د پوهې، اخلاقو او معنویت لوړو څوکو ته ورسوي.

د هیواد د زده کړې د نظام بری د خلکو له جدي مرستو پرته امکان نه لري. له دې امله له ټولو قشرونو او د ملت له شریفو خلکو، په تیره بیا له کورنیو او د زده کوونکو له درنو اولیاوو څخه هیله لرم چې د معارف د موخو د لاسته راوړو په برخه کې له هېڅ ډول مرستې څخه ډډه ونه کړي. دغه راز له ټولو لیکوالو، پوهانو، د ښوونې او روزنې له ماهرینو او د زده کوونکو له محترمو اولیاوو څخه هیله کېږي چې په خپلو رغنده نظرونو، وړاندیزونو او نیوکو د درسي کتابونو په لابنه والي کې د پوهنې له وزارت سره مرسته وکړي.

لازمه بولم له ټولو ښاغلو مؤلفانو، د پوهنې وزارت له اداري او فني کارکوونکو او له ملي او نړیوالو بنسټونو څخه، چې د دغه کتاب په چمتو کولو، چاپولو او ویش کې یې زیار ایستلی او مرسته یې کړې، مننه وکړم. په پای کې له لوی خدای ﷺ څخه غواړم چې په خپله بې پایه مهربانۍ له مور سره د پوهنې د سپیڅلو ارمانونو په لاسته راوړلو کې مرسته وکړي. انه سمیع قریب مجیب.

د پوهنې وزیر

دوکتور اسدالله حنیف بلخي

سرلیکونه

- ۱..... لومړی لوست: قرآن کریم د رڼا په لور هدايت
- ۷..... دویم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۱۱..... دریم لوست: د شورا ارزښت
- ۱۵..... څلورم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۱۹..... پنځم لوست: د انبیاوو مقام
- ۲۲..... شپږم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۲۸..... اووم لوست: اسلام غوره دین دی
- ۳۲..... اتم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۳۸..... نهم لوست: په آخرت ایمان او پر ژوند یې اغیز
- ۴۱..... لسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۴۶..... یوولسم لوست: په دین کې اعتدال (منځلاریتوب)
- ۵۰..... دولسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۵۸..... دیارلسم لوست: گټوره سوداگري
- ۶۴..... څوارلسم لوست: د دیني زده کړې ارزښت
- ۶۹..... پنځلسم لوست: د دیني شعائرو تعظیم او درناوی
- ۷۳..... شپاړسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۷۷..... اوولسم لوست: ټولنيز عدالت د قرآن په رڼا کې
- ۸۲..... اته لسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۸۸..... نولسم لوست: د انسان د وینو تویولو حرمت
- ۹۲..... شلم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۹۶..... یو ویشتم لوست: د خلکو په شتمنیو د تیري حرمت
- ۱۰۲..... دوه ویشتم لوست: ګله ژوندون او خواخوږي
- ۱۰۸..... درویشتم لوست: په قرآن کریم کې نمونه ځوانان

لومړی لوست

قرآن کریم د رڼا په لور هدایت

قال الله تعالى: ﴿الرَّكَّابُ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٢٠﴾ اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٢١﴾﴾ [ابراهيم: ١-٢]

د کلمو معنا

ال: الف، لام، را- په دې آیت کې د مقطعه تورو له جملې څخه دي چې په معنا او تفسیر یې پرته له الله تعالی او د هغه له پیغمبر ﷺ څخه بل هیڅوک نه پوهیږي.

کتاب: قرآن.

لُخْرِجَ: چې وباسې ته.

الظُّلُمَاتِ: د ظلمه جمع ده، تیارې.

النُّورِ: رڼا.

الْعَزِيزِ: غالب، د الله له مبارکو نومونو څخه یو نوم دی.

الْحَمِيدِ: ستایل شوی، د الله له مبارکو نومونو څخه یو نوم دی.

وَيْلٌ: هلاکت، افسوس، د دوزخ په بېخ کې یوه کنده ده.

ژباړه

(ا- ل - ر) ای پیغمبره! دا یو کتاب دی چې موږ ستا لورې ته نازل کړی دی چې ته پرې خلک د هغوی د رب په مرسته له تیارو څخه د رڼا په لور چې د برلاسي او ستایل شوي رب ليار ده راوباسي.

الله هغه ذات دی چې د آسمانونو او ځمکې د ټولو هستیو څښتن دی. او سخت عذاب او هلاکت د کافرانو په برخه دی.

تفسیر

د آیتونو شرح او څیړنه

د دې لوست مبارک آیتونه د (ابراهيم) سورت لومړني آیتونه دي چې مدینې منورې ته له هجرت د مخه په مکه معظمه کې نازل شوي دي. د دې سورت لومړنی آیت په (الر)

یعنی درې تورو (الف، لام، را) پېل شوی دی. دا ډول توري په قرآن عظیم الشان کې د مقطعه، یعنې له یو بل نه بیل او جلا تورو په نامه یادېږي. د قرآن عظیم الشان نهه ویشته سورتونه په دغو تورو پیل شوي دي.

مفسرین د دغو تورو د معنا په هکله بیل، بیل او متفاوت نظرونه لري،^(۱) خو د دغو تورو حقیقي معنا او په دغو تورو د قرآن عظیم الشان د ځینو سورتونو د پېلېدو اسرار یوازې الله تعالی او د هغه رسول علیه السلام ته معلوم دي او مور نشو کولای په یقین سره د دې تورو د معنا او مفهوم په اړه څه ووايو.

په مبارک آیت کې له کتاب څخه مراد قرآن مجید دی. (کتاب) د قرآن عظیم الشان له نومونو څخه دی چې په گڼ شمیر آیتونو کې په دې معنا یاد شوی دی. په نکره صیغې سره د (کتاب) لفظ کارول د دې مبارک کتاب په اوچت مقام او لوړې مرتبې دلالت کوي.

د کتاب د نازلېدو معنا دا ده چې قرآن عظیم الشان د الله له لوري د جبرائیل عليه السلام په واسطه د دنیا د اسمان له (بیت العزة) نه په پېغمبر ﷺ باندې نازل شو.

له تیارو نه د رڼا په لور د خلکو را ایستل د پېغمبر ﷺ د رسالت او بعثت ستر هدف دی. د تبارې لفظ له کفر، جهل، شرک، بدعت او نورو ټولو اعتقادي او عملي مفسادو او انحرافاتو څخه استعاره ده. د (ناس): کلمه په عربي ژبه کې د خلکو په معنا ده. د (ال) راتلل د دغې کلمې په سر کې د انسان په مطلق جنس دلالت کوي، د هرې زمانې او هر ځای انسانانو ته شاملېږي چې د خدای ﷻ د وروستني پېغمبر په حیث د رسول الله ﷺ په عالمیت، او د هغه مبارک د رسالت په تل پاتې کېدو او د وروستني کتاب په حیث د قرآن عظیم الشان په عالمیت، عمومیت او همېشه والي دلالت کوي.

د (نور) کلمه له ایمان، توحید، اسلام، د پېغمبر ﷺ له سنتو او ټولو اعتقادي او عملي فضایلو او ښېگڼو څخه استعاره ده. دلته د تیارو او ظلمونو لپاره د جمعې لفظ (الظلمات) تیارې، او د رڼا لپاره مفرد لفظ (النور) کارول شوی دی؛ ځکه کفر ډېر انواع او طریقې لري، خو د ایمان لاره یعنې د الله تعالی او اسلام لاره یوه ده.

^۱ - د امام بیضاوي انوار التنزیل تفسیر

د ﴿يَا ذُنُوبَهُمْ﴾ عبارت په دې دلالت کوي چې له تيارو، شرک او اعتقادي او عملي مفسدو څخه د خلکو را ایستل د قرآن او د پیغمبر ﷺ د لارښوونو په وسیله، د الله تعالی په امر او ارادې سره ترسره کیږي. لکه څرنګه چې د ﴿إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾ له مبارکې جملې څخه څرګندېږي. د الله ﷻ له لارې نه مقصد د الله تعالی دین، شریعت او الهي سنن دي. د آیت پای په دوو صفتونو (العزیز) یعنی غالب، او (الحمید) یعنی د ټولو مخلوقاتو په ژبه ستایل شوي، سره شوې ده، چې په دې کې د کفارو لپاره یو ډول ډار (انذار) او یادونه (تذکیر) ده ترڅو کفار پرکفر او عملي مفسدو باندې له اصرار څخه لاس واخلي.

د لوست د دویم آیت لومړنۍ برخه پر ټوله هستۍ او کایناتو یعنی اسمانونو او ځمکې باندې د الله تعالی د مالکیت او مطلق قدرت څرګندونه کوي. د آیت په دویمه برخه کې د کافرانو لپاره تهدید او سخت وعید دی، چې پر کفر باندې د استمرار په حالت کې به سخت عذاب د دوی په انتظار کې وي. د نکرې صیغې کارول د (ویل)، (عذاب) او (شدید) په کلماتو کې د عربي ژبې د اسلوب او دستور له نظره د عذاب په شدت او سختۍ دلالت کوي چې د کفارو لپاره تیار شوی دی.

د آیتونو لنډ مفهوم

د پورتنیو مبارکو آیتونو اجمالي مفهوم دا دی چې الله تعالی په دغو دوو مبارکو آیتونو کې د قرآن عظمت ته په اشارې سره په روان او څرګند اسلوب سره د قرآن کریم د نازلېدو او د پیغمبر ﷺ د بعثت موخه، د کفر له تیارو نه د خلکو را ایستل او له اعتقادي انحرافاتو او عملي مفسدو نه د ایمان او اسلام د رڼا په لور راتلل ښودلي دي او پر هستۍ او کایناتو باندې د عزیز او حمید ذات بشپړې غلبي ته په اشارې سره یې کافران پرکفر د اصرار او سرغړونې له خطرناکو پایلو څخه ویرولي دي.

د قرآن کریم ځانګړتیاوې

۱ - قرآن د هدایت او لارښوونې کتاب

څرنګه چې په پورتنیو آیتونو کې یادونه وشوه چې الله تعالی قرآن نازل کړ، ترڅو پیغمبر ﷺ خلک له تورو تیارو نه راوباسي او د رڼا په لور ورته لارښوونه وکړي. دا د دې څرګندونه کوي چې قرآن د هدایت او لارښوونې کتاب دی. په قرآن عظیم الشان

کې داسې ډېر آیتونه شته چې په هغو کې قرآن ته هدایت ویل شوی دی. نوموړي آیتونه د پورتنی آیت شرح او تفسیر کوي؛ ځکه چې د قرآن بڼه او غوره تفسیرونکی پخپله قرآن دی. مثلاً: په لاندینو مبارکو آیتونو کې غور او دقت وکړئ:

﴿ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ﴾ [البقرة: ۲] ژباړه: دا د الله کتاب دی، هیڅ شک پکې نشته، پرهیزگارانو ته لارښوونکی دی. ﴿هَذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ﴾ [آل عمران: ۱۳۸] ژباړه: دا قرآن د عامو خلکو لپاره بیان او د پرهیزگارانو لپاره هدایت او پند دی. ﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِّلْمُسْلِمِينَ﴾ [النحل: ۸۹] ژباړه: او موږ داسې کتاب پرتا نازل کړی دی چې هر څه یې پوره بیان کړي او د مسلمانانو لپاره هدایت، رحمت او د خوښۍ زیری دی. د پام وړ ده چې د هدایت لفظ په قرآن کریم کې کله د ارشاد او لارښوونې په معنا او کله هم د توفیق په معنا کارول کیږي.

۲ - قرآن نړیوال او تلپاتې کتاب

قرآن کریم کې د (هدایت) د کلمې معنا کارولو ته په پام او په مختلفو مواضعو کې د قرآن مجید د آیتونو سیاق او مفهوم ته په کتلو سره، پرته له شکه دا څرگندیږي چې قرآن کریم د هغو کسانو لپاره د هدایت او لارښوونې کتاب دی چې ایمان یې پرې راوړی دی او د هغه د تعلیماتو او ژغورونکو قوانینو له خوږې سرچینې څخه یې گټه پورته کړې ده، خو په دې کې هم شک نشته چې د قرآن دعوت او خطاب عام او نړیوال دی؛ ټول بشریت ته په هرځای او هروخت کې متوجه دی او په یوې ځانگړې ډلې او یا خاصو خلکو پورې اړه نه لري.

د مثال په توگه: په لاندینو آیتونو کې قرآن کریم د ټولو خلکو لپاره هدایت بلل شوی دی:

الف: ﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ﴾ [البقرة: ۱۸۵].
ژباړه: روژه هغه میاشت ده چې په دې کې هغه قرآن نازل شوی دی چې د خلکو لپاره له سره تر پایه هدایت دی او داسې څرگندې لارښوونې په کې دي چې د سمې لارې ښوونکې او د حق او باطل یوله بله په ډاگه بیلوونکې دي.

ب: ﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا﴾ [الفرقان: ١] ژباړه: ډېر لوړ او برکتناک دی هغه ذات چې پرېکړه کوونکی قرآن یې پر خپل بنده (محمد) نازل کړی ترڅو د ټولو خلکو لپاره ډاروونکی وي.

ج: ﴿إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾ [ص: ٨٧] ژباړه: قرآن پرته له دې، چې د ټول عالم لپاره پند وي، بل څه نه دی.

د قرآن عظیم الشان د عالمیت بل دلیل د خاتم الانبیا حضرت محمد ﷺ نړیوال او تلپاتې رسالت دی چې دا کتاب پرې نازل شوی دی، ځکه نبوت او قرآن دوه نه بیلیدونکي شیان دي او یو له بل څخه نه جدا کیږي. الله تعالی فرمایي: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾ [الانبیا: ١٠٧]. ژباړه: موږ ته نه یې رالېږلی، مگر رحمت د ټولو عالمیانو لپاره.

د قرآن عظیم الشان آیتونه پردې ناطق او گواه دي چې قرآن یو نړیوال، عالمي او تلپاتې کتاب دی. دا کتاب په خپلو تعلیماتو، احکامو او ارزښتونوسره د تل لپاره نوی دی، هیڅکله هم نه زړیږي او په هر وخت او زمان کې د بشر د هدایت او لارښوونې لپاره واضح او څرگند پیغام لري.

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په مرسته د قرآن کریم د نړیوالیتوب، عالمیت او همیشه والي په هکله په خپلو کې سره مباحثه وکړي.

٣ - قرآن کریم له لاس وهنې (تحریف او تبدیل) نه ساتل شوی کتاب

د بشر د هدایت لپاره د الله تعالی د وروستني کتاب په جېټ د قرآن د عالمیت او همېشه والي غوښتنه دا ده چې دا کتاب له تحریف او لاس وهنو څخه پاک وي؛ ځکه که چېرې په قرآن کې هم د پخوانیو کتابونو، لکه د تورات او انجیل په څیر تحریف او بدلون راغلی وای، نو په دې صورت کې قرآن نه شوی کولی د هرځای او هرې زمانې د خلکو لپاره د هدایت کتاب وای. له دې امله الله تعالی په ډېر ټینګار سره د قرآن کریم د ساتنې په اړه داسې فرمایي: ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر: ٩] ژباړه: بېشکه چې موږ ذکر (قرآن) رالېږلی دی او موږ یې خامخا ساتونکي یو.

د الله تعالى د دغې ژمنې تحقق موندل او ترسره کیدل د قرآن عظیم الشان له معجزو څخه یوه څرگنده معجزه ده. قرآن کریم د مسلمانانو په اجماع او د مخالفینو په گواهي سره د تورات او انجیل پر خلاف، چې د یوې ځانگړې زمانې او خلکو لپاره نازل شوي وو، له تحریف او تبدیل څخه محفوظ او مصئون پاتې دی، په دې معنا چې د قرآن په نصوصو یعنی آیتونو، سورتونو او الفاظو کې په لږه اندازه کمی، زیاتې او یا تغیر او تبدیل هم نه دی رامنځته شوی. کوم قرآن چې دا مهال زموږ سره دی، په بشپړه توگه هماغه الهي وحی ده چې جبرئیل عليه السلام د الله له لوري پر محمد صلى الله عليه وسلم باندې نازله کړې ده. بیا قرآن کریم د رسول علیه السلام په واسطه په لیکلې بڼه په صحیفو او د اصحابو کرامو په سینو کې وساتل شو. وروسته بیا دغه قرآن پرته له دې چې یوه کلمه او یا توری له هغه نه کم او یا پرې ورزیات شي، له یوه نسل نه بل نسل ته په نقلیدو ترموږ راوړسید. دا لړۍ به تر قیامته پورې دوام ولري او قرآن به د الهي ژمنې پر اساس له لاس وهنې څخه خوندي پاتې وي. قرآن د انسانانو د هدایت او لارښوونې لپاره د الله تعالی وروستی کتاب دی چې هیڅ ډول نسخ، تحریف او تبدیل هغه ته لاره نشي موندلی. د قرآن کریم له نزول وروسته د وحی لړۍ بنده شوې ده. د الله تعالی له لوري بل کتاب نه راځي. همدارنگه بل پیغمبر هم نه رالیږل کیږي. لکه څرنگه چې دا مطلب په لاندینې آیت کې په څرگند ډول بیان شوی دی، الله تعالی فرمایي: ﴿لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ﴾ [فصلت: ۴۲] ژباړه: نه ورته د مخ له لوري باطل راتلای شي او نه د شا له لوري، دا د حکیم او ستایلي شوي ذات رالیږل شوی کتاب دی.

دويم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

قرآن کریم د رڼا په لور هدایت

۴ - قرآن کریم شامل او کامل کتاب دی

څرنگه چې قرآن د بشر د هدایت لپاره په هر عصر او زمان کې تلپاتې کتاب دی، نو په کار ده چې دغه کتاب شامل او کامل کتاب وي او د ژوند ټولو برخو ته شامل وي. له دې امله د قرآن سپیڅلي تعلیمات، احکام او ارزښتونه داسې هراړخیز دي چې د ژوند ټولې خواوې رانغاړي.

قرآن عظیم الشان د قضایاوو په مطرحولو او خپرولو کې داسې بلیغ او څرگند اسلوب لري چې په هر وخت او ځای کې د تطبیق قابلیت او وړتیا لري. د مثال په ډول لاندینی آیت تر غور لاندې نيسو. الله تعالی فرمایي: **﴿وَلَقَدْ جِئْتَهُمْ بِكِتَابٍ فَصَلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾** [الأعراف: ۵۲] ژباړه: مور هغوی ته د علم په رڼا کې پوره او بشپړ کتاب راوړی و چې د ایمان راوړونکي قوم لپاره هدایت او رحمت و. همدارنگه فرمایي: **﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ﴾** [النحل: ۸۹] ژباړه: او مور پر تا داسې کتاب (قرآن) نازل کړی دی چې هر څه یې پوره بیان کړي دي او د مسلمانانو لپاره هدایت، رحمت او د خوښۍ زیری دی.

۵ - قرآن کریم او پخواني آسماني کتابونه

قرآن کریم د بشریت د لارښوونې لپاره د الله تعالی وروستنی او تر ټولو بشپړ کتاب دی. د قرآن کریم په نزول سره ټول پخواني آسماني کتابونه منسوخ شوي دي، ځکه قرآن د بشر د لارښوونې لپاره د الله تعالی د وروستني کتاب په حیث د پخوانیو کتابونو ټول هغه احکام چې د بقا وړتیا یې درلودله په خپل ځان کې لري او د دغو کتابونو تصدیق کوونکی دی. الله تعالی فرمایي: **﴿نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنجِيلَ﴾** [آل عمران: ۳] ژباړه: (الله تعالی) په حقه پر تا هغه کتاب (قرآن) نازل کړی چې پخواني آسماني کتابونه ریښتیني گڼي او هم یې تورات او انجیل نازل کړی دی.

له دې امله پر ټول بشریت فرض دي چې پر قرآن او خاتم النبیین حضرت محمد ﷺ باندي ایمان راوړي. رسول الله ﷺ په دې اړه داسې فرمایلي دي: **«وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٍّ أَوْ نَصْرَانِيٍّ ثُمَّ يَمُوتُ وَلَا يُؤْمِنُ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ**

أَصْحَابِ النَّارِ»^(۱) ژباړه: قسم په هغه ذات چې د محمد نفس د هغه په لاس کې دی هرڅوک له دې امت څخه که هغه يهودي وي يا نصراني او زما له بعثت څخه خبر شي، بيا په داسې حال وفات شي چې ايمان رانه وړي پر هغه څه چې زه پرې راليرلی شوی يم، مگر دا چې هغه به د دوزخيانو له جملې څخه وي.

څرنگه چې په پخوانيو کتابونو کې ډېر زيات تحريف او بدلون راغلی دی او نسخې يې يو تر بله ډېر توپير لري نو مور نشو کولای چې پر دغو نسخو د الهي کتاب په حيث اعتماد وکړو. الله تعالی فرمايلي دي: ﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْسَتْ بِهَا نَمًّا قَلِيلًا...﴾ [البقرة: ۷۹] ژباړه: هغه خلک دې هلاک وي چې يوشی په خپل لاس وليکي او بيا وايي دا د الله ﷻ راليرلی ليکنه ده، ترڅو ډېرې لږې پيسې پرې ترلاسه کړي.

قرآن د تورات او انجيل د هغو کتابونو (کوم چې اوس مهال اهل کتاب ورته لاس رسې لري) د محتواو د حقيقت او بطلان تشخيصونکي او څيړونکي دی. له دې امله قرآن عظيم الشان ته د نورو اسماني کتابونو ساتونکي (مهمېن) او ناظر ويل شوی دی. الله تعالی فرمايي: ﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ...﴾ [المائدة: ۴۸] ژباړه: ای محمده، مونږ تا ته دا کتاب (قرآن) په حقه درليرلی دی چې له ده وړاندې کتابونه ريښتيني گڼي او ساتونکي يې دی.

- د قرآن په وړاندې د مسلمان مسؤليت

پر قرآن باندې د ايمان لرلو او د الله تعالی د وروستي کتاب په جېټ د هغه د تعظيم او درناوي برسیره، مسلمان د قرآن په وړاندې نور وجايب او مکلفيتونه هم لري چې د قرآن د نصوصو په رڼا کې به له دغو مسؤليتونو نه ځينې په لنډ ډول بيان کړو:

۱- پر قرآن باندې د پوهېدو او گټو ترلاسه کولو په منظور په ډير دقت سره د قرآن کريم د آيتونو استماع او اوريدل. الله تعالی فرمايي: ﴿وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ [الأعراف: ۲۰۴] ژباړه: او کله چې ستاسې په وړاندې قرآن لوستل کيږي نو هغه په غور سره واورئ او چپ اوسئ، بنايي چې پر تاسې رحم وشي.

۲- د قرآن له آیتونو څخه پند او گټه اخیستل او د هغو په احکامو او حکمتونو ځان پوهول. الله تعالی فرمایي: **﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾** [القمر: ۱۷] ژباړه: او په یقین سره مور قرآن د پند اخیستلو لپاره اسان کړی، آیا شته کوم پند اخیستونکی؟.

۳- د قرآن په آیتونو کې تفکر او تدبر او د هغه په احکامو، اوامرو، نواهیو او ارزښتونو پوهیدل. الله تعالی فرمایي: **﴿كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ﴾** [ص: ۲۹] ژباړه: دا یو برکتناک کتاب دی چې مور پرتا نازل کړی تر څو یې هغوی په آیتونو کې فکر وکړي او د عقل خښتیا ترې پند واخلي.

۴- د قرآن تلاوت، یعنې په سمه توګه د قرآن تلاوت او لوستل، په تلفظ او معنا کې له غلطۍ او خطا نه د مخنیوي په خاطر د تجوید د قواعدو او احکامو د مراعاتولو پر اساس د تورو ادا کول. د قرآن تلاوت په سمه توګه پرهر نارینه او ښځینه مسلمان لازم دي، الله تعالی فرمایي: **﴿وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا﴾** [المزمل: ۴] ژباړه: او قرآن په ترتیل او تجوید سره ولوله.

۵- د قرآن کریم تبلیغ او نورو ته د هغه د احکامو، تعلیماتو، ارزښتونو او پیغام رسول. دا خبره د پام وړ ده چې د قرآن تبلیغول او په مختلفو سطحو کې د هغه د مفاهیمو، علومو او ارزښتونو خپرول د ټولو مسلمانانو (که هغه نارینه وي یا ښځینه، ټولنه وي او یا حکومت) دنده او مکلفیت دی. الله تعالی فرمایي: **﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ﴾** [المائدة: ۶۷] ژباړه: ای رسوله، هغه څه خلکو ته ورسوه چې ستا د رب له لورې پر تا نازل شوي دي.

۶- د قرآن د احکامو او تعلیماتو پلي کول، د الله تعالی د کتاب په وړاندې د مسلمان په فردي او ټولنیز ژوند کې ترټولو مهم مسؤلیت او مکلفیت د قرآن کریم د اوامرو د تطبیق او پلي کولو لپاره مخلصانه هڅه او هاند دی، ځکه قرآن کریم د تطبیق او عملي کولو په خاطر نازل شوی دی. الله تعالی فرمایي: **﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا﴾** [النساء: ۱۰۵] ژباړه: مور تا (محمد ﷺ) ته قرآن په حقه نازل کړی دی تر څو د الله ﷻ د لارښوونو په رڼا کې د خلکو ترمنځ پریکړې وکړې او هېڅکله د خاینانو لپاره جګړه کوونکی مه کیره.

الله تعالی دې ټولو مسلمانانو ته د قرآن کریم د سم تلاوت، ژورې پوهې، په احکامو او تعلیماتو د عمل کولو او د قرآن تر سیوري لاندې د نیکمرغه ژوند کولو توفیق ورکړي.

د لوست گټې او لارښوونې

- ۱- قرآن په هر وخت او هر ځای کې د ټول بشریت هادي او لارښود دی.
- ۲- قرآن یو نړیوال کتاب دی او د کومو ځانگړو خلکو او یا ځانگړې ډلې لپاره نه دی رالیول شوی.
- ۳- قرآن کریم له تغیر او تبدیل نه محفوظ او مصئون دی او هیڅوک نشي کولی په هغه کې تحریف او بدلون راولي.
- ۴- د قرآن کریم خدمت، د هغه حفظ کول، په هغه پوهیدل، د هغه تبلیغ او تطبیق د ټولو مسلمانانو دنده او رسالت دی.
- ۵- د قرآن کریم د نزول او د نبی کریم ﷺ د بعثت مقصد د کفر له تیارو، شرک، جهل او له اعتقادي او عملي مفاسدو څخه د خلکو را ایستل دي.

- ۱- مقطعه توري یعنې څه؟ د تفسیر علماء د دې تورو د معنا په اړه څه نظر لري؟
- ۲- ولې په دغه مبارک آیت کې د تیاري لپاره د جمعې صیغه او د رڼا لپاره د مفرد صیغه کارول شوې ده؟
- ۳- په دې مبارک آیت کې د الله ﷻ له لارې نه مقصد څه شی دی؟
- ۴- د دې مبارک آیت کومه برخه د قرآن کریم په نړیوالتوب او همیشه والي باندې دلالت کوي؟
- ۵- د دی مبارکو آیتونو لڼه او اجمالي تفسیر بیان کړئ.
- ۶- په دې لوست کې په قرآن سره د قرآن د تفسیر دوه نمونې بیان کړئ.

زده کوونکي دې د قرآن په وړاندې د مسلمانانو د مسئولیت په هکله یوه مقاله ولیکي. بیا دې په ټولگي کې د ښوونکي په مرسته او لارښوونه د دې موضوع په اړه خبرې وکړي.

د شورا ارزښت

قال الله تعالى: ﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ﴾ [آل عمران: ۱۵۹]

د کلمو معنا

{لِنْتَ}	نرم شوي.
{فَظًّا}	بد خوږه.
{غَلِيظَ الْقَلْبِ}	د سخت زړه خاوند.
{لَانْفَضُّوا}	هرو مرو به خواره شوي وو.
{شَاوِرْهُمْ}	مشوره وکړه له هغوی سره.
{عَزَمْتَ}	هوډ(قصد) دې وکړ.
{فَتَوَكَّلْ}	نو توکل وکړه.
{يُحِبُّ}	خوښوي.

ژباړه

نو د الله ﷻ د مهربانۍ له امله نرم شوي ته د هغوی(صحابه وو) لپاره او که وای ته بد خوږه سخت زړی، هرو مرو به دوی ستا له شاوخوا نه خپاره شوي وو. نو هغوی ته عفو وکړه او د هغوی لپاره بښنه وغواړه او په کار کې له هغوی سره مشوره وکړه او کله چې هوډ وکړ تا، نو توکل وکړه په الله ﷻ بې شکه الله ﷻ خوښوي توکل کوونکي.

تفسیر

د آیت شرح او څیړنه

پورتني مبارک آیت د (آل عمران) د سورت له آیتونو څخه دی. د (آل عمران) سورت په مدینه منوره کې نازل شوی دی. دغه سورت د نورو مدني سورتونو په څیر د اسلامي

ټولني د چارو د تنظيم لپاره په ډېرو احكامو او تعليماتو مشتمل دي. يو له دغو احكامو څخه چې په دې سورت كې بيان شوي دي، د (شورا) حكم دي. دغه مبارك آيت دهغو آيتونو په لړ كې نازل شوي دي چې د احد په غزوي پورې (چې د هجرت په دريم كال پيښه شوه) تړاو لري. په دې آيت كې پيغمبر ﷺ ته خطاب شوي دي؛ خو د اطاعت او پېروي د اصل پر بنسټ د پيغمبر ﷺ امت په هغه سره د خطاب وړ گرځېدلي دي او د دې مبارك آيت د احكامو د مقتضا په عملي كولو مكلف دي. د (ب) توري د {فَبِمَا} په كلمه كې د سبب د بيان، يعنې د پيغمبر ﷺ د اصحابو او يارانو په وړاندې د هغه د نرمي د سبب د بيان لپاره، چې د الله ﷻ له رحمت او مهرباني څخه عبارت دي، راغلي دي.

د [ما] توري دلته د الله تعالي د رحمت او مهرباني د تأكيد افاده كوي. غلظت د رقت او نرمي ضد دي او د زړه غلظت د سختي او نه متاثره كيدلو په معني دي. د آيت لومړني برخه يعنې د ﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ﴾ جملې د رسول الله ﷺ په يارانو د هغه ﷺ د نرمي سبب د الله تعالي رحمت او مهرباني بيان كړې ده او د سخت خوږه او سخت زړي صفتونه يې له هغه څخه نفې كړي دي.

د (عزم) كلمه د هوډ او ارادې په معنا ده. الله ﷻ خپل گران پيغمبر ﷺ ته امر كوي وروسته له دې چې دې له خپلو يارانو سره د يو كار په تر سره كولو كې مشوره وكړه او بيا دې تصميم ونيو، نو پرته له كوم شك او تردد څخه پر الله ﷻ توكل او اعتماد وكړه او كار دې ترسره كړه.

د آيت لڼې مفهوم

د آيت لومړني برخه چې د احد د غذا د آيتونو د سياق په لړ كې نازل شوې ده په دې كې الله تعالي خپل پيغمبر ﷺ د هغه ﷺ له يارانو سره په نرمي او شفقت كولو ستايلي دي او له هغه نه د ناوړو صفاتو، بدو خويونو او سخت زړه والي نفې كوي؛ ځكه كه چېرې په هغه كې ناوړو صفاتو شتون درلوداي، نو دا به له پيغمبر ﷺ نه د خلكو د كركې او لريوالي لامل شوي وي، له شك پرته دا كار د رسالت د سترې موخې، چې خلكوته د رښتيني بلنې رسول او په بڼې طريقي سره د دغې بلنې د قبلولو لپاره د خلكو هڅول دي، مطابقت نه لري.

د آیت په دویمه برخه کې الله تعالی خپل پیغمبر ﷺ ته امر کوي چې د خپلو یارانو له تېروتنو څخه تېر شي. دغه تېروتنې د احد د غزا پر مهال رامنځته شوې چې په پایله کې یې مسلمانان ډیر زیات زیانمن شول او گټلې جگړه یې ظاهراً له لاسه ورکړ. همدارنگه الله ﷺ خپل پیغمبر ﷺ ته امر کوي د خپلو یارانو تېروتنې او خطاگانې، چې د احد په غزا کې له هغوی نه شوي دي، وبښي.

په دې آیت کې پیغمبر ﷺ ته د الله تعالی له لوري دریم امر مشوره کول دي. الله تعالی خپل پیغمبر ﷺ ته امر کوي چې د کارونو په ترسره کولو کې له خپلو اصحابو سره مشوره وکړي او د هغوی نظر واوري. دا حکم یعنې په شورا امر کول د اسلامي ټولنې، حکومت او چارواکۍ د نظام بنسټ جوړوي.

د آیت په پای کې الله تعالی خپل پیغمبر ﷺ ته خطاب کوي اوداسې فرمایي، وروسته له دې چې د کارونو په ترسره کولو کې دې مشوره وکړه، نو په الله ﷺ توکل او اعتماد وکړه او پرته له تردد څخه کار ترسره کړه، ځکه الله ﷺ هغه کسان خوښوي چې پر الله تعالی توکل کوي.

د حکیم او پوه لارښود ځینې صفات

په دغه مبارک آیت کې د پیغمبر ﷺ اووه صفتونه بیان شوي دي، درې صفتونه یې د وصف او اخبار صبغه لري او څلور نور صفتونه یې د امر په صیغې راغلي. دغه صفتونه په لاندې ډول دي:

- له نورو سره په شفقت او نرمۍ کړنه او تعامل.
 - له خلکو سره له بد خوښۍ او بد چلن څخه ځان ساتل.
 - له پیغمبر ﷺ نه د سخت زړه توب د او صافو نفې کول.
 - عفو او بښنه.
 - د عفوې او بښنې غوښتل.
 - په چارو کې مشوره کول.
 - د چارو په ترسره کولو کې پر الله تعالی توکل او اعتماد لرل.
- د قرآن کریم د پورتنی آیت د احکامو پر بنسټ مسلمانان د الله تعالی د رسول په پیروي مکلف دي. الله تعالی فرمایي: **﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ...﴾** [الأنفال: ۲۰].

ژباړه: ای مؤمنانو، د الله تعالی او د هغه د رسول ﷺ متابعت او فرمانبرداري وکړئ. ﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾ [الأحزاب: ۲۱]. ژباړه: په يقين سره چې د الله رسول ستاسې د هغو خلکو لپاره ښه او غوره نمونه ده، چې د الله او آخرت د ورځې هيله لري او الله ډېر يادوي. پېغمبر ﷺ د مسلمانانو لپاره يوه ښه او غوره نمونه ده او هغوی مکلف دي په خپلو اخلاقو، صفاتو او کړنو کې د پېغمبر ﷺ پيروي وکړي. سره د دې چې په آيت کې د ذکر شويو صفاتو خپلول پر هر مسلمان لازم دي، خو پر دغو صفاتو باندې د هغو کسانو سمباليدل ډير مهم او اړين دي چې د قيادت او لارښوونې په مناصبو کې ځای لري. د آيت له الفاظو نه څرگنديږي، که چېرې قائد او لارښود، نرم خوښه او مهربانه وي او له بدو او ناوړو اخلاقو څخه، چې د خلکو دکر کې لامل گرځي، ځان وژغوري، نو يقيناً د خلکو زړونه خپلوي، رعيت يې د اوامرو اطاعت کوي او چارې يې په سمه توگه پرمخ ځي. همدارنگه د ملگرو، دوستانو او د ولس له تېروتنو څخه تيريدل، هغوی ته عفو کول، هغوی ته د برکت، بښنې او مغفرت دعا کول او د چارو په ترسره کولو کې د هغوی د نظرياتو او مشورو اخیستل د چارو په سمون کې ډيره زياته اغيزه لري.

خلورم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

د شورا ارزښت

شورا یو قرآني بنسټ (اصل) دی

شورا د اسلام په دین کې یو ثابت اصل دی. مسلمانان مکلف دي د الله تعالی د امر د تعمیل او له پیغمبر ﷺ څخه د پیروی په خاطر دغه مهم اصل په خپل فردي او ټولنیز ژوند کې مراعات او پلي کړي.

د چارو په ترسره کولو کې مشوره کول، رایه ورکول او د نورو نظریاتو ته غور نیول او د هغو شریکولو ته شورا ویل کیږي. د شورا د اهمیت په هکله دا بسنه کوي چې په قرآن عظیم الشان کې یو ځانگړی سورت د (الشوری) په نامه نومول شوی دی. په پورتنی مبارک آیت کې الله تعالی خپل محبوب پیغمبر ﷺ ته، سره له دې چې وحی هم پرې نازلېدلې په شورا امر کړی دی، ترڅو د چارو په ترسره کولو کې له خپلو اصحابو سره مشوره وکړي.

ستر تابعي امام حسن بصري د دې آیت په تفسیر کې داسې وایي: "د الله تعالی امر خپل پیغمبر ﷺ ته په مشوره کولو د دې لپاره نه دی چې گواکې د یارانو نظر ته یې اړتیا لیدل کیده، بلکې دا امر د دې لپاره دی تر څو مسلمانان د شوری په فضیلت او ارزښت پوه شي، د رسول علیه السلام پسې اقتدا وکړي او د چارو په ترسره کولو کې د هغه پیروي وکړي".

امام قرطبي د پورتنی آیت په تفسیر کې داسې وایي: "شورا د شریعت له قواعدو او ثابتو او ارزښتناکو احکامو څخه ده. که چیرې مسؤلین او د حکومت چارواکي له دیني علماوو او تجربه لرونکو کسانو سره مشوره ونه کړي، نو له دندې څخه گوبنه کول یې واجب دي".

شورا د اسلامي ټولني یوه ځانگړتیا ده

په چارو کې مشوره کول نه یوازې د اسلام یو شرعي حکم دی بلکې د مسلمانانو او اسلامي ټولني له صفاتو او ځانگړتیاوو څخه بلل کیږي.

الله تعالی د مسلمانانو د اساسي اوصافو په اړه داسې فرمایي: **﴿وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ﴾** [الشوری: ۳۸]. ژباړه: او مؤمنان هغه کسان دي چې د خپل رب بلنه یې منلې ده او لمونځ یې اداء کړی (قایم کړی) دی او خپل منځي کارونه یې په مشورې سره دي او له هغه څه نه چې مور دوی ته ور روزي کړې د الله په لار کې یې مصرفوي.

له دې مبارک آیت نه دا څرگندېږي چې شورا نه یوازې د اسلام د سیاسي نظام یو اصل دی، بلکې د هغې ریښې د مسلمانانو په ژوندانه کې ډیرې زیاتې ژورې دي. د قرآن کریم له نظره شورا د اسلامي ټولنې له ارزښتناکو مشخصاتو څخه گڼل کېږي چې په پراخه توګه په مختلفو برخو کې د هغې پلي کول د اسلامي امت فردي او ټولنیز ژوند جوړوي.

رسول الله ﷺ به د چارو په ترسره کولو کې د تجربې او راپې له خاوندانو سره مشوره کوله او شورا ته په ډیر لوی ارزښت قایل وو. د شورا د فضیلت او ارزښت په هکله له رسول الله ﷺ نه ډیر زیات احادیث روایت شوي دي. د مثال په ډول په یو حدیث کې له رسول الله ﷺ نه روایت شوی دی، چې فرمایي: **«ما خاب من استخار ولاندم من استشار»**^(۱) ژباړه: څوک چې د کارونو په ترسره کولو کې مشوره وکړي هغه به هیڅکله پښیمانه نشي او څوک چې استخاره وکړي هغه به هیڅکله زیانمن او نا امیده نشي. په بل حدیث کې رسول الله فرمایلي دي: **«ما شقی قط عبد بمشورة وما سعد باستغناء برای»**^(۲) ژباړه: چا چې په کارونو کې مشوره وکړه هغه به هیڅکله بدمرغه نشي او چا چې د نظر او راپې له اخیستلو نه استغنا وکړه هغه به هیڅکله هم نیکمرغه نشي.

امام بخاري رحمه الله په دې هکله، چې شورا په اسلامي ټولنه کې یو رایج او دودیز عمل دی، داسې فرمایي: "د پیغمبر ﷺ له مړینې وروسته به اسلامي امت په ټولو مباحو او مشروعو امورو کې د امینو عالمانو او پوهانو سره مشوره کوله ترڅو له ټولو نه په آسان شي عمل وشي."

۱ - الطبرانی فی المعجم الصغیر و الأسط.

۲ - مسند شهاب باب ماشقی عبد قط بمشورة

فعالیت

زده کوونکي دې د مضمون د بنوونکي په مرسته د ټولگي او بنوونځي د ځينو مسائلو په اړه مشوره وکړي.

شورا د اسلامي نظام يو ارزښتناک اصل دی

پرته له شکه شورا په اسلام کې د حکومتي نظام يو ارزښتناک اصل او پياوړی ستن (رکن) بلل کيږي. پېغمبر ﷺ د اسلامي نظام او دولت د لومړني رئيس په توگه په مختلفو حالاتو لکه د بدر، احد، احزاب، حديبيې او نورو غزواتو کې له خپلو اصحابو، يارانو او پاکو بيبيانو يعنې امهات المؤمنین سره د هغو چارو په هکله، چې په هغو کې د مسلمانانو ښېگڼې نغښتې وې، مشوره کړې ده.

د دې امت سلف صالح يعنې د امت مخکيني مشران لکه خلفای راشدین، صحابه او تابعينو د رسول الله ﷺ په طريقو عمل کړی او د مسلمانانو ارزښتناک او مهم کارونه يې په مشوره ترسره کړي دي.

پرته له شکه د شورا د کمزورۍ او نشتوالي په صورت کې پر ټولنې، حکومتي نظام او د خلکو پر برخليک ظلم او استبداد برلاسی کيږي چې په دې سره د چارواکو لپاره د طغيان او زورواکۍ زمينه برابريږي او ټولنه د بد مرغۍ، تېري او بې عدالتۍ کندنې ته پريوزي.

د يومفسر په وينا " په کومه ټولنه کې چې د شورا دروازه وتړلې شي په هغې کې د ظلم او تېري دروازه پرانستل کيږي ".

يو بل مفسر د دې آيت په تفسير کې داسې وايي: " د شوری له اصل سره دوه ډوله چارواکي مخالفت کوي: يو هغه چارواکي چې متکبر او مغرور وي، ځان پر نورو لوړ گڼي او گومان کوي چې د هېچا مشورې ته اړتيا نه لري، د ده هر نظر او خبره سمه ده او د نورو نظر ناسم دی. بل هغه چارواکي چې ظالم، مستبد او د حق مخالفت کوي او څه يې چې زړه وغواړي هغه تر سره کوي، ځکه هغه پوهيږي که چيرې له چا سره مشوره وکړي نو خلک به د ده په ظلم، تېري او ناوړو چارو خبر شي. "

سو کاله او نيکمرغه ژوند ته د رسيدلو لپاره که هغه د کورنۍ، ټولنې او يا حکومت په کچه وي د شورا د مهم او حياتي اصل پلي کول او پر هغې پابندي کول ډير اړين بلل

کیري. د عدالت پلي کېدل، د خلکو د برخليک په مسائلو کې د هغوی مشارکت او ونډه اخیستل، په کورنۍ او ټولنه کې د مرستې او ورورگلوۍ د فضا رامنځته کېدل او د ظلم، تیري او اختناق له منگولو نه خلاصیدل او داسې نورې ستونزې پرته له شورا څخه نشي هواریدلی.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ د پېغمبر ﷺ اخلاقي کمال.
- ❖ د صحابه وورضي الله تعالی عنهم فضیلت.
- ❖ د مسلمانانو په فردي، ټولنيز او سياسي ژوند کې د یومهم اصل په توگه د شورا تثبیت.
- ❖ وروسته له مشورې او تصمیم څخه له تردد نه ځان ساتل.
- ❖ په ټولو چارو کې پر الله تعالی توکل او اعتماد لرل.

- ۱- ولې د قرآن کریم په مدني سورتونو کې شرعي احکام زیات دي؟
- ۲- که چیرې د شورا اصل په ټولنه کې شتون ونه لري، د ټولني خلک به په کوم ډول ستونزو اخته شي؟
- ۳- آیا د شورا اصل یوازې په سياسي نظام پورې تړاو لري او که د ژوندانه په نورو برخو کې هم پلي کیدای شي؟
- ۴- کوم ډول چارواکي د شورا له اصل سره مخالفت کوي او ولې؟
- ۵- د نیک اوصالح لارښود او چارواکي لپاره د ځینو اړینو صفاتو نومونه واخلي.

زده کوونکي دې له آیت او حدیث نه په استفادې سره د شورا د ارزښت او په ټولنه کې د هغې د تطبیق کیدو په هکله یوه مقاله ولیکي چې له دوو مخونو څخه کمه نه وي.

د انبياوو مقام

قال الله تعالى: ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ﴾ [الحديد: ٢٥]

د کلماتو معنا

- {رُسُلْنَا}: زمور رسولان.
- {بِالْبَيِّنَاتِ}: په بنکاره او خرگندو نښانو (دلایلو او معجزاتو).
- {الْمِيزَانَ}: تله.
- {بِالْقِسْطِ}: په انصاف او عدل.
- {الْحَدِيدِ}: اوسپنه.
- {بِأَسْ}: جنگ، ډېر زور او طاقت.
- {عَزِيزٌ}: برلاسی، غالب.

ژباړه

مور په رښتیا خپل رسولان له روښانه او خرگندو نښو (دلایلو) سره ولیرل، له هغو سره مو کتاب او تله نازل کړل، ترڅو خلک په انصاف ولاړ وي، او رابنکته کړې (پیدا کړې) ده مور اوسپنه چې په هغې کې ډېر زور دی او جنگ پرې کېدای شي او خلکو ته پکې ډېرې گټې پرتې دي، ترڅو معلومه کړي، الله، چې څوک د هغه له لیدلو پرته د هغه او د هغه د رسولانو مرسته او ملاتړ کوي. بې شکه الله ډېر ځواکمن او برلاسی دی.

تفسیر

د آیت شرح او څېړنه

پورتنی مبارک آیت د سورة (الحديد) له مبارکو آیتونو څخه دی چې په مدینه منوره کې نازل شوی دی. د (بینات) کلمه د (بینه) جمع ده. دلته د هغو دلایلو او نښانو په معنا ده چې د پیغمبرانو (کوم چې د الله تعالی له خوا مور ته رالیرل شوي) په رښتینولي دلالت کوي، چې د هغو له جملې څخه د پیغمبرانو حسې معجزې هم دي. په مبارک آیت کې له کتاب څخه موخه ټول اسماني کتابونه دي چې پر پیغمبرانو عليهم السلام باندې نازل شوي لکه تورات، انجیل، زبور او قرآن.

(میزان) عبارت له تلې څخه دی چې د یو شي د تلو لپاره کارول کيږي، دلته ترې موخه د خلکو ترمنځ په احکامو او معاملاتو کې عدالت کول دي. تله له عدل او انصاف څخه استعاره ده چې د معقول تشبیه په محسوس سره شوې ده یعنې د عدل او انصاف تعبیر په تلې شوی دی. د تلې رالیږل د خلکو په منځ کې د عدالت او انصاف د تبلیغ او خپرولو په معنا دی.

د {قسط} لفظ د عدل معنا ورکوي او ټولو چارو ته شاملیږي. د اوسپنې له رالیږلو څخه مراد د هغې پیدا کول او د خلکو د گټې لپاره د هغې چمتو کول دي.

له «بأسٌ شدیدٌ» څخه د اوسپنې قوت او ځواک مراد دی چې گټه او تاوان دواړه په هغې کې نغښتي دي. د اوسپنې له منفعت څخه مراد له هغې نه د ژوند په مختلفو اړخونو لکه د سامان آلتو د جوړولو او داسې نورو برخو کې گټه اخیستل دي.

له «وَلْيَعْلَمَ اللَّهُ» څخه مطلب د اثارو د څرگندیدلو له لارې د الله تعالی د علم ظاهر بدل دي چې د پیغمبرانو او اسمانی کتابونو د رالیږلو او په خلکو کې د عدالت د حاکمولو او له اوسپنې نه د گټې په اخیستلو سره تحقق مومي.

دغه مبارک آیت د الله تعالی د دوو صفتونو "قوی" او "عزیز" په یادولو سره پای ته رسېږي، یعنې الله تعالی هغه قوي او غالب ذات دی چې هېڅکله هم ماتې نه خوري او نه هم مغلوبیږي.

د آیت لڼه مفهوم

په دی مبارک آیت کې الله تعالی د دې لارښوونه کوي، مور رسولان د څرگندو او روښانو دلایلو، معجزاتو سره ولیږل او پر هغوی مو هغه کتابونه نازل کړل چې د شریعت پر احکامو مشتمل دي او تله مو د عدالت لپاره نښه و گرځوله، تر څو خلک په خپلو چارو او معاملاتو کې د انصاف خیال وساتي.

همداراز د دی یادونه کوي مور اوسپنه پیدا کړې ده چې په هغې کې ډېر زور او طاقت دی او د خلکو لپاره په هغې کې ډېرې گټې دي، ترڅو الله تعالی خپل علم هغو خلکو ته ظاهر کړي چې په غیب سره د الله او د هغه د رسول مرسته او ملا تر کوي. پرته له شکه الله تعالی هغه قوي او غالب ذات دی چې هېڅکله هم نه مغلوبیږي.

د پېغمبرانو رالپړلو ته د بشر اړتيا

د دې لوست مبارک آيت د قرآن عظيم الشان د هغو آيتونو له جملې څخه دی چې د انبياوو عليهم السلام د بعثت او د بعثت د ځينو موخو په اړوند راغلي دي. بندگانو ته د پېغمبرانو رالپړل پر هغوی باندې د الله تعالی ستر نعمت دی ځکه چې پېغمبرانو عليهم الصلاة والسلام د هدايت د بلو ډيو په څېر د تاريخ په مختلفو پړاوونو کې خلکو ته د کفر او جهل له تيارو څخه د علم او ايمان د رڼا په لور د وتلو لارښوونه کړې ده. لکه څرنګه چې انسان د خپل پايښت او روغتيا لپاره هوا او خوړو ته اړتيا لري همدارنګه د الله تعالی هدايت، چې د پېغمبرانو له لارې انسانانو ته رسېږي، په دنيا کې د هغوی د نېکمرغۍ اساس او په آخرت کې له اور نه د خلاصون لپاره اړين بلل کېږي. ځکه د سمې او نا سمې لارې توپير کول، حق له باطل نه بېلول، د ايمان او الحاد ترمنځ توپير کول او اسلام له کفر نه جلا کول يوازې او يوازې د الهي وحی د لارښوونو له لارې چې د پېغمبرانو په واسطه انسانانو ته وړاندې کېږي، ممکن دی.

الله تعالی د پېغمبرانو د رالپړلو سبب داسې بيان کړی دی: ﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ...﴾ [البقرة: ۲۱۳]. ژباړه: ټول خلک يو امت و، نو پاک الله زيرې ورکونکي او ډاروونکي پېغمبران واستول او نازل يې کړ له هغوی سره کتاب په حقه ترڅو پريکړه وکړي د خلکو په مينځ کې په هغه څه کې چې اختلاف يې پکې کړی و.

د دې مبارک آيت پر اساس د ځمکې لومړني کسان د حق او رښتيني دين پيروان وو، خو د وخت په تيريدلو سره د دوی ترمنځ شخړې او خپلمنځي اختلافات زيات شول او د سمې لارې په پرېښودلو يې په ځمکه کې د تېري او فساد لاره اختياره کړه. الله تعالی د دوی د اصلاح او هدايت لپاره پېغمبران راولپړل چې په دې سره د پېغمبرۍ لړۍ پېل شوه.

له عبد الله بن عباس رضي الله عنهما څخه روايت دی چې فرمايي: «كان بين آدم و نوح عشرة قرون، كانوا على الحق حتى اختلفوا فبعث الله إليهم نوحا و النبيين من بعده»^(۱)

ژباړه: د آدم او نوح عليهما السلام ترمنځ د زمانې واټن (فاصله) لس پېړۍ وه. د دې مودې په لړ کې خلکو په سمې او رښتيني لارې ژوند تيراوه. وروسته د خلکو ترمنځ اختلافات او شخړې پيدا شوې، نو له دې امله الله ﷻ نوح او نور پېغمبران عليهم الصلاة والسلام د دوی د هدايت او لارښوونې لپاره راولپړل.

^۱ - المستدرک على الصحيحين تفسير سورة حم عسق

شپږم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

د انبياوو مقام

نبوت الهي ورکړه ده

د قرآن کریم د آیتونو او مبارکو احادیثو له نصوصو نه دا څرگندېږي چې نبوت د الله تعالی ورکړه ده او د هیچا په هڅه او هاند سره دا مقام چاته نه حاصلېږي. دې ستر مقام ته د رسیدلو لپاره دنیوي اسباب او عوامل لکه د انسان غوښتنه، وراثت، ځانگړې هڅه او هاند، بشري ذکاوت او نبوغ، مال او عزت، کورنی مقام، ټولنیز مقام او داسې نور لاملونه کوم تاثیر نه لري. الله تعالی په دې اړه فرمایي: **﴿اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ﴾** [الحج: ۷۵]. ژباړه: الله له ملایکو او انسانانو نه استازي غوره کوي، بې شکه الله ښه اورېدونکی او د هر څه لیدونکی دی.

همدارنگه الله تعالی په بل آیت کې د ځینو پیغمبرانو عليهم الصلاة والسلام ستاینه کوي او داسې فرمایي: **﴿وَأَنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ﴾** [ص: ۴۷] ژباړه: او بې شکه هغوی زموږ په وړاندې له غوره کړو شوو ښو خلکو څخه وو.

پیغمبران د الله تعالی غوره بنده گان دي

انبياء عليهم السلام د ځمکې پر سر د الله تعالی غوره بنده گان دي. د پیغمبرانو عليهم السلام ژوند د انساني ژوندانه په ټولو اړخونو کې د لوړو پوړیو د کمال یو څرگند عیني مثال دی. د دغو کمالاتو موجودیت د انبياوو عليهم السلام د رسالت له درندې او ارزښتناکې دندې سره مطابقت لري، ځکه چې پیغمبران عليهم السلام د خلکو او ټولنې د لارښوونې دنده پر غاړه لري او د بشري ټولنې د غوره کسانو په توگه باید دوی د هغو بشپړو صفاتو خاوندان وي چې هغه په نورو انسانانو کې موندل کیدای نشي.

الله تعالی د ځینو پیغمبرانو په ستاینې او وصف کې داسې فرمایي:

﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ﴾ [الأنبياء: ۷۳]. ژباړه: او گرځولي وو موږ هغوی (په مخکني آیت کې یاد شوي پیغمبران) امامان چې زموږ په امر به یې (خلکو ته) لار ښوونه کوله او وحې کړې وه موږ

په لور د هغوی د نیکو کارونو ترسره کول او اداء کول د لمانځه او ورکړه د زکات او هغوی زموږ عبادت کوونکي وو.

د پیغمبرانو علیهم السلام مهم صفات، چې په څرگند ډول په قرآن کریم کې راغلي دي، په لاندې ډول دي:

- صدق او رښتینولي.
- تبلیغ او بلنه.
- امانت.
- ذکاوت.
- له هغو نیمگړتیاوو نه لرل چې د خلکو د کرکې لامل ګرځي.
- د پیغمبرانو علیهم السلام پاکې او عصمت له ګناه نه او د وحې په رسولو کې له تېروتنې څخه.

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په مرسته، پیغمبرانو ته د بشر اړتیا او د پیغمبرانو د اوصافو په اړه علمي خبرې اترې وکړي.

د پیغمبرانو دندې

د قرآن عظیم الشان د نصوصو په رڼاکې د انبیاوو علیهم السلام سترې او مهمې دندې په لاندې ډول دي:

۱. د الله تعالی د پېژندنې، توحید او عبادت په لور د خلکو دعوت، الله تعالی په قرآن عظیم الشان کې په دې اړه داسې فرمایي: **﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾** [الأنبياء: ۲۵]. ژباړه: اونه دی لېرلی مور (ای پیغمبره) له تا نه وړاندې هېڅ استازی مگر وحې کړې مور د هغه په لور چې پرته له ما نه بل معبود نشته نو یوازې زما عبادت وکړئ.

۲. خلکو ته د الله تعالی د اوامرو او نواهیو رسول او تبلیغ کول، الله تعالی فرمایي: **﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ..﴾** [المائدة: ۶۷]. ژباړه: ای رسوله، هغه څه خلکو ته ورسوه چې ستا د رب له لوري پر تا نازل شوي دي.

۳. د سمې او نېغې لارې په لور خلکو ته لارښوونه کول، الله تعالی په دې اړه داسې فرمایي: **﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا. وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا﴾** [الأحزاب: ۴۶]. ژباړه: ای پېغمبره، مور ته شاهد، زیری وړکونکی، ډاروونکی او د الله په حکم د هغه لوري ته بلونکی لیرلی یې او روښانه خراغ مو ګرځولی یې.

۴. د بشر لپاره غوره نمونه: الله تعالی فرمایي: **﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ...﴾** [الأحزاب: ۲۱]. ژباړه: په یقین سره ده ستاسې لپاره په (کړنو) د رسول الله کې ښه او غوره نمونه (اقتدا) ده.

۵. خلکو ته د هغوی د خلقت او پیدایښت او وروستني برخلیک یادونه او دا چې وروسته له مرګ نه انسان ته څه پېښیږي، الله تعالی فرمایي: **﴿يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا...﴾** [الأنعام: ۱۳۰]. ژباړه: ای ډلې د پیریانو او انسانانو، ایا نه وو راغلي تاسې ته رسولان له تاسې نه چې بیانول به یې پر تاسې آیتونه زما او تاسې یې ډارولئ د دې ورځې له ملاقات څخه.

۶. د آخرت د ژوندانه په لور د بشر پام اړول او د فاني دنیا د ژوندانه په خوندونو کې له ډوډیدو نه د هغوی ژغورل، چې د سترګو په رپ سره تیریري او له منځه ځي. الله تعالی د دنیايي ژوند او د هغه د زوال په هکله داسې فرمایي: **﴿وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَلدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾** [الأنعام: ۳۲]. ژباړه: او نه دی ژوند د دنیا، مګر لوبه او عبث او بې شکه. د آخرت کور غوره دی لپاره د هغو کسانو چې پرهېزګاري کوي، ایا تاسې عقل په کار نه اچوئ؟

۷. پر خلکو د اتمام حجت او دلیل قائمولو لپاره، الله تعالی فرمایي: **﴿رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِنَلَّا يَكُونُ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةً بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾** [النساء: ۱۶۵]. ژباړه: رسولان زیري وړکونکي او ډارونکي (لیرل شوي) دي ترڅو د هغو له لیرلو وروسته د خلکو سره د الله په مقابل کې کوم حجت او دلیل پاتې نشي او الله په هر حال غالب او حکیم دی.

د پېغمبرانو عليهم السلام شمير او د ځينو نومونه

د يو حديث پر اساس د پېغمبرانو عليهم الصلاة والسلام شمير زيات او کم يو لک او څلرويشت زرو ته رسيږي. د الله تعالی دغه غوره بنده گان په مختلفو زمانو کې د خلکو د هدايت او لارښوونې لپاره رالېږل شوي وو.

د قرآن عظيم الشان د نصوصو له مخې هېڅ داسې امت او ډله نشته چې هغوی ته پېغمبر نه وي لېږل شوی. الله تعالی په قرآن عظيم الشان کې په دې اړه داسې فرمايي: ﴿وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ﴾ [فاطر: ۲۴]. ژباړه: او هېڅ داسې کوم امت نه شته چې په هغوی کې ډاروونکی (پېغمبر) نه وي راغلی. په قرآن عظيم الشان کې د (۲۵) پېغمبرانو نومونه ياد شوي چې عبارت، دي له: آدم، نوح، ابراهيم، اسماعيل، اسحاق، يعقوب، داود، سلېمان، ايوب، يوسف، موسی، هارون، زکريا، يحيی، ادریس، یونس، هود، شعيب، صالح، لوط، الياس، اليسع، ذوالکفل، عیسی او محمد صلوات الله عليهم اجمعين.

په قرآن عظيم الشان کې الله تعالی مسلمانانو ته امر کوي چې پر ټولو پېغمبرانو عليهم السلام باندې ايمان راوړي چې نومونه يې په قرآن کریم کې ذکر شوي او که نه. پېغمبرانو عليهم السلام باندې ايمان راوړل د عقیدې او ايمان له ارکانو څخه يو رکن دی او هېڅوک هم پر ټولو انبياوو عليهم السلام باندې له ايمان راوړلو پرته مسلمان بلل کېدای نشي. الله تعالی فرمايي: ﴿آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ...﴾ [البقره: ۲۸۵]. رسول او مؤمنانو پر هغه څه ايمان راوړی دی چې رسول ته د هغه د رب له لوري رالېږل شوي دي. دوی ټولو په الله او د هغه په ملايکو، کتابونو او رسولانو ايمان راوړی دی. (او وايي) موږ د الله په پېغمبرانو کې يو تر بله هېڅ توپير نه کوو. يعنې داسې نه کوو چې پر ځينو پېغمبرانو ايمان راوړو او د ځينو نورو له نبوت نه منکرشو.

محمد ﷺ خاتم النبیین

محمد بن عبدالله ﷺ خاتم النبیین دی او د ده ﷺ په بعثت سره د نبوت لړۍ ختمه او بشپړه شوه او وروسته له هغه څخه د الله تعالی له لوري نه کوم پېغمبر او نه کوم کتاب رالېږل

کیري. د پیغمبر ﷺ له رحلت وروسته د وحې نازلېدل هم بند شو. که چېرې څوک د نبوت دعوه وکړي نو هغه کس دروغجن دی.

قرآن عظیم الشان د ختم نبوت په اړه او دا چې حضرت محمد ﷺ خاتم النبیین دی داسې فرمایلي دي: **﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا﴾** [الأحزاب: ۴۰]. ژباړه: محمد ستاسې د سړيو د هېڅ يوه پلار نه دی، بلکې د الله رسول او اخرنی پیغمبر دی او الله پر هر څه ښه پوه او عالم دی.

د قرآن کریم د آیتونو او نبوي احادیثو پر اساس ټول انسانان د الله تعالی له لوري مکلف دي چې پر حضرت محمد صلی الله علیه وسلم باندې د وروستني پیغمبر په حیث ایمان راوړي او د هغه ﷺ فرمانبرداری وکړي. څوک چې د محمد ﷺ په نبوت او رسالت ایمان نه را وړي هغه کس کافر دی او په آخرت کې به د دوزخ په اور کې سوځي.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ الله ﷻ د زمانې په هر پړاو کې د بندگانو د هدایت او لارښوونې لپاره انبیاء عليهم السلام را لېږلي دي.

❖ د انبیاوو عليهم السلام بعثت د الله تعالی له لوري پر انسانانو د هغه د رحمت او مهربانۍ نښه ده.

❖ لکه څرنګه چې انسان د خپل پایښت او روغتیا لپاره هوا او خوړو ته اړتیا لري په همدې توګه د پیغمبرانو وجود هم د بشر د لارښوونې لپاره اړین بلل کیري.

❖ انبیاء عليهم السلام ټول د بشر له جنس څخه وو. دوی ټول نیک او غوره انسانان وو. نور انسانان که هر څومره غوره او نیک اعمال ترسره کړي بیا هم د انبیاوو مرتبې او مقام ته نشي رسېدای.

❖ پیغمبران عليهم السلام له ګناه نه معصوم او پاک دي او د دین او رسالت په تبلیغ کې هیڅکله نه سهوه کیري او نه هم تېروځي.

❖ پر پیغمبرانو عليهم السلام باندې ایمان راوړل د عقیدې او ایمان له ارکانو څخه یو رکن دی. که څوک د یو پیغمبر له نبوت نه منکر شي. هغه کافر دی.

❖ حضرت محمد ﷺ آخري پيغمبر دی. وروسته له هغه څخه بل کوم پيغمبر نه راځي. ټول انسانان د الله تعالی له لوري مکلف دي چې پر حضرت محمد ﷺ باندې د وروستي پيغمبر په حيث ايمان راوړي او د هغه ﷺ فرمانبرداري وکړي.

❖ له پيغمبر ﷺ سره مينه او محبت لرل، د هغه اطاعت کول، د هغه عزت او درناوی، د هغه ﷺ په سيرت او سنتو پوهېدل، د هغه ﷺ له عظيم الشان لوړ مقام، مرتبې او شخصيت نه دفاع کول او ټولو نړيوالو ته د اسلام د سپېڅلي دين تبليغ د هر مسلمان سړي او مسلماني بنځي اسلامي او شرعي وجيبه ده.

❖ د مسلمانانو مکلفيت د پيغمبر ﷺ په وړاندې چې له هغه سره د مينې او دوستۍ د اظهار علامت دی او د مسلمانانو لپاره د اجر او ثواب حاصلولو لامل گرځي. هغه پر پيغمبر ﷺ باندې د زيات درود ويل دی. کله چې د پيغمبر ﷺ مبارک نوم ياد شي مستحب دی چې پر هغه ﷺ باندې درود وويل شي.

۱. ولې د پيغمبرانو عليهم السلام رالېدل د بشریت لپاره اړين بلل کېږي؟ څرگند يې کړئ.
۲. د پيغمبرانو عليهم السلام مهمې دندې کومې دي؟ ځينې يې بيان کړئ.
۳. دا څه حکمت دی چې پيغمبران عليهم السلام د بشر له جنس څخه دي؟
۴. که څوک پر ځينو پيغمبرانو عليهم السلام ايمان راوړي او د ځينو نورو له نبوت نه منکر شي، د هغه حکم څه شی دی؟
۵. د پيغمبر ﷺ په وړاندې د مسلمان دنده او مسئوليت څه شی دی؟ څرگند يې کړئ.

زده کوونکي دې د آيتونو او حاديثو په رڼا کې د پيغمبرانو د اوصافو او دندو په اړه يوه مقاله وليکي چې له (۲۰) کرښو څخه کمه نه وي.

اسلام غوره دين دى

قال الله تعالى: ﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًّا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ أَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ [آل عمران: ١٩-٢٠].

د کلمو معنا

- {الدِّينُ}: شريعت او ملت.
- {الْإِسْلَامُ}: تسليمېدل، غاړه ايښودل، د اسلام دين.
- {بَعِيًّا}: د كينې او رخې له مخې.
- {حَاجُّوكَ}: شخړه كوي له تا سره، دلايل وړاندې كوي.
- {أَسْلَمْتُ}: ما سپارلى دى، تسليم او منقاد يم.
- {اهْتَدَوْا}: ليار يې وموندله، هدايت يې وموند.
- {تَوَلَّوْا}: وگرځېدل هغوى، سر غړونه يې وكړه.
- {الْبَلَاغُ}: رسونه، تبليغ.

ژباړه

بې شكه د الله په وړاندې (تر ټولو غوره) دين اسلام دى او اختلاف نه دى كړى (د اسلام د قبلولوپه اړه) هغو كسانو چې كتاب وركړ شوى دى (اهل كتابو) مگر وروسته له هغه چې علم او پوهه ورته راغله (يعنې په حقيقت پوه شول) خو د خپل منځي كينې او حسد له كبله يې اختلاف ته ملا وتړله. څوك چې د الله تعالى له آيتونو نه منكر شي (نو پوه دې شي چې) الله پاك ډېر ژر حساب كوونكى دى. كه (د كبر له مخې) دوى له تا سره (اى محمده) جگړه كوي نو ووايه سپارلى دى ما خپل مخ خاص لپاره د الله تعالى (د الله حكم ته تسليم او منقاد يم) او زما ملگري (متابعت كوونكي) هم هغه ته تسليم دي او ووايه هغو كسانو ته چې وركړل شوى دى كتاب او نالوستو ته آيا اسلام مو راوړى دى؟ كه اسلام يې راوړ نوپه تحقيق سره سمه او نېغه لاره يې وموندله او كه وگرځېدل او

سرغرونه یې وکړه، نو بې شکه پرتا (یوازې د حق) رسونه ده. او الله پاک خپل بند گان
بڼه ویني.

تفسیر

د مبارکو آیتونو شرح او څیړنه

د(دین) کلمه په لغت کې د جزا او بدل په معنا ده او دلته له (دین) نه مطلب عقاید او هغه
احکام دي چې د الله تعالی له لوري پرحضرت محمد ﷺ نازل شوي دي نو دین په دې
مبارک آیت کې د ملت او شریعت په معنا دی.

(اسلام) د تسلیمېدلو او انقیاد په معنا دی او دلته له (اسلام) نه مراد هماغه حنیف دین
دی چې محمد ﷺ د ټول بشریت لپاره راوړی دی.

د (عند الله) جمله د عربي ژبې د قانون او دستور له مخې حذف شوې کلمې لکه (ثابت)
یا (مقبول) پورې تړاو لري، یعنی د الله په وړاندې ثابت او مقبول دین. د(عند الله) په جمله
کې د اسلام د دین نسبت الله ﷻ ته، د دغه دین په شرف او غوره والي دلالت کوي
اومعنا یې داسې ده چې اسلام د الله ﷻ هغه دین دی چې د خپلو بندگانولپاره یې غوره
کړی دی. د دې وینا پر بنسټ د ﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ﴾ ژباړه: یوازینی غوره او معتبر
دین د الله تعالی پر وړاندې د اسلام دین دی، یعنی هغه شریعت چې محمد ﷺ له ځان
سره راوړی دی.

د ﴿الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ﴾ په جمله کې مراد له (کتاب) څخه هغه آسماني کتابونه دي چې
مخکې له قرآن کریم څخه نازل شوي وو لکه د تورات او انجیل کتابونه. د دغو کتابونو
پیروانو ته اهل کتاب (یهود او نصاری) ویل کیږي. د ﴿إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ﴾ په جمله
کې له (علم) نه مراد د وروستي پیغمبر په حیث د حضرت محمد ﷺ د پیغمبرۍ
پرحقانیت د اهل کتابو د علم او پوهې حاصلېدل دي. د(بغیا) کلمه دلته د کینې او حسد په
معنا ده. د ﴿وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ﴾ د جملې
مفهوم دا دی چې: د اهل کتابو مخالفت د اسلام له دین یعنې له هغه څه سره چې
حضرت محمد ﷺ راوړی دی، د پیغمبر د رښتینولۍ او د اسلامي دین له حقانیت نه د
جهل او بې علمۍ له مخې نه دی، بلکې دغه مخالفت د علم له حاصلېدلو نه وروسته د
حسد له امله دی.

د (کفر) کلمه په لغت کې د انکار په معنا ده او دلته ترې مراد د حضرت محمد ﷺ له نبوت نه انکار کول او د اسلام نه منل دي.

د ﴿فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ په جمله کې د هغو کسانو لپاره چې د اسلام او خاتم النبیین له پیغمبرۍ نه انکار کوي یو ډول وعید او تهدید وجود لري، یعنې هغه کسان چې کفر او سرغړونه کوي، الله تعالی له هغوی سره محاسبه کوي او د الله تعالی محاسبه ډېر ژر ده چې دلته د حساب سرعت د عذاب په سختی دلالت کوي.

له ﴿حَاجُّوكَ﴾ څخه مراد د پیغمبر ﷺ سره د اهل کتابو عناد، سرغړونې، جگړې او د اسلام د سپېڅلي دین پر ضد د هغوی غلیمانه ناسم تعبیرونه دي.

د ﴿أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ﴾ د جملې معنا د الله تعالی احکامو او اوامرو ته غاړه ایښودل او تسلیمېدل دي او دلته (وجه) د ذات او ځان په معنا ده، یعنې ما خپل ځان د الله حکم ته تسلیم او منقاد کړ. د ﴿فَإِنَّ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ﴾ جملې مفهوم دا دی چې که چېرې کفار او اهل کتاب او د دوی په څېر نور خلک له تا سره د عناد، تکبر او غرض په مقصد شخړې او جگړې ته ملا وتړي نو د هغوی د دروغو او تکبر پروا مه ساته او هغوی ته ووايه چې زه او زما پیروان د الله تعالی اوامرو او احکامو ته تسلیم یو.

له ﴿الْأُمِّيِّينَ﴾ نه مراد هغه کسان دي چې د هېڅ کوم کتاب پیروان نه دي یعنې د عربو مشرکان. د ﴿فَإِنَّ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا﴾ جمله هغه گټه او فایده بیانوي چې اهل کتاب او مشرکین یې د اسلام د سپېڅلي دین د قبولولو په صورت کې ترلاسه کوي، ځکه چې هغوی د الله تعالی د اوامرو په عملي کولو او د اسلام د سپېڅلي دین په قبولولو سره سمه او نېغه لاره مومي او د کفر او شرک له تیارو نه بهر راووځي.

د ﴿وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ﴾ په جمله کې د پیغمبر علیه الصلاة والسلام د زړه لپاره تسلیت دی او معنا یې داسې ده: که چېرې کفار د اسلام د سپېڅلي دین له منلو نه منکر شي او سرغړونه وکړي، نو ای محمده، په دې سره تاته هېڅ ضرر او تاوان نشته، ځکه تا خپله دنده، چې خلکو ته د سپېڅلي دین تبلیغ و، په سمه توگه تر سره کړی دی.

دغه مبارک آیتونه د ﴿وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ په جملې سره پای ته رسیږي چې دغه جمله پر وعده او وعید دواړه مشتمله ده، یعنې نیک عملو مؤمنانو ته د اجر او ثواب ورکولو وعده او کافرانو ته د سخت عذاب تهدید، ځکه چې الله تعالی د بندگانو پر کړنو او زړونو خبر دی او هر چا ته د هغه د کړنې او عمل سره سم جزا ورکوي.

د آیتونو لنډ مفهوم

یوازینی دین چې الله تعالی یې خوښوي او پر ټولو پیغمبرانو یې نازل کړی دی او پرته له هغه بل دین نه قبلوي هغه د اسلام سپېڅلی دین دی. د اسلام دین د الله تعالی اوامرو او احکاموته د غاړه ایښودلو یعنې د الله تعالی بندګۍ، فرمان بردارۍ او د هر عصر د پیغمبرانو د بعثت پر مهال د هغوی اطاعت کولو ته ویل کېږي. د پیغمبرانو د لړۍ وروستی پیغمبر حضرت محمد ﷺ دی چې ټول انسانان باید د ده د سپېڅلي دین اسلام چې د ټولو انبیاوو د ادیانو بشپړ شکل دی پیروي وکړي. الله تعالی د پیغمبر ﷺ له بعثت وروسته پرته له اسلام نه بل هېڅ دین نه قبلوي. د اسلام د منلو په هکله د اهل کتابو یعنې یهودو او نصاراؤ اختلاف او په مختلفو ډلو د هغوی ویشل کېدل، دا د هغوی د حسد، په دنیا پورې د هغوی د زړه تړلو او مقام حاصلولو له امله دی چې وروسته د دلایلو له وړاندې کولو او د پیغمبرانو او کتابونو له رالېږلو، یعنې د اسلام د دین پر حقانیت او د وروستی پیغمبر ﷺ پر رښتینولۍ له علم او پوهې حاصلېدلو وروسته، پېښ شوی دی. هغه کسان چې د الله تعالی له آیتونو انکار کوي د حق له منلو او د الله تعالی له احکامو او اوامرو نه چې د اسلام سپېڅلي دین منل دي، سرغړونه وکړي، الله تعالی ورسره محاسبه کوي او د الله تعالی محاسبه ډېر ژر او سخته ده چې هر چا ته د هغه د کړنې او عمل سره سم جزا ورکول کیږي.

ای پیغمبره، که چېرې اهل کتاب او مشرکان د دلایلو له راوړلو نه وروسته د حق دین یعنې د اسلام له منلو نه منکرشي او د تکبر په غرض له تا سره شخړه وکړي، نوهغوی ته ووايه چې زه او زما مؤمن پیروان د الله تعالی اوامرو او احکامو ته تسلیم او تابع یو. اهل کتابو او مشرکینو ته ووايه که چېرې تاسې د اسلام سپېڅلی دین ومنئ، نو سمه او نېغه لاره مومئ او که چېرې د اسلام د سپېڅلي دین له منلو انکار او سرغړونه وکړئ، نو الله تعالی به له تاسې سره محاسبه وکړي او زه خلکو ته د حق له رسولوپرته بل کوم مسؤولیت نه لرم چې هغه مې په ښه او سمه توګه تر سره کړی دی. الله تعالی د بندګانو پر ټولو شیانو یعنې زړونو او کړنو خبر دی او هر چا ته د هغه د عمل مطابق جزا ورکوي.

اتم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

اسلام غوره دين دى

د اسلام د دين معنا او مفهوم

لكه څرنګه چې وړاندې ذكر شو د اسلام لغوي معنا انقياد او تسليمېدل دي او اسلام د الله تعالى اوامرو ته د غاړې ايښودلو په معنا دى، خو دا انقياد بايد د انسان په خپل رغبت او رضا وي، ځكه په كائناتو كې ټول مخلوقات د انسان په شمول په خپل خلقت كې د الله تعالى تكويني قوانينو ته جبراً تسليم او منقاد دي او له هغو نه د مخالفت توان نه لري. له دې امله په دې ډول انقياد باندې كوم ډول ثواب او يا عقاب نه مرتبېږي. د قرآن كريم په ځينو آيتونو كې اسلام په همدې معنا سره ذكر شوى دى. ﴿أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْتَغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ﴾ [آل عمران: ۸۳]. ژباړه: آيا كافران د الله له دين څخه پرته بل دين غواړي؟ (حال دا چې) ټولو موجوداتو په اسمانونو او ځمكه كې هغه ته په خوښه او نا خوښه غاړه ايښې ده او ټول هغه ته ورګرځول كيږي.

د اسلام د دين جوهر او اساس په خپل اختيار سره د الله تعالى اوامرو او احكامو ته د انسان غاړه ايښودل دي چې د اجر، ثواب او عذاب د وركولو لپاره اړين بلل كيږي. دغه انقياد او تسليمېدل بايد په بشپړه توګه وي او انسان بايد د الله تعالى شريعت او قانون په عام او تام شكل سره په خپل فردي، ټولنيز ژوند كې پلى كړي او دا هماغه دين دى چې ټولو انبياؤ عليهم السلام خللك د دې لوري ته دعوت كړي دي او په خپله يې هم په همدې مفهوم د اسلام د سپېڅلي دين پيروي كړې ده. الله ﷻ فرمايي: ﴿وَمَنْ يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ﴾ [لقمان: ۲۲]. ژباړه: او هرڅوك چې خپل مخ (ځان) الله تعالى ته وسپاري او نېكو كار وي نو منګوله يې ولګوله هغه په رسى (كړۍ) كلكې او د ټولو كارونو پاى يوازې د الله تعالى په لور دى.

قرآن كريم د ابراهيم او يعقوب عليهما السلام په هكله داسې فرمايي: ﴿وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمْ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾ [البقرة: ۱۳۲]. ژباړه: او وصيت كړى و په دې دين ابراهيم او يعقوب هم خپلو زامنو ته، اى زما زامنو!

بېشکه الله غوره کړی دی ستاسې لپاره همدا دین، نو باید مړه نه شی خو چې یاستی تاسې مسلمانان.

د اسلام اطلاق

د نبوت د لړۍ له بشپړېدلو او د وروستني پیغمبر په توګه د حضرت محمد ﷺ له بعثت څخه وروسته، د اسلام اطلاق پر هغه دین کېږي چې د الله تعالی له لوري حضرت محمد ﷺ ته وحی شوی دی، نو ټول انسانان مکلف دي او له هغوی نه دا غوښتنه شوې ده چې دغه دین ومني او احکامو ته یې غاړه کېږدي. دا هماغه دین دی چې د دې لوست په مبارکو آیتونو کې په بشپړ صراحت سره د الله تعالی یوازینی غوره او منل شوی دین بلل شوی دی.

د یادو شوو مبارکو آیتونو په رڼا کې علماوو د اسلام دین داسې تعریف کړی دی: "اسلام په خپل اختیار سره الله تعالی ته له خضوع او انقیاد څخه عبارت دی او څرګندونه یې هغه شریعت ته غاړه ایښودل دي چې الله تعالی خپل پیغمبر حضرت محمد ﷺ ته وحی کړی دی او هغه علیه السلام یې د دغه شریعت په تبلیغ مکلف کړی دی."^(۱)

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په لارښوونه په څو ډلو وویشل شي او هره ډله دې د اسلام د دین د مفهوم په هکله له یو بل سره بحث او خبرې اترې وکړي.

اسلام هراړخیز نظام دی

اسلام شامل او هر اړخیز دین دی چې د انسان د ژوندانه ټول اړخونه رانغاړي او د بشر د کړنو، سلوکو او اعمالو د ټولو برخو لپاره څرګند قوانین لري. الله تعالی خپل ګران پیغمبر ﷺ ته د اسلام د سپېڅلي دین په اړوند او دا چې د انسان مرګ او ژوند باید د الله تعالی لپاره او د هغه د نظام په چوکاټ کې وي، داسې فرمایي: ﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ [الأنعام: ۱۶۲] ژباړه: ووايه ای محمده، بېشکه زما لمونځ، زما قرباني، زما ژوند او زما مرګ د الله لپاره دی چې د ټولو عالمیانو رب دی.

^۱ - اصول الدعوة، دکتور عبد الکریم زیدان، ۲ مخ.

د قرآن عظیم الشان په بل آیت کې الله ﷻ د اسلام د هر اړخیزوالي (شمول) په هکله داسې فرمایلي دي: **﴿مَا فَرَطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ...﴾** [سورة الأنعام: ۳۸] ژباړه: مور په دې کتاب کې هېڅ شی نیمگړی نه دی پریښی.

ځینو مفسرینو په دې آیت کې کتاب په لوح محفوظ سره تفسیر کړی دی یعنې ټول شیان په لوح محفوظ کې لیکل شوي او خوندي ساتل شوي دي.

ځینې نور مفسرین له کتاب نه قرآن کریم مطلب اخلي چې د دې تفسیر پر بنسټ د ټولو شیانو کلیات او اساسات په قرآن کریم کې موجود دي او هر هغه څه چې د انسان د لارښوونې او نېکمرغۍ لپاره اړین بلل کیږي. په قرآن کریم کې په تفصیلي او یا کلی بڼه بیان شوي دي تفصیلات او جزئیات یې د پیغمبر ﷺ په سنتو کې، چې د قرآن کریم لپاره تفسیر، تشریح بلل کیږي، موجود دي چې دا پخپله د اسلام د سپېڅلي دین په شمولیت دلالت کوي.

اسلام وروستی او بشپړ دین دی

مخکې له دې چې رسول الله ﷺ له دې فاني نړۍ څخه رحلت وکړي، الله تعالی د اسلام دین بشپړ کړ او هغه یې منل شوی او غوره دین وباله او د ځمکې د سر ټول انسانان یې پر دې مکلف وگرځول چې د دې دین پېروي وکړي. الله تعالی په دې اړه داسې فرمایي: **﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾** [المائدة: ۳] ژباړه: نن ما پوره کړم د ستاسې لپاره ستاسې دین او ما پوره کړم پر تاسې خپله لورینه او غوره مې کړم ستاسې لپاره اسلام د دین په توگه.

د اسلام د دین دکمال معنا دا ده چې د دې دین تعلیمات او احکام د انسانانو د فردي او ټولنیز ژوند په هره برخه کې د هغوی د اړتیاوو د پوره کولو لپاره داسې دقیق او مطابق دي، که چېرې په سمه توگه تطبیق شي نو د بشریت نیکمرغي تضمینوي. د اسلام د سپېڅلي دین تعلیمات او د احکامو کمال هغه وخت په سمه توگه څرگندېږي چې په عملي او بې پلوه بڼه دغه دین له نورو ادیانو، نظامونو او قوانینو سره پرتله شي.

قرآن کریم په صراحت سره بیان کړی دی چې د الله تعالی پر وړاندې یوازینی منلی شوی دین د اسلام دین دی او پرته له اسلام نه بل هېڅ دین د قبول وړ نه دی. که څوک له اسلام نه پرته بل دین غوره کړي په آخرت کې به ضرور په زیان او تاوان کې وي: **﴿وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾** [آل عمران: ۸۵].

ژباړه: او هر څوک چې پرته له اسلام نه بل دین غواړي (لټوي) نو وبه نه منل شي له هغه څخه او هغه به په آخرت کې له زیان کارانو څخه وي.

د اسلام د سپېڅلي دین د ټولو تعلیماتو پلي کولو ته اړتیا

په پورتنیو مبارکو آیتونو کې د اسلام د سپېڅلي دین د شمول او کمال په اړه، چې بل ټکی ډېر مهم او ارزښتناک برېښي، هغه د ژوند په ټولو اړخونو کې په بشپړه توګه د اسلامي احکامو او لارښوونو پلي کول دي؛ ځکه په ځینو چارو کې د اسلام د احکامو او لارښوونو نیمګړی او ناقص تطبیقول او په ځینو نورو کې د هغو له پلي کولو نه ډډه کول، سره له دې چې مطلوبې پایلې نه ورکوي، د قرآن او سنت له نص او روح نه مخالفت بلل کېږي او د دنیا او آخرت د تباهی او زیان لامل ګرځي. الله تعالی په قرآن کریم کې په دې اړه داسې فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ﴾ [البقره: ۲۰۸]. ژباړه: ای هغو کسانو چې ایمان مو راوړی دی په اسلام کې په بشپړ ډول ورننوخئ (د اسلام د سپېڅلي دین ټول احکام او تعلیمات ومنئ) او د شیطان پر پلونو مه ځئ، بې شکه چې شیطان ستاسې ښکاره دښمن دی.

یو مفسر د دې آیت په شرحې او تفسیر کې داسې وایي:

”د (سلم) د کلمې، د سین په زور او زیر د اسلام پر دین او سلامتی (د امن په معنا) پر دواړو اطلاق کېږي. یعنې ای مؤمنانو د اسلام په دین کې داخل شی او د هغه د ټولو تعلیماتو او لارښوونو التزام او پابندي وکړئ. د اسلام د سپېڅلي دین ټول احکام پلي کړئ او د هغو کسانو په څېر مه اوسئ چې د اسلام پر ځینو احکامو ایمان راوړي او ځینې نور احکام یې نه مني او ترې انکار کوي. نو مطلب دا دی چې د اسلام ټول احکام او اوامر ومنئ او پرې عمل وکړئ.“^(۱)

په بل آیت کې الله تعالی د بني اسرائيلو د بدو اوصافو د بیانولو په لړ کې د هغو کسانو، چې د کتاب ځینې برخې مني او د ځینو نورو له منلو نه انکار کوي، داسې غندنه کړې ده: ﴿أَفْتَوْمُنُونَ بَعْضُ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ [البقره: ۸۵]. ژباړه: آیا

۱ - تفسیر الوسيط للطنطاري، د بقرې د سورې ۲۰۸ آیت تفسیر

تاسې د کتاب ځينې برخې مني او ځينې نورې يې نه مني او انکار ترې کوي، نو نه ده جزا د هغه چا له تاسې څخه چې کوي دا کار، مگر رسوايي ده په ژوند د دنيا کې او په ورځ د قيامت به وگرځول (وروستل) شي هغوی په لور د سخت عذاب او الله پاک ناخبره نه دی له هغه څه نه چې تاسې يې کوي.

د کتاب پر ځينو برخو د ايمان راوړلو او له ځينو نورو برخو نه د انکار کولو معنا دا ده چې د کتاب ځينې احکام او الهي اوامر ومني او د ځينو نورو له منلو څخه انکار وکړي چې پايلي يې ډيرې بدې او خطرناکې وي.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ اسلام د بشر لپاره د الهي دين يو بشپړ او متکامل انځور او وروستنی اسماني دين دی چې له دې وروسته هيڅکله بل کوم دين راتلاى نشي.
- ❖ قرآن کریم د انس او جن لپاره نازل شوی دی. د اسلام سپېڅلی دين په هر ځای او عصر کې د ټولو انسانانو لپاره الهي دين دی. د اسلام د دين احکام په هر وخت کې د تطبيقولو وړتيا لري او هيڅکله هم نه زيريري.
- ❖ يوازينی غوره او معتبر دين د الله تعالى پر وړاندې د اسلام دين دی او څوک چې په دغه دين کې داخل نه وي هغه کافر دی او که چېرې له دنيا څخه کافر ولاړ شي نو د دوزخ د اور مستحق گرځي.
- ❖ اسلام کامل شامل او هر اړخيز دين، نظام او قانون دی چې د انسان د ژوندانه ټول فردي او ټولنيز اړخونه رانغاړي.
- ❖ د اسلام دين الله تعالى ته د غاړې اېښودلو او تسليمېدلو په معنا دی، خو دا تسليمېدل او انقياد بايد د انسان په خپل رغبت او رضا وي نه جبراً، ځکه په کایناتو کې ټول مخلوقات جبراً د الله تعالى سننو او قوانينو ته تسليم او منقاد دي.
- ❖ اسلام بايد د ژوند په ټولو اړخونو کې په بشپړ ډول پلي شي، ځکه د اسلام ناقص او نيمگړی پلي کول د قرآن او سنت له نص او روح نه مخالفت بلل کېږي.

۱. د اسلام دين په لغت او اصطلاح كې تعريف كړئ.
۲. د لوست د مباركو آيتونو اجمالی مفهوم وليكئ او استدلال وكړئ چې د انسان انقياد او تسليمدل د اسلام دين ته بايد ولې اختياري وي؟
۳. د اسلام د دين د كمال او هراړخيز والي (شمول) معنا څه ده؟ په تفصيل سره يې شرح كړئ.
۴. ولې د اسلام دين په هر زمان او مكان كې د پلي كولو او تطبيق وړتيا لري او تعليمات او احكام يې هېڅكله هم نه زيريري؟
۵. آیا د اسلام د دين جزئي او ناقص تطبيق د قرآن له آيتونو او نبوي احاديثو سره مطابقت لري؟ ستاسې ځواب بايد مستدل او د قرآن او احاديثو له مخې وي.
۶. څوك چې د اسلام په دين مشرف نشي او مړ شي د قرآن او سنت له نظره يې حكم څرنگه دی؟

- زده كوونكي دې د مباركو آيتونو په رڼا كې يوه مقاله وليكي چې له (۲۰) كړښو څخه كمه نه وي او لاندیني ټكي راوڼغاړي.
- د اسلام تعريف او مفهوم.
 - د اسلام د سپېڅلي دين د كمال او شمول معنا.
 - په فردي او ټولنيز ژوند كې د اسلام د پلي كولو گټې او ارزښت.

په اخرت ايمان او پر ژوند يې اغيز

قال الله تعالى: ﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ. فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ﴾ [المؤمنون: ۱۱۵ - ۱۱۶]

د کلمو معنا

أَفَحَسِبْتُمْ: آیا تاسې گومان کاوه.

عَبَثًا: بې گټې، عبث، بابېزه.

فَتَعَالَى: نو ډیر لوړ او پورته دی.

الْكَرِيم: قدرمن، ستر.

ژباړه

آیا تاسې انگیرلې وه (گومان کړی وو) چې مور تاسې بابېزه (عبث) پیدا کړي یاست او زموږ لوري ته ستاسې بېرته راگرځېدل نشته؟ نو ډیر لوړ او پورته دی الله، حقیقي پاچا، له هغه پرته بل هېڅ کوم برحق خدای نشته، هغه ذات د ستر عزتناک عرش څښتن دی.

تفسیر

د آیتونو لنډ مفهوم

په پورتنیو مبارکو آیتونو کې الله تعالی د هغو کسانو په هکله، چې د آخرت له ورځې او له مرگ نه وروسته له بیا راژوندي کېدلو نه منکر دي او ایمان پرې نه لري، توبیخاً داسې فرمایي: آیا تاسې داسې گومان کوئ چې الله تعالی تاسې هسې عبث او بابېزه پیدا کړي یاست او ستاسې کار په دې دنیا کې یوازې خوړل، څښل او د دنیا له خوندونو څخه گټه اخیستل دي او تاسې وروسته له مرگ نه بیا نه راژوندي کېږئ؟!؟

آیا گومان کوئ چې حساب او کتاب او ستاسو د کړنو پوښتنې کولو ته کومه اړتیا نه لیدل کېږي، له تاسو سره محاسبه نه تر سره کېږي او نه هم کوم ثواب او عذاب شتون لري؟!؟
نه هېڅکله هم داسې نه ده لکه څرنګه چې تاسې گومان کوئ. مور تاسې هېڅکله هم عبث او بابېزه نه یاستی پیدا کړي، بلکې ستاسې خلقت او پیدایښت د یو علم، حکمت او

خرگندو موخو پر اساس دی او ستاسو ټولو بېرته راگرځېدل د الله تعالی په لور دی او ستاسو د هغو کړنو او اعمالو پوښتنه به وشي چې تاسو تر سره کړي دي. د لوست په دویم آیت کې الله تعالی له عبثو او بې گټو کړنو نه د خپل سپېڅلي ذات پاکي بیانوي او داسې فرمایي، الله تعالی له دې څخه پاک او سپېڅلی دی چې تاسې بې فایدې او عبث پیدا کړي، ځکه دا کار د الله تعالی له لور شان سره، چې مطلق حاکم، یوازینی حقیقي معبود او د لوی او ستر عرش څښتن دی، مطابقت نه لري.

د آیتونو شرح څېړنه

دغه دوه مبارک آیتونه د هغو آیتونو په سیاق کې قرار لري چې د آخرت په هکله دي او د هغه څه خرگندونه کوي چې د دغې ورځې منکرینو او کفارو ته پېښیږي. لومړنی آیت یعنې د **﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾** په پوښتنې سره پیل شوی دی. دې ډول پوښتنې ته په عربي ژبه کې انکاری استفهام ویل کیږي چې د پوښتنې د موضوع د نفی او انکار په معنا راځي او د هغې مخالف مفهوم ثابتوي، یعنې: داسې نه ده لکه څرنګه چې تاسې گومان کوئ، مور تاسې بابزه او بې گټې نه یاستې پیدا کړي. د عربي ژبې د بلاغت او دستور له مخې په دې پوښتنه کې د غندنې معنا نغښتې ده؛ په دې معنا الله تعالی د هغو کفارو معتقداتو او نظریو غندنه کوي چې له بعث نه منکر او په دې ناسم گومان دي چې د دنیا ژوند یوازې د خوراک، څښاک او نورو خوندونو لپاره دی او دا چې له مرګ نه وروسته بیا راژوندي کېدل، حساب او کتاب او د اعمالو پوښتنه وجود نه لري.

د (عبث) کلمه د هغې بې گټې کړنې او وینا په معنا ده چې کومه فایده پرې نه مرتیږي. د **﴿وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾** مبارکه جمله پر مخکیني جملې عطف ده چې د آخرت د ورځې د منکرینو د ناسم او غلط گومان نفی کوي او د بعثت پر حتمي واقع کېدلو او دا چې د ټولو رجوع د الله تعالی په لور ده، تأکید کوي.

د **﴿فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ﴾** جمله له عبثو او بې گټو کړنو نه د الله تعالی پاکي او سپېڅلتیا بیانوي او له هر هغه څه څخه چې د هغه له لور شان سره مناسبت او سمون نه لري، پاک او منزه دی او هر کار یې د علم او حکمت پر اساس دی.

د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو معنا

د آخرت پر ورځ ایمان او باور لرل د ایمان د اووگونو ارکانو له جملې څخه یو رکن دی او له دې ورځې څخه انکار کول کفر دی. د قرآن کریم آیتونه او د پېغمبر اکرم ﷺ احادیث پر دې گواه دي چې د آخرت پر ورځ له باور پرته د انسان ایمان نه صحیح

کیري. د آخرت پر ورځ ایمان ډیر اهمیت او ارزښت لري ځکه چې په قرآن کریم کې ډیر ځله پر الله تعالی له ایمان سره یو ځای ذکر شوی دی. الله تعالی په دې آیت کې فرمایلي دي: **﴿مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمَلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾** (المائدہ: ۶۹). ژباړه: هر چا چې په الله او د آخرت په ورځ ایمان راوړ او نېک کارونه یې وکړل، نو هغوی به نه ډارېږي او نه به غمجن کیري.

پېغمبر ﷺ په یو مشهور حدیث کې، چې د جبرئیل حدیث باندی یادېږي د آخرت پر ورځ ایمان او باور لرل د ایمان د ارکانو له جملې څخه بللی او داسې یې فرمایلي دي: **“أَنْ تَوْمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَتَوَمَّنَ بِالْقَدْرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ”** ^(۱) ژباړه: ایمان په الله تعالی، د هغه پر ملایکو، د هغه پر کتابونو، د هغه پر رسولانو، د آخرت پر ورځ او د خیر او شر په تقدیر چې د الله تعالی له لوري دی، باور او یقین لرل دي. د قرآن کریم د آیتونو او د رسول الله ﷺ د احادیثو پر بنسټ د آخرت پر ورځ ایمان لرل په لاندینیو عناصرو مشتمل دي:

- د قیامت پېښیدل، په دې معنا چې دنیا پای ته رسېږي او ټول مخلوقات د خپل خالق په لور بېرته راگرځي.

- له مرگ نه وروسته بیا راژوندي کېدل، هغه ورځ چې الله تعالی په هغه کې ټول مخلوقات داسې بیا راژوندي کوي لکه څرنګه چې یې په لومړي ځل پیدا کړي وو.

- حشر یا په یو ځای کې د ټولو مخلوقاتو جمع کېدل.

- حساب.

- د اعمالو وزن.

- حوض.

- صراط (لاره).

- جنت.

- دوزخ (جهنم).

- د قبر عذاب او نعمت ^(۲)

^۱- صحیح مسلم - کتاب الإیمان.

^۲- د آخرت د ورځې د تفصیل د پوهېدلو لپاره دې د عقایدو کتابونه وکتل شي.

لسم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

په آخرت ایمان او پر ژوند یې اغیز

پر آخرت ایمان لرل د مهمو پوښتنو لپاره ځواب دی

د انسان په ذهن کې تل درې ارزښتناکې او برخلېک جوړوونکې پوښتنې شتون لري:

۱- مور له کوم ځای څخه راغلي یو؟

۲- مور په دې دنیا کې د کوم هدف لپاره ژوند کوو؟

۳- زموږ وروستنی برخلېک به څه وي او وروسته له مرگ څخه به چیرته ځو؟

دغو پوښتنو د تل لپاره؛ په پخوانیو زمانو او اوسني عصر کې د بشر ذهن ځان ته اړولی دی چې دغو پوښتنو ته د ځواب څرنګوالی د افرادو او بشري ټولنو د برخلیک په ټاکلو کې ستره ونډه لري.

دغو دريو پوښتنو ته ځواب په حقیقت کې د انسان تصور، او نړۍ لید جوړوي (هغه له نړۍ سره اشنا کوي) او له نړۍ او کایناتو سره د هغه د زغم او کړنو بڼه ټاکي او د وګړي ژوند ته سم لوری وربښي.

د اسلام سپېڅلی دین دغو پوښتنو ته څرګند ځوابونه لري.

د لومړۍ پوښتنې ځواب: مور ټول انسانان د الله تعالی مخلوق یو او هغه زموږ خالق دی الله فرمایي: ﴿هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا. إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا﴾ [الانسان: ۱-۲] ژباړه: آیا پر انسان داسې یو وخت یا داسې زمانه تېره شوې چې هغه د یاد وړ کوم شی نه و. بېشکه مور انسان له ګلېږې شوې نطفې څخه پیدا کړ. مور هغه ازمايو، نو(له همدې کبله) مور و ګرځاو هغه اورېدونکی او لیدونکی.

د دویمې پوښتنې ځواب: زموږ د پېداېښت او ژوندانه اصلي موخه په سمه او هر اړخیزه توګه د الله تعالی عبادت او بنده ګي ده: ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُون﴾ [الذاریات: ۵۶] ژباړه: او نه دي پېدا کړي ما پېریان او انسانان مګر لپاره د دې چې زما عبادت وکړي.

د دریمې پوښتنې لنډ ځواب: د دنیا ژوند د کار پای او آخر نه دی. مور انسانان پس له مرگه د الله تعالی حضور ته بیا راژوندي کيږو. زموږ د هغو اعمالو او اقوالو پوښتنه به وشي چې موږ تر سره کړي دي او له هغې سره سم به موږ ته جزا راکړل شي.

﴿اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ [الروم: ۱۱] ژباړه: الله تعالی هغه ذات دی چې لومړی (له نشت) نه خلک پیدا کوي، بیا یې راگرځوي، بیا تاسې د هغه په لور وروستل کيږئ.

﴿...ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ...﴾ [الزمر: ۷] ژباړه: بیا ستاسو ټولو ورتگ په لور د رب ستاسې دی. هلته به مو له خپلو کړنو څخه خبر کړي.

دا د آخرت د ورځې او پر هغې باندې د باور لرلو معنا ده چې د انسانانو د برخليک جوړوونکو دريو پوښتنو له جملې څخه ديوې پوښتنې ځواب دی.

د آخرت پر ژوند د ايمان لرلو اغيزه

د آخرت پر ورځ ايمان لرل د انسان پر فردی او ټولنيز ژوند باندې ډېره زیاته اغيزه او تاثیر لري. د آخرت پر ورځ د ايمان لرلو پایلې د انسان پر ژوند هغه مهال څرگنديږي چې موږ د یو مؤمن کړنې او سلوک د غیر مؤمن له کړنو او سلوک سره مقایسه کړو.

څوک چې د آخرت پر ورځ ايمان نه لري د ژوند په هکله د هغه لید او تصور توپیر لري، په دې معنا چې دغه شخص پرته له مادي ژوند نه د بل هیڅ شي په هکله سوچ نه کوي. د داسې انسان کړنې، پرېکړې، د تفکر بڼه، دوستي، دښمني او هر څه پر مادياتو څرخيږي او پرته له دې ورسره د ښه او بد، وړ او ناوړ، سم او ناسم د پرتلې او اندازه کولو لپاره بل کوم معیار وجود نه لري.

د داسې کړنو او تفکراتو پایلې دا دي چې انسان د انسانیت له ښو او لوړو درجو او اړخونو نه لېرې کوي او په هغه کې د حیوانیت اړخونو ته داسې وده ورکوي چې په پای کې حیواني ځانگړتیاوي د دغه انسان پر انساني صفاتو غلبه حاصلوي او ورو، ورو په هغه کې انساني فضایل او ښېگڼې وژني. قرآن کریم دغه ډول انسانان له څلوربولو څارویو سره تشبیه کړي دي او د هغوی د بدې پایلې په اړه داسې فرمایي:

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ﴾ [محمد: ۱۲] ژباړه: او

هغه کسان چې کافران دي گڼه او مزې اخلي له دنیا نه، د څارویو په شان خوراک څښاک کوي او د هغوی وروستی استوگنځی اور دی.

لکه څرنگه چې قرآن کریم فرمایلي دي، کافر انسان د آخرت پر ورځ ایمان نه لري. هغه یوازې په دې سوچ او فکر کې وي تر څو په دې دنیا کې د ورکړل شوي فرصت څخه زیاته مادي ګټه پورته کړي او له لږايدو څخه یې خوند واخلي. د داسې انسان لپاره حلال او حرام کوم ارزښت نه لري او نه هم اخلاقي معیارونه او انساني ښېګڼې او فضایل د هغه لپاره کوم مفهوم لري. دغه نفسي او روحي ناروغ انسانان د خپلو مادي غوښتنو د پوره کولو لپاره هېڅ کوم برید او پوله نه پېژني. همدارنگه د دنيوي فاني مال او متاع خوندونو د حاصلولو لپاره د دوی حرص دومره زیات وي چې هېڅ څه د قید نه مني.

په دغو پليټو او ناوړو غوښتنو کې د انسان د پرېوتلو اساسی لامل، کفر، د آخرت پر ورځ د ایمان نه لرل او د کړنو او سلوکو له حساب او کتاب نه انکار کول دي.

د یادونې وړ ده، د آخرت پر ورځ ایمان نه لرل په نړۍ کې د زیاتو مفسدو، بې عدالتیو، ظلمونو، د حق ترپښو لاندې کېدلو او حرص جرړې او رېښې ګڼل کېږي چې د افرادو او بشري ټولنو ژوند په تورو تیارو بدلوي او د نړۍ په مختلفو برخو کې د کور وړانونکو او تباه کوونکو جگړو لامل ګرځي.

بل لوري ته هغه کسان چې پر الله تعالی او د آخرت پر ورځ ایمان لري په یقین سره پر دې پوهیږي چې د فاني دنیا خوندونه، مال او متاع د آخرت د ابدی ژوند په مقابل کې هېڅ کوم ارزښت نه لري او نه ښایي د له منځه تلونکو مادي لږايدو په خاطر توازن له لاسه ورکړي او د ښو او بدو، حلالو او حرامو له پولو تېری وشي.

مؤمن د آخرت پر ورځ کامل باور او ایمان لري او په دنیا کې د حرامو لږايدو، مال او متاع نه د ځان د ژغورلو په صورت کې به الله تعالی هغه ته د دې په بدل کې څو برابره زیات اجر او ثواب ورکړي. دغه باور مؤمن له ګناه څخه ژغوري او د هغه قول او عمل توازن برابروي.

قرآن کریم په دې اړه داسې فرمایي:

﴿قُلْ أَوْبَيْتُكُمْ بِخَيْرٍ مِنْ ذَلِكَ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ [آل عمران: ۱۵-۱۶] ژباړه: ووايه ای محمده، آیا زه تاسې ته تر دې (مادي پانګو) نه ښه او غوره څيزونو وښاييم؟ د هغو کسانو لپاره چې له الله څخه وډارشي. د تل لپاره داسې باغونه دي چې ويالې به پکې روانې وي او پاکې کړای شوې ښځې او د الله رضا (به د دوی په برخه وي) او الله تعالی د خپلو بندګانو ښه ليدونکی دی.

د انسان په ژوند کې د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو اهمیت او اثر هغه مهال په روښانه توګه څرګندېږي چې مخ په زیاتېدونکې بشري ستونزې او د انسان پر روح، عقل او نفس باندې د ماده پرستی خطرناکې پاملې په علمي او هر اړخیز ډول تر بحث او څېړنې لاندې ونيول شي.

د ننني بشریت لپاره د بې جلمه مادې او شهواني ژوند له تباه کونکو څپو څخه د ژغورنې یوازنی لار، پر آخرت ایمان لرل او د مرګ او وروستۍ ورځې لپاره تیاری کول دي. یقیناً د آخرت پر ورځ ایمان لرل د ماده پرستی له جاذبې او له محض مادې ژوند څخه د انسان د خلاصون تر ټولو غوره وسیله ده چې هغه ته د روحي او اخلاقي فضایلو او د ټولو انساني ښېګڼو د معنوي ژوند د پراخې فضا پر لور ختلو دروازې پرانیزي.

د لوست ګټې او لارښوونې

- د آخرت پر ورځ باور لرل د ایمان د ارکانو له جملې څخه یو رکن دی، څوک چې پر دغې ورځ باندې ایمان و نه لري، مسلمان نه دی.
- د ټولو انسانانو ورتګ د الله تعالی په لور دی او هر چا چې په دنیا کې کوم عمل ترسره کړی وي د الله تعالی پر وړاندې به د خپلو کړنو مسؤل وي.
- د آخرت پر ورځ ایمان او باور لرل د انسان پر سلوکو او اعمالو باندې ژور او ارزښتناک اثر لري او د هغه په ژوند کې د توازن او تعادل د رامنځته کېدلو لامل ګرځي.
- د آخرت پر ورځ ایمان لرل د انسان د ژوندانه اړخ څرګندوي او هغه د مادیاتو په ډنډه کې له ډویدلو او ورکېدلو نه ژغوري.
- څوک چې د آخرت پر ورځ ایمان نه لري، د هغه څاروي په څېر دی چې په ژوند کې د خوراک، څښاک او شهواني غریزې له ترسره کولو پرته بل کوم مقصد نه لري.
- د آخرت پر ورځ ایمان لرل په انسان کې د انساني فضایلو او ښېګڼو د ویاړ لامل ګرځي او په هغه کې د خیر او برکت د ودې زمینه برابروي.

فعالیت

د ټولګي زده کوونکي دې په پنځه کسيزو وړو ډلو ووېشل شي. هره ډله دې د انسان پر ژوند د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو د تاثیر په هکله خبرې اترې وکړي. په پای کې دې یوتن زده کوونکي د نورو ډلو په استازیتوب زده کوونکو ته د خبرو اترو پاملې ووايي.

- د لوست په رڼا کې د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو مفهوم شرح کړئ.
- په مبارک آیت کې استفهام او یا انکاری پوښتنه د کوم مفهوم افاده کوي؟
- د آخرت پر ورځ د ایمان د ځینو عناصرو نومونه واخلي.
- هغه څوک چې د آخرت پر ورځ ایمان نه لري، ولې مسلمان نه گڼل کېږي؟
- د آخرت د ورځې د منکرینو پر ژوند د آخرت پر ورځ د ایمان نه لرلو څو پایلې بیان کړئ.
- د آخرت پر ورځ ایمان لرل څرنگه د انسان په ژوند کې د توازن پیدا کولو لامل ګرځي؟ خپل ځواب د ژوند د حقیقي مثالونو په ترڅ کې بیان کړئ.
- څرنگه کولای شو د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو له لارې په مادیاتو کې د ورکېدلو او ماده پرستی مخه ونیسو؟
- د آخرت پر ورځ ایمان نه لرل او یا د هغه ضعف څرنگه کولای شي د انسان د ژوند توازن له منځه یوسي؟

زده کوونکي دې د قرآني آیتونو او احادیثو په رڼا کې د انسان په فردي او ټولنیز ژوند باندې د ایمان د اغېزې او تاثیر په هکله یوه مقاله ولیکي چې له (۲۰) کرښو څخه کمه نه وي او په هغې کې دې له دلایلو او مثالونو نه استفاده وشي.

په دین کې اعتدال (منخلاریتوب)

قال الله تعالى: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا...الآية﴾ [البقرة: ۱۴۳] و قال تعالى: ﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ...الآية﴾ [النساء: ۱۷۱]

د کلمو معنا

{ جَعَلْنَاكُمْ }	تاسې مو وگرځولئ.
{ أُمَّةً }	ډله (امت).
{ وَسَطًا }	منځنۍ، معتدل او غوره.
{ شُهَدَاءَ }	گواهان، شاهدان.
{ شَهِيدًا }	گواه، شاهد.
{ لَا تَغْلُوا }	مبالغه او تېری مه کوئ.
{ عَلَى اللَّهِ }	پر الله، د الله په شأن کې.
{ إِلَّا الْحَقَّ }	پرته له حق څخه.

ژباړه

او په همدې توگه مور تاسې یو وسط (غوره) امت گرځولي یاست چې شئ تاسې پر خلکو شاهدان او پېغمبر پرتاسې شاهد اوسئ. (البقره ۱۴۳) - ای د کتاب خاوندانو، تاسې مبالغه مه کوئ، په خپل دین کې او مه وایئ پر الله پرته له حق نه بل څه... (النساء ۱۷۱)

تفسیر

د آیتونو شرح او څېړنه

له بېت المقدس نه د کعبې شریفې په لور د مسلمانانو د قبلي له بدلون وروسته الله تعالی خپل پېغمبر ﷺ ته خبر ورکړ، یهود او نور منافقین به ډیر ژر دا آوازې خپرې کړي چې محمد او اصحاب یې هره ورځ له یو لوري نه بل لوري ته مخ اړوي او پر خپل دین ثابت نه دي. د دوی د قبلي د بدلون یوازینی لامل له اهل کتابو سره د دوی کینه ده، خو ته ای

محمده! دغو ناپوهانو ته ووايه چې ختيځ او لويديځ ټول د الله دي. د الله تعالی چې هر چا ته خوښه شي هغه ته سمه لاره ورښيي. څه چې له دې آسماني ځواب نه څرگنديږي هغه دا دی چې د قبلې بدلون د الله تعالی له خوا پېغمبر ﷺ او د هغه د امت لپاره یو ځانگړی فضیلت او غوره والی دی. ځکه کعبه شریفه د ځمکې پر سر هغه لومړنی خونه ده چې د الله تعالی د عبادت لپاره جوړه شوې ده. کعبه د اب الانبياء (د پيغمبرانو پلار) ابراهيم خليل الله قبله ده، چې اهل کتاب په دروغو ځانونه هغه ته منسوبوي. هر چاته چې الله تعالی د دې قبلې په لور د هغه د عبادت لارښوونه وکړه، هماغه کس په حقه سره د ابراهيم عليه السلام پېرو بلل کيږي. له دې مبارک آیت څخه وروسته الله تعالی مؤمنانو ته خطاب کوي او داسې فرمايي: **﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾** یعنی لکه څرنګه چې مو تاسې ته درنښت او لوی عزت درپه برخه کړ همدارنګه مو تاسې ته دا ستر مقام هم درکړ چې **﴿جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾** مور تاسې یو وسط (غوره) امت گرځولي یاست. په عربي ژبه کې وسط په څو معناگانو راغلی دی لکه: د غوره، عدل، وسطیت، درمیانه او ښېګڼې په معنا.

په دې توګه د دې مبارک آیت تفسیر داسې دی، الله تعالی فرمايي: ما تاسې تر ټولو غوره امت وگرځولئ، ما تاسې د عدل او انصاف امت وگرځولئ، ما تاسې منځنۍ (درمیانه) او د افراط او تفریط تر منځ امت وگرځولئ او دا چې ما تاسې خبرخوښوونکی امت وگرځولئ او د دغه وسطیت پر مبنا ستاسې کتاب، ستاسې عقاید او ستاسې د دین احکام په ځانګړي اهتمام او پاملرنې سره ساتل شوي دي چې په هغو کې د هېڅ ډول تحریف او لاس وهنې امکان نشته.

﴿لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾ یو له هغو مهمو چارو څخه چې پر وسطیت باندې مرتبېږي دا دی چې اسلامي امت د الله تعالی په نزد درمیانه، د عدل، بلکې غوره او مختار امت دی، نو له دې امله پر نورو امتونو باندې د شاهد او گواه په حیث پېژندل شوی دی **﴿لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ﴾**

شهداء: د شهید او شاهد جمع ده او د حاضر او گواه په معنا راځي.

د "الناس" څخه مراد د هغه تفسیر پر مبنا چې په روایاتو کې راغلی دی، پخواني امتونه دي، نو اسلامي امت به د شاهد او گواه په توګه پر نورو امتونو گواهي ورکوي چې

تفصیل به یې وروسته ذکر شي. د دې امت د عدالت او صداقت معیار د همدې لوست د لومړي مبارک آیت په وروستني جمله کې بیان شوی دی

﴿وَيَكُونُ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾ یعنی پېغمبر ﷺ به پرتاسې شاهد اوسي. د الله تعالی تر ټولو غوره پېغمبر حضرت محمد ﷺ به د خپل امت پر صداقت، عدالت او انصاف شهادت ورکړي.

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ﴾: د قرآن مجید په آیتونو کې له اهل کتابو څخه مراد یهود او نصارا دي، ځکه الله تعالی خپل آسماني کتابونه، چې له تورات او انجیل څخه عبارت دي، د قرآن کریم له نزول څخه مخکې دوی ته رالېږلي دي. الله تعالی دوی په اهل کتابو سره ځکه ستایلي دي، تر څو دوی لږ څه فکر وکړي او د الله تعالی هغه نعمتونه، لکه د الله تعالی له لوري د رسولانو او کتابونو ورلېږل ورپه یاد شي او سمه او نېغه لاره غوره کړي. ﴿لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ﴾ غلُو د زیادت، مبالغې او له حد څخه د تېرېدلو په معنا ده. په دین کې غلو کول له دې څخه عبارت دي چې انسان خپل دین پر خپل ځان سخت او مشکل کړي او یا په دین کې داسې شيان ورزیات او د معتقداتو له جملې څخه وگرځوي کوم چې له دین څخه نه دي. له دې مبارک آیت څخه دا څرگندېږي چې د اسلامي امت پر خلاف یهودو او نصارو په خپل دین کې د اعتدال او میانه روی حد پریښی دی او زیادت او یا تقصیر ته یې مخه کړې ده چې یوه څرگنده نمونه او بېلگه یې د دې مبارک آیت په وروستی برخه کې بیانېږي: ﴿وَلَا تَقْفُوا عَلَى اللَّهِ إِيَّالَهُ الْحَقُّ...﴾ او تاسې پر الله پرته له حق نه بل څه مه وایئ. تاسې ولې د عبسی علیه السلام په حق کې چې الله تعالی د (کن فیکون) په کلمې سره د معجزې په بڼه پیدا کړی دی، له غلُو ډیر عزت او احترام څخه کار اخلئ او هغه د عبودیت له درجې نه د الوهیت لوړ مقام ته رسوئ؟ دا کار په دین او ایمان کې زیادت بلل کېږي.

د آیتونو لنډ مفهوم

﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا...﴾ دا مبارک آیت د (بقرې) د سورت د ۱۴۳ آیت یوه برخه ده. د دې آیت په دغه برخه کې دوو مهمو امورو ته اشاره شوې ده.

لومړی الله تعالی د خپل هغه ستر انعام یادونه کوي چې پر اسلامي امت یې کړی دی او داسې فرمایي، لکه څرنګه چې مور تاسې ته د غورې قبلې یعنی د ابراهیمي قبلې په لور

هدايت و کړ همدا راز مور تاسې منځنی او با انصافه امت کړی چې پر دې اساس مور تاسې له ټولو امتونو څخه غوره امت وگرځولئ.

دویم: هغه پایله ده چې پر دغه عدالت او وسطیت بنا کيږي او هغه د نورو امتونو لپاره د وسط امت په حيث د اسلامي امت معیار گرځول او پر نورو امتونو د دې امت شاهد گرځول دي، په دې معنا چې د قیامت په ورځ به د نورو امتونو د دعواگانو د رښتینولۍ او دروغولۍ په اړه به له اسلامي امت نه پوښتنه کيږي او هغوی ته به په الهي محکمه کې د رښتینو شاهدانو حیثیت ورکړل شي.

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ...﴾ دا مبارک آیت د (نساء) د سورت د ۱۷۱ آیت یوه برخه ده. دلته اهل کتابو ته، چې مراد ترې نصارا دي، خطاب شوی دی ترڅو هغوی په دین کې له زیاتې غلڼې څخه لاس واخلي. دا په دې معنا چې په دین کې له تکلف، رهبانیت، واده نه کولو او پر ځان د حلالو نعمتونو له حرامولو څخه ډډه وکړي او دا چې دغه بدعتونه د دین برخه ونه گڼي. همدارنگه له دوی څخه غوښتنه شوې ده چې د الله تعالی په اړه له خپل ځان نه هغه څه و نه وایي چې د هغه جل جلاله له شان سره سمون ونه لري او نه هم داسې عقاید رامنځته کړي چې په دین کې کوم اصل او اساس ونه لري، لکه دا چې له الله تعالی سره د هغه په ذات او یا صفاتو کې سیال او شریک ونيول شي او عیسی بن مریم علیه السلام چې د الله رسول دی، هغه ته د الوهیت لوړ مقام ورکړل شي.

دولسم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

په دين کې اعتدال (منځلاريتوب)

په اسلام کې د اعتدال وړانگې

د الله تعالى اراده پر دې وه چې د اسلامي امت ټول امور پر وسطيت او ميانه روى ولاړ وي. په داسې توگه چې د غوره والي دغه ځلاگانې په عقیده، ايمان، تفکر، سوچ، احساساتو، غرايزو، د اړيکو او ارتباطاتو په نظام، عباداتو، طاعاتو او لنډه دا چې د ژوند په ټولو امورو کې په څرگند ډول برېښي.

۱- په عقیده او ايمان کې منځلاريتوب

اسلامي عقیده يوه داسې عقیده ده چې پر الله تعالى باندې د ايمان او باور، د هغه پر وحدت، له ټولو عیبو او نیمگړتیاوو نه د هغه په پاکوالي، يوازې د هغه د عبادت پر وړتيا، د الله تعالى پر ملايکو، پېغمبرانو، آسماني کتابونو، د آخرت پر ورځ، پر حساب او کتاب، جنت او دوزخ او الهي تقدير باندې د ايمان او باور پر لرلو ولاړه ده. دا عقیده له دې امله د توحيد، انصاف عقیده بلل کيږي چې د دې عقیدې خاوندان هيڅکله هم له الله تعالى سره شریک نه نيسي او نه هغه جل جلاله پر هغو صفاتو موصوفوي، چې د هغه له سپېڅلي ذات شان سره سمون نه لري. لکه څرنګه چې يهوديانو الله تعالى پر بې وزلي او تنګ لاسي موصوف کړی وو او د هغه په هکله به يې داسې ويل: **﴿إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ﴾** آل عمران - ۱۸۱ ژباړه: بې شکه الله تعالى بې وزلی (فقير) دی او موږ بډايان (غنيان) يو. نصاراوو به الله تعالى د بشر پر اوصافو لکه پلارولي او داسې نورو اوصافو موصوف کاوه او داسې به يې ويل: **﴿اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا﴾** البقرة - ۱۱۶ ژباړه: الله تعالى (د خپل ځان لپاره) زوی نيولی دی. خو د اسلام سپېڅلي دين د الله تعالى د شان په اړه له ټولو ادیانو څخه غوره، معتدله او معقوله عقیده د بشریت لپاره ډالې کړه. الله تعالى فرمايي: **﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ اللَّهُ الصَّمَدُ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ﴾** الاخلاص - ۴-۱ ژباړه: ای محمده، ووايه الله يودی، الله بې نيازه دی، نه يې څوک زيږولی او نه له چا زيږېدلی دی او نه څوک د هغه لپاره سيال او برابرشته.

د اسلام سپېڅلي دين د ملايکو په اړه نه د يهودو په څېر دښمني اختيار کړې ده، لکه څرنگه چې قرآن کریم د هغوی په اړه خبر ورکوي: **﴿قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ﴾** [البقرة - ۹۷]

ژباړه: ووايه ای محمده، څوک چې له جبرائیل سره دښمني لري او نه هم د مشرکينو په څېر ملايکې د الله تعالی لورنې گڼي **﴿وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَانًا﴾** [الاسراء] ۴۰ ژباړه: او (ستاسې رب) ملايکې د ځان لپاره د لورگانو په توگه نيولي دي. بلکې ملايکې د الله تعالی مطيع بندگان گڼي: **﴿بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ﴿۲۶﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ﴾** [الانبیاء - ۲۶ - ۲۷]

ژباړه: بلکې هغوی د الله تعالی عزتمند بنده گان دي، د هغه له اجازې پرته خبره نه کوي او يوازې د هغه په امر کار ته وړاندې کيږي. د پېغمبرانو په هکله د دوی عقیده داسې ده چې پر ټولو باندې يو شان ايمان واجب گڼي او د هغوی په درناوي کې يې منځنی او معقوله لاره اختيار کړې ده: **﴿لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ﴾** [البقرة - ۲۸۵] ژباړه: مور د الله تعالی د پېغمبرانو تر منځ توپير نه کوو. داسې په سلگونو نور عقيدوي موارد شته دي چې د اسلامي امت او عقيدې د وسطيت څرگندونه کوي.

اسلامي عقیده داسې يوه عقیده ده چې د انسان د روح او جسم د ودې او پايښت لپاره يې زمينه برابره کړې ده او دواړو ته په ارزښت قايل ده. دا سپېڅلې عقیده داسې نه کوي چې انساني روح يوازې پر معنوياتو تقويه او بډای کړي او تر څنګ يې د ژوند مادياتو ته په کوم اهميت قايل نشي او د جسم د هلاکت لامل وگرځي، بالعکس داسې هم نه کوي چې يوازې مادياتو ته مخه او معنوياتو ته شا کړي، بلکې دواړو اړخونو ته يې ځانگړې پاملرنه کړې ده.

۲- په سوچ کې منځلاريتوب

اسلام د تفکر، تدبر او سوچ په اړه په بشپړه توگه د عقل کارول نه ردوي او نه هم هغه خپلسری پرېږدي، هرشی په نظري او تجربوي علومو کې منحصر نه گڼي او نه تجربه او ماده يې بنسټه بولي. اسلام د فکري جمود او وړوند تقليد پر خلاف دی او بې قیده او خپلسری حریت او آزادي نه مني. بلکې د فکر، سوچ او د علم او نظر اړخونو او ابعادو ته يې داسې اصول او ضوابط وضع کړي دي، که چېرې په سمه توگه پلي شي نو د دنيوي او اخروي ژوند د ښکمرغی لپاره به انسانان ښې پايلې تر لاسه کړي. قرآن مجيد د عقل صفت او ستاينه داسې کوي: **﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾** [الرعد - ۴] ژباړه: بې

شکه په دې کې خامخا ډېرې نښې دي د هغو خلکو لپاره چې له عقل نه کار اخلي. په بل آیت کې فرمایي: **﴿كَذَلِكَ نَفْصَلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾** [الروم - ۲۸] ژباړه: مور په همدې توگه هغه قوم ته نښې بیانوو چې له عقل نه کار اخلي، خو د عقل د بې ځایه کارولو او الوتنو غندنه او ممانعت داسې کوي: **﴿وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾** [البقرة: ۱۶۹] ژباړه: او دا چې تاسې ووايئ پر الله هغه څه چې پرې نه پوهیږئ. په دې معنا چې باید عقل له خپلو حدودو څخه تېری ونه کړي او په هغو مسائلو کې چې د الهي ذات، ملائکو، آخرت او هغو غېبي امورو پورې تړاو لري او د عقل له حدود څخه بهر وي، نو په دې صورت کې عقل باید په ټوله معنا نقل ته یعنې هغه څه ته چې د الله په کتاب او نبوي احادیثو کې څرگند شوي دي، غاړه کېږدي، تر څو د عقل او نقل تر منځ د وسطیت انډول وساتل شي.

۳ - په احساساتو او غرایزو کې منځلاریتوب

د اسلام په سپېڅلي دین کې د نفسي غوښتنو، احساساتو او غرایزو د لاسته راوړلو لپاره د ټول ژوند وقف کول جواز نه لري، خو د دې تر څنګ هغه احساسات او بشري غریزې، چې د انساني طبیعت مقتضا ده، له پام څخه نه غورځوي، د اسلام سپېڅلی دین نه د انساني غرایزو اهمال غواړي او نه هم په دې لړ کې انسانان خپلسری ته پرېږدي، بلکې د ځانګړو قوانینو او مقرراتو په وضع کولو سره د هغو تهذیب او تادیب کوي تر څو د فساد، سرغړونې مخه ونیول شي. له دې امله د ژوندانه د تلې د یوې پلې په اړه داسې لارښوونه کوي: **﴿قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ﴾** [الأعراف - ۳۲] ژباړه: ووايه ای محمده، چا حرام کړی دی زینت د الله هغه چې د خپلو بندګانو لپاره یې ایستلی دی او چا پاک او خوندور رزق حرام کړی دی. یعنې هیڅوک نشي کولای چې د الله تعالی نعمتونه او زینتونه پر تاسې حرام کړي. تاسې کولای شئ واده وکړئ، حلال مال ترلاسه کړئ، تفریح او سیاحت وکړئ او له زرګونو نورو الهي نعمتونو څخه ګټه پورته کړئ، خو د ژوندانه د تلې په بله پله کې داسې لارښوونه کوي: **﴿وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ﴾** [الانعام - ۱۵۱] ژباړه: او مه نږدې کېږئ فاحشو کارونو ته، هغه چې ښکاره دي او هغه چې پټ دي. **﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ﴾** [البقرة - ۱۸۸] ژباړه: او تاسې خپل مالونه په خپل مینځ کې په ناروا مه خورئ، نو تاسې ته هېڅکله هم د دې اجازه

نشته چې بدو کارونو او ناوړو اعمالو ته نژدې شئ یا دا چې د خلکو مالونه په ناحقه او ناروا سره وخورئ ځکه دا د غرایزو د طغیان په معنا ده په داسې حال کې چې اسلام طغیان نه خوښوي او نه هم د نعمتونو نه گټو اخیستلو پر خلاف دی، بلکې د دې دواړو حالاتو ترمنځ یې منځنی او وسط حالت غوره کړی دی.

۴ - په نظم او نظام کې منځلاریتوب

اسلام په هغه ټولنه باور نه لري چې له نظام، حکومت، مقرراتو او قوانینو څخه خالي وي او نه هم ظالمانه او جابرانه نظامونه مني او دې ته هم اجازه نه ورکوي چې یو شمیر خلک نور انسانان خپل مریان وگرځوي او نه هم په بشري ټولنو کې د ځنگل د قانون نافذولو ته اجازه ورکوي.

همدارنگه دې ته اجازه نه ورکوي چې کومه کورنۍ مشر او مسؤل و نه لري او نه دپته جواز ورکوي چې د کورنۍ مشر(سړی) د بنځې کرامت او شخصیت تر پښو لاندې کړي. له دې امله قرآن کریم ټول مسلمانان د جماعت التزام او یووالي ته رابولي او داسې فرمایي: ﴿وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾ [آل عمران ۱۰۳] ژباړه: او تاسې ټول د الله په رسی منگولې ولگوئ او مه خواره کیرئ.

همدارنگه پیغمبر ﷺ هم په دې اړه فرمایي: "أَمْرُكُمْ بِخَمْسِ اللَّهِ أَمْرِي بِهِنَّ بِالْجَمَاعَةِ وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ..."^(۱) یعنې زه تاسو ته پر هغو پنځو شیانو امر او نصیحت کوم چې ماته د الله تعالی له لوري پر هغو امر شوی دی، د هغو له جملې څخه د جماعت التزام او د مسلمانو مشرانو اطاعت او فرمانبرداري ده، خو له بل لوري رسول الله ﷺ په څرگنده توگه دا اعلانوي چې "لا طاعة لمخلوق في معصية الخالق"^(۲) (د الله په نافرمانی کې د مخلوق اطاعت جواز نه لري) یعنی اطاعت او پیروي په دې معنا نه ده چې مسلمان د دین او مقدساتو پر خلاف هر زور او ظلم قبول کړي، بلکې په دې چارو کې دې هم باید اعتدال وساتل شي او منځلاریتوب دې غوره کړای شي.

۱ - سنن ترمذی، صحیح ابن خزیمه، مسند احمد.

۲ - سنن ترمذی، مسند احمد و الطبرانی و غیرهم.

۵ - په اړیکو کې منځلاریتوب

اسلام د مسلمانانو د خپلمنځي اړیکو او پيوندونو په سلسله کې او همدارنگه د مسلمانانو او غیر مسلمانو سره د اړیکو په هکله منځنۍ لاره غوره کړې ده. نه د اړیکو لرلو مانع کيږي او نه هم پريږدي چې دا اړیکې د مسلمانانو د دين او دنيا په زیان پای ته ورسېږي، د بیلگې په توگه له غیر مسلمو سره د اړیکو لرلو په هکله داسې فرمایي: **﴿لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ﴾** [الممتحنة- ۸] ژباړه: الله تاسې له دې څخه نه منع کوي چې له هغو خلکو سره د نېکۍ او عدل چلند وکړئ، چې هغوی د دين له امله له تاسې سره جنگ نه دی کړی او تاسې یې له خپلو کورونو څخه نه یاست ایستلي.

خو په ورپسې آیت کې یې فرمایلي دي: **﴿إِنَّمَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّنْ دِيَارِكُمْ﴾** [الممتحنة- ۹] ژباړه: بې شکه منع کوي تاسې الله د هغو کسانو له دوستۍ څخه چې د دين له امله یې له تاسې سره جنگ کړی او تاسې یې له خپلو کورونو نه ایستلي یئ.

نو له دې امله مسلمان باید په هر ډول اړیکو کې میانه روي اختیار کړي.

۶ - په عباداتو کې منځلاریتوب

د اسلام همیشنی غږ دا دی چې: **﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾** [البقرة - ۲۸۶] ژباړه: الله تعالی پر هیچا د هغه له توان څخه پورته بار نه ږدي. بناء اسلام له خپلو پیروانو څخه دا نه غواړي چې شپه او ورځ په عملي عباداتو مشغول شي، یا هر هغه څه چې لاس ته راوړي هغه ټول د الله په لاره کې ولگوي او نه د ځینو ادیانو په خیر ټول عبادتونه په خو دعاگانو، اشعارو یا په اوونۍ کې یو ځل عبادت ځای ته په تللو کې منحصر وي او نه یې د حلالې روزۍ له پیدا کولو څخه منع کوي او نه د دې اجازه ورکوي چې د دنیا پلټنه د عبادت د پریښودو لامل شي. بلکې د تلې د دواړو پلو انډول برابر ساتي. د نبی کریم ﷺ صحیح حدیث دی چې فرمایي: **«إِنَّ هَذَا الدِّينَ يُسْرٌ، وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدًا إِلَّا غَلَبَهُ»**^(۱) دا دین

^۱ - صحیح البخاری، کتاب الایمان، باب الدین یسر

آسانه دین دی، هیخو ک دې له دې دین سره مقابله نه کوي مگر دا چې دین به پرې غالب شي.

یادونه: له پورتنی حدیث شریف خخه مراد دادی چې تاسې په نفلی عباداتوکې پر ځان له وس نه زیات فشار مه راوړئ، د فرایضو په ادا کولو کې هیخ ډول سختی شتون نه لري.

پر نورو امتونو د اسلامي امت د گواهی څرنگوالی

په حدیث شریف کې راغلي دي چې رسول الله ﷺ وفرمایل: نوح علیه السلام د قیامت په ورځ غوښتل کیږي او پوښتنه ورځنې کیږي آیا زما دعوت دې خپل قوم ته ورساوه؟ ځواب ورکوي، هو. د نوح علیه السلام قوم راغوښتل کیږي او پوښتنه ورځنې کیږي آیا تاسو ته یې تبلیغ کړی دی؟ قوم به یې وایي: مور ته هیخ کوم ویروونکی نه دی راغلی او مور ته هیچا دعوت نه دی راکړی. نو بیا نوح علیه السلام ته ویل کیږي څوک به ستا لپاره شاهدي ووايي (پر دې چې تا مسؤلیت اداء کړی دی) هغه وایي: محمد او د ده امت، وروسته د الله رسول دا آیت تلاوت کړي: **﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾**.

د اهل کتابو د مبالغې بیلگې

لکه څرنگه چې وړاندې ذکر شو غلُو له حد او پولې نه تیریدنې ته وایي. توپیر نه کوي که دا غلُو د افراط په بڼه وي او که د تفریط په بڼه، د مثال په توگه نصاراوو د عیسی علیه السلام په احترام او درناوی کې افراط وکړ. کله هغه ته خدای وایي: **﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ﴾** [المائدة- ۱۷]

یعنې: الله هماغه مسیح زوی د مریم دی او کله یې د الله زوی گڼي او وایي: **﴿الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ﴾** یعنی مسیح د الله زوی دی او کله عیسی علیه السلام، د هغه مور مریم او خدای جل جلاله درې گوني خدایان په نامه یادوي او وایي: **﴿إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ﴾** [المائدة ۷۳] الله دریم د دریو دی. په دې ټولو ډولونو کې په دین او عقیده کې د غلو او الحاد څخه پرته بل څه نشته، خو د تعجب خبره دا ده چې دوی سره له دې ټولو بیا هم د توحید دعوا کوي.

یهود د نصاراوو په مقابل کې د عیسی علیه السلام په بې حرمتی او بې عزتی کې غلو کوي. العیاذ بالله هغه گمراه بولي آن تر دې چې په ډیر ویاړ د هغه د وژلو مدعي شول او

ويي ويل: ﴿إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ﴾ [النساء-۱۵۷] ژباړه: مور مسيح، چې هغه عيسى ابن مريم دى، وواژه.

د يهودو يوه بله ډله د عزيز عليه السلام په هكله داسې غلو وكړه، لكه څرنگه چې مسيحيانو د حضرت عيسى عليه السلام په هكله عقیده درلودله هغوى به داسې ويل: ﴿عَزِيزُ ابْنُ اللَّهِ﴾ [التوبة- ۳۰] ژباړه: عزيز د الله زوى دى.

همدارنگه نصاراوو په خپل رهبانيت كې غلو وكړه او د هغه په اساس يې په غارونو او كليساوو كې گوښه توب غوره كړ، نكاح يې په ځان حرامه كړه چې د دوى دې كړنو ته قرآن كريم داسې اشاره كوي: ﴿وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ﴾ [الحديد- ۲۷] ژباړه: رهبانيت او گوښه والى يې د بدعت په توگه پيدا كړ په داسې حال كې چې مور په هغوى نه و فرض كړى.

همدارنگه يهودو د حلالو څارويو په هكله غلو وكړه او د هغوى پاكي غوښې يې پر ځان حرامې كړې. قرآن كريم د دوى دا عمل ردوي او فرمايي: ﴿كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ [آل عمران ۹۳] ټول خوراكي شيان بنى اسرائيلو(يهودو) ته حلال وو، خو هغوى غلو وكړه او حلال شيان يې پر ځان حرام كړل. په پاى كې قرآن كريم د دوى هغه غلو ته چې له كفارو سره د واقعي دوستۍ سرحد ته رسيدلې ده، داسې خبر وركوي: ﴿تَرَى كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ [المائدة - ۸] ژباړه: ډير له دوې څخه وينې چې دوستى كوي له كفارانو سره. دا ډول غلو كول په اهل كتابو كې ډيره ده او اوس هم شته، نو ځكه قرآن كريم دوى د اسلام منځنى لارې ته را بولي او دوى په دين كې له غلو كولوڅخه منع كوي چې د ټولو په سر كې په وروستني پيغمبر ﷺ باندې د دوى ايمان نه راوړل دي.

فعاليت

زده كوونكي دې په څو ډلو ووېشل شي او د ښوونكي په لارښوونه دې په دين كې د غلو او مبالغې د زيانونو په اړه له يو بل سره بحث او خبرې اترې وكړي

د لوست گټې او لارښوونې

پورتنى مبارك آيتونه ډېرې گټې لري چې ځينې يې په لاندې ډول دي:

۱. په اسلامي احکامو کې د نسخې ثبوت او جواز، لکه څرنګه چې مسلمانانو د الله تعالی په امر له بیت المقدس نه خپله قبله د کعبې شریفې په لور بدله کړه چې دې ډول نسخې ته د بدل نسخه ویل کېږي.
۲. پر مسلمانانو تور لګول او د هغوی پر ضد پروپاګند د کفارو همېشني دنده او عادت دی، نو مسلمانان باید هوښیار اوسي تر څو د کفارو د بریدونو او دسیسو ښکار نشي.
۳. پر نورو امتونو باندې د اسلامي امت د فضیلت ثبوت، ځکه دا امت د بشپړ وسطیت له مخې یو غوره امت دی.
۴. پر نورو امتونو باندې د قیامت پر ورځ د محمد ﷺ د امت د شاهدی اثبات.
۵. د خپل امت پر عدالت او صداقت باندې د رسول علیه السلام، شهادت او ګواهي.
۶. په دین کې د زیادت او غلو کولو حرمت، ځکه دا کار په دین کې د بدعت او ګمراهي د رامنځته کېدو لامل ګرځي.
۷. د شرعي علم او اساس پرته د الله تعالی په شان کې د څه ویلو حرمت.
۸. په عقایدو، عباداتو او کړنو کې د اهل کتابو د ګمراهي، مبالغې او غلو بیان.

۱) لاندیني کلمات وژباړئ.

{ جَعَلْنَاكُمْ } { أُمَّةً } { شُهَدَاءَ } { لَا تَغْلُوا } { عَلَيَّ اللَّهُ } { إِنْ لَأَ الْحَقُّ }

۲) د ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾ مبارک آیت له مخکیني آیت سره، چې د قبلې د

بدلون په اړه دی، څه تړاو لري؟

۳) وسط په عربي ژبه کې په څه معنا دی؟

۴) اسلامي امت ته د نورو امتونو په منځ کې څه حیثیت ورپه برخه شوی دی؟

۵) څرنګه اسلامي امت پر نورو امتونو شهادت ورکوي؟

۶) له اهل کتابو څخه مراد کوم کسان دي؟

۷) د اهل کتابو د غلو درې نمونې بیانې کړئ.

زده کوونکي دې په لوست کې د ورکړل شویو معلوماتو پر بنسټ د وسطیت د مختلفو جوانبو په هکله یوه مقاله ولیکي چې له شلو کرښو څخه کمه نه وي.

کتوره سوداگري

الله تعالى فرمايې: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِّنْ عَذَابِ أَلِيمٍ * تُوْمُنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۰﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۱﴾ وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۲﴾﴾. [الصف: ۱۰-۱۳]

د کلمو معنا

هَلْ أَدُلُّكُمْ:

آيا وښاييم تاسې ته؟

تِجَارَةٌ:

تجارت.

تُنْجِيكُمْ:

چې تاسې وژغوري.

عَذَابِ أَلِيمٍ:

درد ناک عذاب.

مَسَاكِنَ طَيِّبَةً:

د اوسېدو غوره او ښه ځايونه.

الْفَوْزُ الْعَظِيمُ:

لوی او ستر بری.

ژباړه

ای مؤمنانو، آيا زه وښاييم تاسې ته هغه تجارت چې تاسې له دردناک عذاب نه وژغوري؟ پر الله او د هغه پر رسول ايمان راوړئ او د الله په لاره کې پر خپلو مالونو او خپلو ځانونو سره جهاد وکړئ، دا ستاسو لپاره غوره دی که تاسې پوهیږئ. الله پاک به ستاسې گناهونه وښيي او تاسې به هغو باغونو ته داخل کړي چې د هغو لاندې به ويالې بهیږي او په باغونو کې به ډیر غوره کورونه درکړي. دا دی ستر برياليتوب. او بل څه چې تاسې يې ډېر خوښوئ د الله مرسته (کومک) او ډیر نږدې بری دی او مؤمنانو ته (ای محمده) د دې زيری ورکړه.

تفسیر

د آیتونو شرح اوڅیرنه

په پورتنیو مبارکو آیتونو کې الله تعالیٰ مؤمنان د غوره کارونو د تر سره کولو په لورهڅوي. په اصلي پانگه کې تصرف او د گټې لاس ته راوړلو لپاره د هغې په کار اچولو ته تجارت ویل کیږي، دلته په دې مبارک آیت کې د تجارت څخه مراد ایمان او جهاد دی چې د نوموړي تجارت د تفسیر او توضیح لپاره بیان شوی دی.

د ﴿هَلْ أَذِلُّكُمْ﴾ په جمله کې استفهام د دې تجارت په لور د مؤمنانو د ترغیب او تشویق لپاره دی. همدارنگه د ﴿تِجَارَةً﴾ د کلمې راوړل په نکره صیغې سره د دې تجارت اهمیت، ارزښت او ستر مقام را په گوته کوي.

د ﴿تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ﴾ مبارکه جمله یو الزامي امر دی چې د خبر په بڼه ذکر شوی دی او معنا یې داسې ده چې: ای مؤمنانو، تاسې په ایمان لرلو کې پر الله تعالیٰ او د هغه پر پیغمبر او د هغه په لاره کې د جهاد لپاره ټینګ او ثابت قدم اوسئ چې دا کار ستاسې لپاره ډیر غوره دی که چیرې تاسې پوهیږئ.

په دې مبارک آیت کې د مالي جهاد یادونه پر نفسی جهاد مخکې شوې ده او دا ځکه چې د تجارت موضوع دا ایجابوي، یعنی په تجارت کې مالونه له یو لاس نه بل لاس ته ورځي او د جهاد لپاره مال او پانگه ضروري ده او د مالونو په واسطه وسله او د جهاد نورې اړتیاوې برابرېږي، لکه څرنګه چې د اسلام خور پیغمبر ﷺ فرمایلي دي: (من جهز غازياً فقد غزا) یعنی: چا چې کوم مجاهد د جهاد لپاره (په وسله او نورو لوازمو) سمبال کړي، په حقیقت کې سمبالونکي په خپله جهاد کړی دی.

خو په: ﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُم بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ﴾ [التوبة: ۱۱۱] مبارک آیت کې چې د عرض او طلب مقام دی او د دغه پلورلو او پیرودلوی په د الله جنت دی، نو له دې امله د دې ستر قیمت پر وړاندې د انسان تر ټولو قیمتي او ارزښتناکه پانگه چې د هغه نفس دی له مال څخه وړاندې ذکر شوی دی.

په دې مبارک آیت کې الله تعالیٰ د مجاهدینو او شهیدانو د گناهونو د بښنې او جنت ته د دوې د ننوتلو تر څنګ له دوی سره د بنایسته او هوسا کورونو او مانیو ژمنه هم کړې ده. ځینو علماوو او مفسرینو د ﴿مَسَاكِنَ طَيِّبَةً﴾ یعنی د مجاهدینو لپاره د بنایسته او هوسا

کورونو د یادولو مناسبت داسې خرگند کړی دی. چې مجاهدین په دنیا کې خپل کلی او کور د الله په لاره کې د جهاد لپاره پریږدي او له خپلو کورونو څخه د جهاد لپاره لرې ځي او هر ډول ستونزې زغمي، نو الله تعالی ورته د هغه په بدل کې د جنت د بنايسته مانیو او هوسا استوگنې زیری ورکوي.

د مبارکو آیتونو لنډ مفهوم

په مخکینو آیتونو کې خرگنده شوه چې مشرکانو غوښتل تر څو د اسلام ځلانده ډیوه مړه کړي نو ځکه الله تعالی مؤمنانو ته د دښمنانو پر وړاندې د جهاد امر وکړ او دوی یې د الله تعالی په لار کې ایثار، سرښندنې او پر نفس او مال جهاد کولو ته وهڅول. الله تعالی د مؤمنانو د هغې پوښتنې په ځواب کې چې له پیغمبر ﷺ څخه یې وکړه چې الله تعالی په کومو کړنو او اعمالو ډیر زیات خوشالیري ترڅو یې دوی ترسره کړي. دوی ته داسې خطاب وکړ: ای هغو کسانو چې پر الله او د هغه په رسول ایمان او باور لری! آیا تاسې ته د داسې تجارت او سوداگرۍ لارښوونه ونه کړم چې تاسې په دنیا او آخرت کې له دردناک عذاب څخه وژغوري؟ بیا وروسته مبارک آیت ځواب ورکوي چې په دې تجارت کې اساسی پانگه دا ده چې: **﴿تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ أَنْفُسِكُمْ﴾** په الله او پیغمبر یې ایمان راوړئ او د الله په لاره کې په خپل مال او نفس سره جهاد وکړئ چې دا تجارت ستاسو لپاره تر هرڅه غوره دی. که چیرې په گټه او فایده یې پوهیږئ. بیا الله تعالی د دې تجارت گټه او فایده په خپله بیان کړې ده چې **﴿يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ﴾** د گناهونو له بښنې او د ابدی جنت باغونو ته له ننوتنې څخه عبارت ده چې د اوبو ویالې په هغه کې جاري دي او د هغه په بنايسته مانیو کې به د تل لپاره استوگن شي چې دا ډیر ستر بریالیتوب دی.

بیا الله تعالی مؤمنو مجاهدو ته یوه بله گټه هم ور په برخه کړې ده چې دوی یې خوشبوي او ډېر پرې خوشالیري، هغه له سوېې، مرستې او پر دښمنانو د برلاسی او بري څخه عبارت ده؛ **﴿وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ﴾** مراد له دې نږدې سوېې او فتحې څخه د مکې او د هغې د شاوخوا سیمو فتح کېدل او د اسلام په سپېڅلي دین کې د خلکو داخلیدل دي چې د الله تعالی له ژمنې سره سم یې په ډېره لنډه موده کې د عمل جامه واغوستله.

مفسرين وايي دا مبارک آيت د قرآن کریم له معجزو څخه دی چې له غیب څخه یې د فتحې خبر ورکړ او د زیري سره سم د پیغمبر ﷺ په ژوندانه او ډېره لنډه موده کې مکه او نور فتوحات د رسول الله ﷺ او مسلمانانو په برخه شول. له عبدالله بن عباس رضی الله عنه څخه روایت دی چې فرمایي مراد له دې فتحې او الهي مرستې څخه د فارس او روم فتحه ده.

په قرآن کریم کې د جهاد مفهوم

د جهاد کلمه د اسلام له نظره یوه شامله او هر اړخیزه کلمه ده چې د هلو ځلو، کوشنونو او ستونزو ټول ډولونه په ځان کې رانغاړي؛ د الله په لاره کې جهاد کول د جهاد ټولو ډولونه، لکه له نفس سره جهاد، د دښمنانو او د شر او فساد پر وړاندې جهاد پکې شامل دی. په دې ټولیز او هر اړخیز مفهوم سره په ټولنه کې د عامه افکارو د اصلاح لپاره ټولې ژبنی او قلمي هلې ځلې یو ډول جهاد بلل کېږي. همدارنگه د یوه ظالم او جابر نظام د تغیر لپاره مبارزه او هڅه او هاند، چې پر ځای یې د عدل او انصاف پر بنسټ ولاړ یو نوی نظام رامنځته شي، د اسلام له نظره یو ډول جهاد گڼل کېږي. همدارنگه له حق، عدالت او انساني لوړو ارزښتونو څخه د دفاع لپاره د مال او پانگې لگول، ستونزې او کړاوونه زغمل هم یو ډول جهاد دی.

په اسلام کې جهاد (فی سبیل الله) قید سره مشروعیت پیدا کوي او د جهاد د مفهوم لازم او نه بېلدونکی شرط دی، چې د دین حاکمولو لپاره ترسره کېږي، د ټول علماوو په اتفاق سره تر ټولو غوره او ستر جهاد په ځان او نفس سره جهاد دی چې د ستونزو او سختیو د گاللو مستلزم دی او د الله په لار کې د شهادت د لوړ مقام لامل گرځي.

له بله پلوه معلومه خبره ده چې اسلام جنگ نه خوښوي او نه څوک ورته هڅوي، خو جهاد د الهي سترو موخو او د بشري ژوندانه د ارزښتونو د ترلاسه کولو لپاره فرض کړای شوی دی او په ځینو وختونو کې یې اړین امر بللی دی. ځکه اسلام د الله غوره دین دی، خو انسانان د کفر او شرک له تیارو او هر ډول اسارت او غلامۍ نه وژغوري او د یو الله د بندگۍ او عبادت لارې ته یې لارښوونه وکړي. د ځمکې پر مخ داسې قوتونه شتون لري چې د دغې الهي کړنلارې او پیغام پر وړاندې خنډ جوړیږي او د مخالفت او جگړې لاره غوره کوي. نو کله که اسلام او پیروان یې په داسې حالت کې واقع شي چې پرته له جنگ او مقابلې نه ورته بله لاره پاتې نشي، نو په داسې حال کې اسلام مؤمنانو ته امر کوي. خو په پوره ځواک او میړانې سره د دښمنانو پر وړاندې ودریږي او د خپلو ځانونو او مالونو په لگولو سره د الله په لاره کې جهاد وکړي؛ ځکه د

جهاد فريضة سره له ټولو انواعو يې پر الله تعالى د ايمان او توکل وروسته د تاريخ په اوږدو کې له اسلام نه د دفاع تر ټولو غوره وسيله ده.

په داسې حال کې مسلمانان د الله په لاره کې جهاد کوي؛ چې دا جهاد يې بايد نه د نفسي غوښتنو لپاره، نه د قوم، توکم، رنگ، ژبې، بشري شعارونو، ځمکنۍ پراختيا، نړۍ نيونې او د قدرت او دبدبې غوښتنو لپاره او نه هم د غرايزو د بشپړولو او مال او شتمنۍ د لاس ته راوړلو لپاره وي.

جهاد په اسلام کې يوازې د (الله په لار کې) او د الله د دين د سرلورې لپاره روا شوی دی. لکه څرنگه چې قرآن کریم فرمايې: ﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ﴾ [الانفال/۳۹] ژباړه: او جنگ وکړئ تاسې له هغوی (کفارو) سره، ترڅو فتنه او فساد له منځه ولاړ شي او يوازې د الله دين حاکم شي.

همدارنگه پيغمبر ﷺ فرمايلي دي: «من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله»^(۱) يعنې: څوک چې د الله په لاره کې جنگيږي ترڅو د الله کلمه يا دين حاکم او برلاسی شي نو دا کس د الله په لار کې په جهاد بوخت دی.

په اسلام کې جهاد زيات شروط، آداب او التزامات لري چې پرته د هغو له پابندۍ او مراعاتولو نشو کولای د جهاد نوم پرې کيږدو. د جهاد آداب، احکام او شروط د اسلامي فقهي په کتابونو کې په تفصيل سره څرگند او څيړل شوي دي چې د هر اړخيزو معلوماتو د لاس ته راوړلو لپاره کولای شو هغو ته مراجعه وکړو.

فعالیت

زده کوونکې دې د ښوونکي په لارښوونه په اسلام کې د جهاد د مفهوم په اړه او د جهاد او نورو مذهبي او بشري پرمختگونو لپاره د جگړو ترمنځ توپير او د نظر څرگندونه وکړي.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ په مبارک آيت او همدارنگه نبي احاديثو کې په مال او نفس سره د الله په لاره کې جهاد کول تر ټولو غوره عمل او ډېر زيات گټور تجارت گڼل شوی دی.
- ❖ غوره او ستر جهاد په ځان او نفس سره دی.
- ❖ پر الله ﷻ او پيغمبر ﷺ باندې د ايمان لرلو او د الله په لاره کې د جهاد ثمره او پايله، د گناهونو بښنه، جنت ته داخلېدل او د الهي تلباتې نعمتونو څخه گټه اخيستنې ده.

^۱ - صحيح البخاری، کتاب الجهاد، باب من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا.

- ❖ په مبارک آیت کې پیغمبر ﷺ او مؤمنانو ته د الله تعالی د ملاتړ او پر دښمنانو د هغوی د سوېې او بري زيری دی چې دا الهي زيری په ډېره لنډه موده کې د مکې او نورو فتحو په بڼه کې څرگند شو او د عمل جامه يې واغوستله.
- ❖ د جهاد کلمه په اسلام کې هر اړخيز مفهوم لري چې د مثبتو تغيراتو او انساني ښيگڼو لپاره ټولې هلې ځلې او منډې تررې په هغې کې نغښتي دي.
- ❖ جهاد د اسلام له نظره له ټولو شخړو او جنگونو سره، چې د بشري ټولنو په منځ کې په مختلفو نومونو او شعارونو، لکه د قوم، توکم، رنگ، ژبې، ځمکنۍ پراختيا، نړۍ نيونې او د قدرت او دبدې غوښتلو لپاره په لار اچول کيږي، ټوليز او بنسټيز توپير لري.
- ❖ جهاد په اسلام کې يوازې د (الله په لار)، د الله د دين د لوړتيا، له مرييتوب نه د انسانانو د خلاصون او د ځمکې پر مخ له مظلومانو او بيوزلانو څخه د دفاع لپاره روا شوی دی.
- ❖ په جهاد کې د بيگناه خلکو وژل جواز نه لري. که هغوی ښځې وي يا ماشومان، بوډاگان وي يا کمزوري خلک او که څاروي وي يا نور ساکينان. همدارنگه د عبادتخايونو د علمي او مدني ودانيو ړنگول او د ميوه لرونکو ونو، کښتونو او نورو انساني محصولاتو له منځه وړل حرام دي.

۱- لاندې کلمې شرح کړئ:

{هَلْ أَدُلُّكُمْ} {عَلَىٰ تِجَارَةٍ} {تُنَجِّكُمْ} {عَذَابِ أَلِيمٍ} {مَسَاكِنَ طَيِّبَةً}.

- ۲- مبارک آیت د مؤمنانو لپاره څه شی تر ټولو غوره او گټور تجارت بللی دی؟ په خپل ځواب کې په قرآني آیت استشهاد وکړئ.
- ۳- په مبارک آیت کې په مال سره جهاد کول د بالنفس څخه مخکې ذکر شوی دی، دلیل يې څرگند کړئ.
- ۴- ددې الهي وينا {وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ} مراد او اعجازي وجه په لنډه توگه شرح کړئ.
- ۵- د جهاد د کلمې مفهوم څرگند کړئ او د اسلامي جهاد توپير له نورو جنگونو سره روښانه کړئ.

د جگړې په ډگر کې د مجاهد لپاره د جهاد د آدابو او اسلامي لارښوونو په هکله يوه مقاله وليکئ چې له دوو مخونو څخه کمه نه وي.

د ديني زده کړې ارزښت

الله فرمايي ﴿وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ﴾ التوبة/ ۱۲۲.

د کلمو معنا

لِيَنْفِرُوا كَافَّةً: ترڅو ټول د جهاد لپاره ووځي.

طَائِفَةٌ: ټاکلې او معينه ډله.

لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ: ترڅو په دين کې پوهه تر لاسه کړي.

لِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ: څو خپل قوم (ټبر) د الله له عذابه وويروي.

لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ: ښايي هغوی ځانونه وژغوري.

ژباړه

له مؤمنانو سره نه ښايي چې له يوې مخې (جهاد ته) ووځي. ولې له هرې ډلې څخه ټاکلي خلک ونه وتل څو (پاتې خلک) په دين کې پوهه تر لاسه کړي او کله چې (وتلي خلک) د خپل قوم په لوري راوگرځي هغوی هم ترې خبر کړي، ترڅو هغوی هم ځانونه (له بديو) وژغوري.

د مبارک آيت د نزول سبب

مفسرينو د دې مبارک آيت د نازلېدو په هکله ويلي دي: کله چې قرآن کریم د تبوک د غزا له راستنيدو وروسته د منافقانو ناوړه نيتونه او عيونه څرگند کړل او د دوی مخالفت او رسوايي يې په دې ستونزمنه غزا کې ښکاره کړه. مسلمانانو ژمنه وکړه چې له دې وروسته به له هېڅ سړي (يا جهادي ډلې) او غزوې څخه مخالفت نه کوي، نو له تبوک نه د نبی کریم ﷺ له راستنيدو وروسته هغه وغوښتل چې ځينې سړي يا جهادي ډلې نورو سيمو ته وليږي. هماغه و چې مسلمانانو غوښتل ټول په يو ځل حرکت وکړي، نو د دوی د دې کار له امله دا مبارک آيت نازل شو او دوی ته يې حکم وکړ چې مؤمنانو ته مناسبه نه ده ټول په يو ځلې جهاد ته ووځي او پيغمبر ﷺ په مدينه منوره کې يوازې

پریردي، بلکې یوازې هغه مهال چې پیغمبر ﷺ د نفیر عام اعلان وکړي، بیا پر دوی لازمه ده چې ټول د جهاد لپاره چمتو شي.

تفسیر

د آیت شرح او څیړنه

په مبارک آیت کې د ﴿فَلَوْلَا﴾ کلمه د تشویق او ترغیب لپاره ده؛ یعنی د مؤمنانو لپاره غوره ده چې کله د پیغمبر ﷺ له خوا عام جنگ نه وي اعلان شوې او یا ټول خلک نه وي راغوښتل شوي، نومسلمانان دې ټول په یو ځل جهاد ته نه ځي؛ بلکې په دوو ډلو دې وویشل شي. له هر قوم او قبیلې څخه دې یوه ټاکلی ډله د جهاد لپاره ووځي او بله ډله دې له پیغمبر ﷺ سره پاتې شي او د پیغمبر ﷺ څخه دې د دین حکمونه او د شریعت لارښوونې زده کړي خو خپلې زده کړې د راستنیدو څخه وروسته مجاهدینو ته ور وښيي، او دا د جمهورو مفسرینو رایه ده، نو پردې اساس له ﴿لِيَتَفَقَّهُوْا.... وَلِيُنذِرُوْا﴾ څخه مراده ډله هغه ډله ده، چې د پیغمبر ﷺ سره پاتې وه او نصیحت منونکې ډله ﴿لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ﴾ د مجاهدینو ډله ده. خو د مفسرینو بله ډله د دین تعلیم کوونکې ډلې څخه د مجاهدینو ډله مراد وي چې په خپل جهادي خوځښت سره د علم د خاوندانو بری، سوبه او مرسته د کافرانو او دښمنانو پر وړاندې په عملي بڼه گوري. په ځانگړې توگه کله چې په جهادي سفر کې په خپله پیغمبر ﷺ د جهاد لپاره وتلی وي او په دې توگه د اسلام حقیقت او د الله د خوښ کړي دین غوره والی او د سرکښانو او مشرکانو د پایلو په هکله چې د مسلمانانو په واسطه د الله عذاب دوی ته رسیري، وروسته له راستنیدو یې چې څه زده کړي وي هغه خپل قوم ته ورښيي او د کافرانو له برخلیک څخه یې ویروي.

د دې نظریې علما په دې آند دي چې د اسلام پر دین سمه پوهه د تحرک پر بنسټ ولاړه ده، نو پردې اساس هغه کسان د دې دین حقیقت او مقصدونه په ښه توگه پیژندلی شي چې د هغه د لاس ته راوړلو لپاره حرکت کوي او د هغه د لارښوونو او احکامو د پلي کېدو په خاطر د ځمکې پر مخ هلې ځلې کوي، نه دا چې د کتابونو او پاڼو(اوراقو) سره په یوه گوښه کې له خلکو جلا ناسته غوره کړي؛ ځکه اسلامي فقه د اسلام له تحرک او خپرېدلو نه رامنځته شوې ده. د دین په لاره کې حرکت او د بشري ټولنو په ژوند کې د هغه عملي تطبیق فقه رامنځ ته کړې ده او هغې ته یې پراختیا ورکړې ده.

د آیت لند مفهوم

الله تعالی په دې مبارک آیت کې وفرمایل که د جهاد لپاره عمومي اعلان نه وي شوی، مناسبه نه ده چې ټول مسلمانان د جهاد لپاره ووځي؛ بلکې په دوو ډلو دې وویشل شي. یوه ډله دې د جنگ ډگر ته ولاړه شي او بله ډله دې د دین د علم زده کړې او د دنیا گټورو علومو ته مخه کړي ترڅو یو او بل ته خپلې عملي تجربې ور زده کړي چې په دې توگه مسلمانان وکولای شي په دلیل او حجت سره او هم په توره او لیندۍ سره له دین څخه د دفاع ترمنځ یووالی راولي.

په اسلام کې د دیني زده کړې ارزښت

قرآن کریم په دې مبارک آیت کې د الله په لار کې د جهاد د فریضې او د علم حاصلولو ترمنځ یوه موازنه رامنځته کړې ده، ځکه که چیري مسلمانان په جهاد مشغول شي، شریعت به په تپه ودريږي. او که مسلمانان د علم حاصلولو په لټه کې شي، دښمنان به په اسلامي ملت برلاسي شي. په دې توگه الله تعالی په خپل بشپړ حکمت او مشیت سره د اسلام ساتنه د مجاهدینو او د شریعت ساتنه د علماوو او زده کوونکو په غاړه ایښې ده. قرآن کریم د علماوو د شان د ارزښت په هکله د حصر او ټینگار په صیغې سره له الله نه ویره د علماوو ځانگړتیا گڼلې ده، او داسې فرمایي: **﴿إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ﴾** [فاطر/۲۸]. ژباړه: بېشکه د الله په بندگانو کې یوازې علماء او پوهان له هغه نه وېرېږي.

الله تعالی علماء د ځمکې په مخ خپل خلفا او پر خپلو بندگانو دلیل او برهان گرځولي دي او دوی یې د انبیاوو ورته ټاکلي او د دوی شهادت او گواهي یې د خپل شهادت او د پرښتو له شهادت سره یو ځای کړې ده، داسې فرمایي: **﴿شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ﴾** [آل عمران/۱۸]. ژباړه: شاهدي ویلې ده الله چې پرته له هغه بل هېڅ معبود نشته. او ملایکو او د علم څښتنانو هم په همدې شاهدي ورکړې.

قرآن کریم د کافرانو د خراب حالت او بدو پایلو له بیانولو وروسته، د مؤمنانو او له الله نه ویریدونکو علماوو مقام او رتبه، چې د الله په نزد ډیره لوړه او الله ته ډیر نږدې ده، داسې ښودلې ده: **﴿أَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ آنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَانِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ﴾** [الزمر/۹]. ژباړه: آیا هغه څوک چې غاړه یې ایښې، د شپې په اوږدو کې په سجده او ولاړه له آخرت نه په ډار او د خپل رب د مهربانيو هېله من وي؟ (او هغه سره برابر دي چې هېڅ پروا نه ساتي) ای

محمد، ووايه آيا هغه كسان چې پو هيري له هغو كسانو سره چې نه پو هيري برابر دي؟
بې شكه چې يوازې د عقل خښتنان پند اخلي.

په مبارك ايت كې د **«لَيَفْقَهُوا»** جمله ژوره پوهه، استنباط (د احكامو را ايستل د قرآن او سنت نه) او د علم او پوهې په تر لاسه كولو كې خپرنه افاده كوي.

مفسرينو په **«وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا»** [البقره/۲۶۹]. ژباړه: چاته چې پوهه ور كړاى شوه نو يقينا لوى خير ورته ور كړاى شو. مبارك آيت كې حكمت په فقهي او پوهې سره تفسير كړى دى. د علم او پوهې حاصلول د (فقهې او حكمت) په مفهوم په اسلامى شريعت كې ډيره لوړه مرتبه لري. نبى كريم ﷺ په يوه صحيح حديث كې فرمايلي دي: **«مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ»**^(۱) يعنى: چاته چې الله د خير اراده وكړي، نو ده ته په دين كې پوهه ور په برخه كوي.

پيغمبر عبد الله بن عباس ته د دين سمې زده كړې او تاويل په هكله داسې دعا وكړه: **«اللَّهُمَّ، فَقِّهْهُ فِي الدِّينِ، وَعَلِّمَهُ التَّوْبِيلَ»**^(۲) يعنى: اى الله هغه (عبدالله بن عباس) ته په دين كې پوهه ور كړې او تفسير او تاويل ور زده كړې.

د پيغمبر ﷺ د همدې دعا په برکت حضرت عبدالله بن عباس ﷺ د صحابه وو له ډيرو لويو مفسرينو او فقاووو څخه شو. او د (ترجمان القرآن) او فقيه او يا (د اسلامى امت حبر) په نامه ونومول شو او تر قيامته پورې د مسلمانانو د دعا او ستاينې وړ گرځيدلى دى. په دې توگه د (فقه، فقيه، تفقه) كلمې د زده كړې، سمې او ژورې پوهې او څيركتيا او حقيقت او صواب ته د رسيدنې معنا افاده كوي. د گټورو علومو زده كړه او بل ته د هغو بنودنه په ځانگړې توگه د ديني علومو زده كړه او په هغو كې تبهر د هغو انساني اړتياوو له جملې دي چې پيغمبر ﷺ په گڼو احاديثو كې پرې زيات ټينگار كړى دى او په دين كې يې پوهه او څيركتيا د نفلي عباداتو څخه غوره او لوړه را په گوته كړې ده.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ په دې مبارك آيت كې د علم حاصلولو ارزښت او غوره والى د كفايي جهاد له ارزښت او غوره والى سره برابر ټاكل شوى په دې شرط چې د علم زده كړه او پوهه په خالص نيت سره وي.

❖ له دې مبارك آيت څخه دا څرگنديږي، لكه څومره چې اسلامي امت جهاد ته اړتيا لري په هماغه اندازه علم، پوهې، علماوو او پوهانو ته هم اړتيا لري.

^۱ المعجم الكبير للطبراني.

❖ د اسلام د دفاع لپاره علم او جهاد دوه مهمې وسيلې بلل شوې دي؛ ځکه علماء په دليل او حجت سره د الله د دين له حقانيت څخه دفاع کوي او مجاهدين په توره د الهي دين له حدودو څخه ساتنه کوي.

❖ د علم او پوهې رښتيني معيار دا دی چې څښتن يې د نورو په پرتله له الله نه زيات وويريزي او د الهي احکامو پابند وي؛ ځکه علماء او د پوهې خاوندان د نورو په پرتله د الله تعالی د قدرتونو په نښو او نښانو ډير ژر پوهيزي او لويي يې په کایناتو کې گوري.

❖ په دين پوهيدنه د علم او پوهې د تر ټولو لوړې درجې افاده کوي؛ ځکه «تفقه» د علم، ژورې پوهې، استنباط او اجتهاد رامنځ ته کوونکی دی. له دې امله د «فقهې او فقيه» مرتبه په اسلامي شريعت کې ډيره لوړه ده.

۱- دلاندینو کلمو او عبارتونو معنا څرگنده کړئ:

{لَيَنْفِرُوا كَافَّةً} {طَائِفَةٌ} {لَيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ} {لَيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ} {عَلَهُمْ يَحْذَرُونَ}.

۲- ددې مبارک آيت ﴿وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً﴾ د نازلیدو سبب په لنډ ډول بيان کړئ.

۳- د ﴿لَيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ﴾ څخه کومه ډله کسان مراد دي؟ د علماوو او مفسرينو نظريې په دې هکله څرگندې کړئ.

۴- د ﴿لَيَتَفَقَّهُوا﴾ جمله د علم او پوهې په اړوند څه مفهوم افاده کوي؟ په اسلامي شريعت کې د فقه، فقيه او حکمت د دالتونو په هکله د آيتونو او حديثونو په رڼا کې توضيحات ورکړئ.

۵- د نبی کریم ﷺ دعا د عبدالله بن عباس رضی الله عنه لپاره څه وه؟ او د هغه د دعا پایله په دې قدرمن صحابې کې څنگه رامنځ ته شوه؟ شرح يې کړئ.

په دين کې د پوهې د ارزښت په هکله يوه مقاله وليکئ چې له دوو مخونو څخه کمه نه وي.

د ديني شعائرو تعظيم او درناوى

قال تعالى: ﴿ذَلِكَ وَمَنْ يُعِظْ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأَحَلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامَ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ حُنْفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخَطَفَهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَى بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿۳۰﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعِظْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿۳۱﴾ [الحج: ۳۰ - ۳۲]

د کلمو معنا

د کلمو معنا	يُعِظُّمُ:	د رناوى وکړي.
حُرْمَاتِ اللَّهِ:	حُرْمَاتِ:	(حرمت) د (حرمة) جمع ده او د الله حکمونو ته ويل کيږي چې سپکاوى يې روا نه دى.
الرِّجْسِ:	پليتي.	
الْأَوْثَانِ:	بتان.	
قَوْلَ الزُّورِ:	دروغ وينا.	
حُنْفَاءَ:	له باطل څخه حق ته ميلان کوونکي.	
خَرَّ:	راوغورځيږي.	
فَتَخَطَفَهُ الطَّيْرُ:	مرغان هغه وتبنتوي.	
تَهْوَى:	وغورځوي.	
مَكَانٍ سَحِيقٍ:	لرې ځاى.	
شَعَائِرَ اللَّهِ:	شعائير) د (شعيرة) جمع ده، نښو نښانو ته ويل کيږي او (الله) ته يې اضافت تشريفي دى.	

ژباړه

دا (حکمو ته ومنئ) او څوک چې د الله د حرمتو درناوى وکړي نو دا د هغه د رب په نزد پخپله د هماغه لپاره ډېره غوره ده او ستاسې لپاره څاروي حلال وگرځول شول پرته له هغو څخه چې پر تاسو لوستل کيږي، نو د بتانو له پليتي نه ځان وساتئ او دروغو له وينا نه ډډه وکړئ. د الله لپاره حق ته مخ اړونکي شئ، نه د هغه سره شريک گرځونکي، او څوک چې له الله سره شريک ونيسي نو داسې دى لکه له آسمانه چې راوغورځي او

مارغان يې وتبنتوي او يا يې باد په يوه لړې ځای کې ورگوزار کړي، دا (حکموڼه ومنئ) او څوک چې د الله د شعائرو درناوی وکړي نو دا د زړونو له پرهېزگاری څخه ده.

تفسیر

د آیتونو شرح او څېړنه

دا د (الحج) سورت آیتونه دي چې په مدینه منوره کې نازل شوي او د موضوع له اړخه د دې سورت له تېرو شوو آیتونو سره کلک تړاو لري. په تېرو آیتونو کې د توحید د مرکز (کعبې شریفې) د ودانولو یادونه شوې ده چې خلک به ورته د نړۍ له گوټ گوټ څخه د حج د فریضې ادا کولو او د الله پاک د یادولو لپاره راځي، دلته به قرباني کوي، له کعبې مبارکې څخه به طواف کوي او د الله پاک له حکمونو سره سم به د حج نور مناسک ادا کوي.

په **﴿ذَلِكَ﴾** سره تېرو شویو احکامو ته اشاره ده او مسلمانانو ته ښيي چې د همدې حکمونو

سرتو رسول ستاسو دنده او باید چې دا اوامر تاسو ومنئ.

له **﴿حُرْمَاتِ اللَّهِ﴾** څخه مقصد ټول هغه شیان دي چې الله پاک یې درناوی او احترام پر مسلمانانو واجب کړی، که هغه عبادتونه او د حج مناسک دي، که کعبه شریفه او د حرم سیمه ده، که د ډالۍ په توګه بیت الله ته وړل کېدونکي څاروي دي او که د الله پاک اوامر او نواهي دي.

د مؤمن لپاره د یادو شویو شیانو درناوی او احترام ساتل هغه غوره کار دی چې الله پاک پرې بنده ته اجر ورکوي.

د **﴿اللَّهِ﴾** لفظ ته د **﴿حُرْمَاتِ﴾** اضافت دې ته اشاره ده چې شیان او سیمه په خپل ذات کې کومه سپیڅلتیا او حرمت نه لري بلکې د حرمت اصلي لامل د الله حکم دی او بس. له همدې امله عمر (رضي الله عنه) به حجرالأسود ته ویل: زه پوهیږم چې ته له یوې تیرې پرته بل څه نه یې. نه چا ته زیان رسولای شي او نه گټه، که ما رسول الله ﷺ ستا په ښکلولو نه وای لیدلای نو ما به ته ښکل کړې نه وای.

د حرमतو له یادونې وروسته الله پاک د مشرکانو هغه باطله عقیده رد کړه چې د یو لړ څارویو غوښې او شپږې یې د درناوي په توګه له کوم دلیل پرته پر ځان حرامې کړې

وې. الله تعالى فرمايي: **﴿وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ﴾** د مسلمانانو لپاره د ټولو څارويو غوښې او شېدې خوړل روا دي مگر هغه چې په (الأنعام) او نورو سورتونو کې په تفصيل سره ذکر شوي دي. څرنگه چې د ځينو څارويو په اړه د مشرکانو تحریم او درناوي له شرکي عقیدې څخه سرچینه اخیستې وه نو الله پاک د شرک رد وکړ او وېې فرمايل: **﴿فَأَجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ﴾** په دې مبارکه جمله

کې دوه اړخونه ډېر د پام وړ دي:

لومړی: دا چې الله پاک د شرک څخه یوازې د منع کېدو امر نه بلکې د (اجتناب) یعنې شرک څخه د لرې اوسېدو امر کوي.

دویم: دا چې شرک او بت پالنه یې د غلیظ نجاست **﴿الرِّجْسَ﴾** په ټکي سره یاد کړل؛ ترڅو د شرک بدوالی مخاطب ته ښه روښانه شي.

﴿اوثان﴾ د (وثن) جمع ده او وثن بت ته ویل کیږي چې جسم لري.

څرنگه چې مشرکانو د څارويو په حرامولو کې په الله پاک باندې دروغ ویلي وو نو آیت له دروغجنې وینا څخه د ځان ساتلو امر وکړ او د زیات ټینګار په بنسټ د **﴿وَاجْتَنِبُوا﴾** ټکی بیا تکرار شو. رسول الله ﷺ په صحیح حدیث کې د دروغو شاهدي له کبیره گناهونو څخه شمېرلې. څرنگه چې شرک هم دروغجنه وینا او دعوه ده نو د **﴿قَوْلَ الزُّورِ﴾** سره په یوه جمله کې ذکر شو.

د لغت له مخې (زور) اوبنتولو ته وايي او د دروغو په شاهدي کې هم انسان له حق او ریښتینې وینا څخه اوړي. **﴿حُنْفَاءٌ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ﴾** (حنفاء) د (حنیف) جمع ده، حنیف هغه چا ته ویل کیږي چې له باطل څخه حق ته مایل وي. مومن حنیف د الله سره په ذات او صفتونو کې د هیچا شریکونکی نه وي. د شرک د بدو پایلو بیانولو په موخه الله پاک د مشرک لپاره مثال بیان کړ او وېې فرمايل: **﴿وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخَطَفَهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَى بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ﴾** یعنې: د مشرک حال د هغه چا په څېر دی چې له اسمانه راخوشې شي او ځمکې ته له رسېدو وړاندې یې مرغان په هوا کې ونیسي او وېې تېښتوي. یا دا چې په ځمکه راوغورځیږي او باد یې له ځان سره یوې بلې خوا ته یوسي او په کوم لرې ځای کې یې وغورځوي. څرنگه چې له آسمانه راخوشې شوی تن په هیڅ

ډول له تباهي ژغورل کېدای نشي نو د مشرک پایله هم له هلاکت پرته بل څه نه ده. په دې مثال کې د تمثيلي تشبیه په توگه د مشرک حالات د تباہ کېدونکي شخص له حالاتو سره ورته ښودل شوي. د ځينو مفسرينو په وينا په دې تشبیه کې اسلام د آسمان، شهوات د مرغانو او شيطان د باد په بڼه انځور شوی. يعنې له اسلامه تښتېدونکي مشرک شخص د شهواتو او شيطان لاسونو ته غورځيري چې هغوی ورباندې لوبې کوي او په پای کې يې د هلاکت کندنې ته سپاري.

په «ذَلِكَ» سره د تېرو حکمونو د عملي کولو غوښتنه ده چې تشریح يې لږ وړاندې تېره شوه.

په «ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمَ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» جمله کې د شعائرالله درناوی د هغو زړونو کار دی چې له الله څخه وېره لري. شعائر د شعيرة جمع ده، شعيرة نښې او علامې ته ويل کيږي. په آيت کې د شعائرالله څخه مقصد د دين نښې او په ځانگړي ډول هدايا (دقرباني څاروي) او د حج مناسک دي. له همدې امله به صحابه وو کعبې ته وړل کېدونکې څاروي څربول او د هغوی درناوی به يې کاوه. د شعائرو د تعظيم څخه مقصد درناوی او په ښه ډول د حکمونو ترسره کول دي. د تقوا اضافت زړه ته شوی ځکه د تقوا اصلي ځای د انسان زړه دی، له همدې کبله رسول الله ﷺ فرمايي: «التقوى ههنا و أشار بيده إلى صدره ثلاث مرات»^(۱).

د تقوا ځای دا دی او په لاس سره يې زړه ته درې ځله اشاره وکړه.

^۱ - مسند احمد و السنن الكبرى للبيهقي.

شپاړسم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

د ديني شعائرو تعظيم او درناوی

د آيتونو لنډ مفهوم

په لوستل شويو آيتونو کې الله پاک د خپلو اوامرو او نواهيو د منلو او درناوي غوښتنه کړې او د څارويو د حراموالي په اړه يې د مشرکانو باطله عقیده رد کړې چې له شرک څخه يې سرچينه اخيسته. پر دې سربېره يې له شرک او د دروغو له وينا څخه خلک منع کړل او د يوه مثال په بيانولو سره يې خلک د شرک له ناورو پايلو څخه ووېرول. په وروستي آيت کې د شعائرالله درناوی د زړه تقوا او د مخلص مسلمان کار گڼل شوی.

د حرمت الله او شعائرالله درناوی

د دې لوست آيتونه د حرمت الله په تعظيم پيل او د شعائرالله په تعظيم پای ته رسېدلي دي. د آيتونو په تحليل کې مو ولوستل چې د (حرمت الله) او (شعائرالله) ټکي د الله تعالی حکمونو، د حج مناسکو او ټولو هغو ديني نښو او مقدساتو ته شامليري چې الله پاک يې د درناوي حکم کړی. شعائرالله يا ديني مقدسات کله د سيمو په بڼه وي لکه کعبه شريفه، نبوي مسجد، د اقصی مسجد، د مشعرالحرام سيمه او د ځمکې په مخ ټول مسجودونه. د وخت او زمانې په بڼه هم ديني مقدسات وجود لري لکه د رمضان مياشت، د عرفې او اخرونو ورځې، د عاشورا ورځ، د ذوالحجې د مياشتې لومړنۍ لس ورځې او داسې نور. پر دې سربېره د الله حکمونه ټول په ديني مقدساتو کې شامل دي لکه لمونځ، روژه، زکات، حج، جهاد، حدود، قرآني آيتونه، د توحيد کلمه او داسې نور.

د خور پيغمبر حضرت محمد ﷺ، اهل بيتو (کورنۍ)، صحابه وو، تابعينو او د امت د حق پالونکو عالمانو مقام ته درناوی او احترام د مسلمان دنده ده.

د ﴿ وَأَحَلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامَ ﴾ جملې تفسير دا په ډاگه کوي چې د شعائرالله څخه د کوم شي د شمېرلو لپاره د شرعي دليل موجوديت ضروري دی. د شرعي دليل د نه موجوديت په صورت کې نه کوم شی د شعائرالله څخه شمېرل کيږي او نه يې مسلمانان په درناوي

مکلف دي. همدا راز هغه شيان چې د نورو دينونو پيروان يې مقدس گڼي خو د اسلام له نظره له مقدساتو څخه نه وي، د مسلمانانو لپاره يې مقدس شمېرل روا نه دي. الله پاک په (المائدة) سورت کې په څرگند ډول د شعائرالله له سپکاوي څخه منع کړې او فرمايي: **﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْلُوا شَعَائِرَ اللَّهِ﴾** [المائدة: ٢] ژباړه: ای مومنانو! د شعائرالله بې حرمتي مه کوئ.

د (النساء) سورت د شعائرالله د سپکاوي يوه بېلگه بيانوي او فرمايي: **﴿وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ﴾** [النساء: ١٤٠] ژباړه: (الله) په (دې) کتاب کې په تاسو (دا امر) نازل کړی چې که (په هر ځای کې) واورئ چې د الله په آيتونو کفر کيږي او ټوکې ورپورې کيږي نو له هغوی سره مه کيښئ تر هغه چې هغوی په بله خبره کې بوخت شي.

قرآني آيتونه د شعائرالله په سر کې ځای لري. قرآن کریم ته د نیمگړتيا نسبت کول او يا په هغه پورې ټوکې او مسخرې کول د کفر سبب کيږي. که چېرې د مومنانو په وړاندې د قرآن کریم او نورو ديني شعائرو پورې ټوکې يا سپکاوی وشي نو په مومنانو فرض دي چې ټوکې کوونکي له دې کار څخه منع کړي، که يې د ضعف له امله د منعې کولو وس نه درلود بايد چې له هغه مجلس څخه ووځي.

په قرآني آيتونو پورې ټوکې کول د يهودانو او منافقانو کار و چې په اړه يې پورتنی آيت نازل شو او مسلمانان ورسره د ټوکو په حال کې له ناستې څخه منع شول.

قرآني آيتونه او د توحيد کلمه په ځمکه غورځول او يا د پښو لاندې کول، صحابه وو ته کنځل کول، د لمانځه او روژې پورې ټوکې کول او سپکې سپورې ويل د ديني شعائرو سپکاوی دی چې په ټينگه ورڅخه ځان ساتل پکار دي.

لکه څنگه چې د ديني شعائرو سپکاوی د يهودو او منافقانو عمل دی په همدې توگه د ديني شعائرو احترام او درناوی د الله تعالی د هغو مخلصو بندگانو کار دی چې په زړه کې له الله څخه وېره لري او د هغه سره محبت کوي.

د شرک بدوالی

د الله تعالی سره شریک نیول تر ټولو ستره او نه بخښل کېدونکې گناه ده. د قرآن کریم په خورا زیاتو آیتونو کې په بېلابېلو ډولونو له شرک څخه منع شوې او انسانان د الله

تعالی د توحید منلو ته رابلل شوي. د شرکي عقېدې څخه پاکوالی د ایمان د صحت لپاره شرط دی.

په صحیحینو کې له ابو بکره څخه روایت شوی چې رسول الله ﷺ وفرمایل: «أَلَا أُبَيِّنُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَائِرِ قَلْنَا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعَقُوقُ الْوَالِدَيْنِ، -وكان متكنا فجلس- أَلَا وَشَهَادَةُ الزُّورِ، وَقَوْلُ الزُّورِ فَمَا زَالَ يَكْرُرُهَا حَتَّى قَلْنَا: لَيْتَهُ سَكَتَ.»^(۱)

ژباړه: آیا تاسو ته تر ټولو ستره گناه ونه بنسیم؟ مور وویل: ولې نه ای د الله رسوله. هغه وفرمایل: د الله تعالی سره شریک نیول او د مور او پلار خبره نه منل. رسول الله ﷺ تکیه کړې وه نو راپاڅېده او وپې ویل: خبر اوسئ! او د دروغو وینا، خبر اوسئ! او د دروغو شاهدی. رسول الله ﷺ دا جمله دومره تکراروله چې مور وویل: کاش چې رسول الله چوپ شي (او دا جمله نوره تکرار نه کړي).

فعالیت

زده کوونکي دې د شرک د حراموالي په اړه د قرآني آیتونو او نبوي احادیثو په رڼا کې بحث وکړي.

د لوست گټې اولارښوونې

- پورتنی لوست ډېرې گټې او لارښوونې لري چې ځنې یې په لاندې ډول دي:
- ❖ د حرمت الله درناوی کول غوره کار او د اجر لامل کیږي.
- ❖ د څارویو د غوښو خوړل روا دي پرته له هغو چې په قرآن کریم او نبوي احادیثو کې بیان شوي.
- ❖ بتان نجس او پلټ دي، عبادت کول یې شرک او لویه گناه ده.
- ❖ له دروغو وینا څخه ډډه کول فرض دي ځکه چې الله تعالی ورڅخه په قرآن کریم کې منع کړې او په مبارک حدیث کې لویه گناه گڼل شوې ده.
- ❖ مشرک د داسې هلاکت سره مخامخ دی چې هیڅوک یې ورڅخه ژغورلای نشي.
- ❖ د دیني شعائرو درناوی او احترام واجب او څوک چې د دیني شعائرو درناوی کوي دا یې د زړه د تقوا نښه ده.

^۱ - متفق علیه.

۱- لاندې ټکي معنا کړئ:

(الرَّجَسَ، الْأَوْثَانَ، قَوْلَ الزُّورِ، حَرَ، فَتَخَطَّفُهُ الطَّيْرُ)

۲- په آيت کې په ﴿ذَلِكَ﴾ سره کوم شي ته اشاره شوې؟ روښانه يې کړئ.

۳- له ﴿حُرِّمَتِ لِلَّهِ﴾ څخه مقصد کوم شيان دي؟

۴- د ﴿وَأَحَلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامَ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ﴾ په جملې سره د کومې عقېدې رد شوی دی؟

۵- د ﴿شَعَبِ اللَّهِ﴾ معنا بيان کړئ.

۶- د شرک او دروغ وينا د حراموالي په اړه يو نبي حديث بيان کړئ.

زده کوونکي دې د (دیني مقدساتو د سپکاوي څخه د مخنیوي لارې چارې) تر عنوان لاندې یوه مقاله وليکي چې له شلو کرښو کمه نه وي.

ټولنيز عدالت د قرآن په رڼا کې

قال تعالى: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (المائدة: ٨)

د کلمو معنا

قَوَّامِينَ لِلَّهِ: (قوامين) د (قوام) جمع ده، په ښه توگه هميشه د کار ترسره کوونکي.

شُهَدَاءَ: گواهي ور کوونکي.

بِالْقِسْطِ: په عدل سره.

وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ: تاسو دې نه اړباسي.

شَنَا نُ: دښمني او کينه.

ژباړه

ای مومنانو، د الله ﷻ لپاره کلک ولاړ او د عدل شاهدان اوسئ. د کومې ډلې دښمني دې تاسې دې ته اړ نه باسي چې له عدالت څخه واورئ. عدالت وکړئ. عدالت تقوا ته نږدې دی او له الله پاک نه وډار شئ. بېشکه الله پاک ستاسو په کړنو ښه خبر دی.

تفسیر

د آیت شرحه او څیړنه

په پورتنی مبارک آیت کې الله پاک مومنانو ته امر کوي چې د هغه د اوامرو په عملي کولو او حق ټینګ ودریږي. ﴿ قَوَّامِينَ ﴾ د (قوام) جمع او د مبالغې صیغه ده. (قوام) هغه چا ته ویل کیږي چې یو کار په تکرار او همېشه والي سره کوي، داسې چې نوموړی کار یې عادت او کسب وگرځي او په ډېر ښه او بشپړ ډول یې سرته رسوي. په مبارک آیت کې د (لِلَّهِ) ټکی راغلی او دا څرگندوي چې د اوامرو منل او د حق په ځای کول به یوازې د الله د رضا لاس ته راوړلو په خاطر وي نه د کوم دنیوي غرض او ځان ښودنې لپاره.

له مومنانو څخه د مبارک آیت دویمه غوښتنه **﴿ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ ﴾** په عدالت د گواهي ورکول دي. مومنان باید د قاضي، حاکم او هر چا په وړاندې رښتیني گواهي ووايي او واقعیتونه پټ نه کړي. د گواهي ویلو په مهال د خپلوانو، ملگرو او مادي گټو په خاطر حق پټ نه کړي او هم د چا د دښمنی، وپړې او بې وزلی له امله په حقایقو کې بدلون رانه وړي. د دښمنانو په اړه انصاف کول او د هغوی حقونه پوره ورکول د انساني طبیعت له مخې آسانه کار نه دی نو الله پاک یې په دې جمله **﴿ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلٰی اَلَّا تَعْدِلُوْا ﴾** کې ځانگړې یادونه وکړه چې مومنان به د کافرانو سره هم له عدالت څخه کار اخلي او څوک دې دا گمان نه کوي چې د کافر په معامله کې عدالت پرېښودل روا دي. مبارک آیت یوازې په ځانگړې یادونه بسیا ونه کړه بلکې د **﴿ اَعْدِلُوْا هُوَ اَقْرَبُ لِلتَّقْوٰی ﴾** په امریه جملې سره یې یو ځل بیا په عدالت کولو ټینگار وکړ او دا یې جوته کړه چې عدالت د گناهونو او د الله پاک د عذاب څخه د ځان ساتلو لار ده. عدل په لغت کې برابروالي ته وایي او د ظلم ضد دی، د شرعي اصطلاح له مخې هر حقدار ته د هغه حق ورکول عدل بلل کیږي. د دوست او دښمن دواړو سره یو رنگ عدالت او انصاف کول په حقیقت کې یو ستر مقام او غوره صفت دی، دا مقام او صفت هغه وخت انسان ته په برخه کیږي چې په ځان کې تقوا او د الله پاک څخه وېره پیدا کړي. الله ﷻ په دې آیت کې په تقوا امر کوي: **﴿ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴾** په خپلو زړونو کې د الله وپړې ته ځای ورکړئ (څو عدالت کول درته آسانه شي)، دا هم په یاد لرئ چې هغه ستاسو په پټو او ښکاره عملونو او ستاسو په نیتونو ښه خبر دی. (او تاسو ته به ستاسو د عملونو سزا او اجر درکوي.)

په دې آیت کې د **﴿ اَلَّذِيْنَ ءَامَنُوْا ﴾** په عنوان سره خطاب شوی او مؤمنانو ته هغه ژمنه او تعهد یادوي چې د توحید د کلمې په ویلو سره یې د الله پاک سره کړی. پر دې سربېره په آیت کې د (قومین) او (القسط) ټکي راغلي او په بېلابېلو صیغو د عدالت کولو غوښتنه شوې، په دې هم بسیا نده شوې بلکې عدالت د تقوا سره تړل شوی او په پای کې دا زیاته شوې چې الله ستاسو په عدالت کولو او عدالت پرېښودلو باندې ښه خبر

دی. د دومره تاکیداتو وروسته د یوه مومن په وړاندې د عدالت د ارزښت او فرضیت په اړه هیڅ پوښتنه نه پاتې کیږي.

د آیتونو لنډ مفهوم

په مبارک آیت کې مومنانو ته د دنیا او آخرت د نیکمرغیو لاس ته راوړلو په اړه لارښوونې شوي، له مومنانو څخه غوښتنه شوې چې د الله پاک د رضا کولو لپاره دې تل پر حق ولاړ اوسي، په گواهی وپلو چې دې له دروغو او ظلم څخه ځان وساتي، آن د دښمن او کافر قوم په وړاندې دې هم له انصاف څخه کار واخلي او د هغوی په حق کې دې له حد څخه تېری نه کوي ځکه بې عدالتی او ظلم د ټولني سوکالي او امن له منځه وړي. تقوا چې د مومن خوی دی له عدالت سره ټینګې اړیکې لري او مومن عدالت کولو ته رابولي. د آیت په پای کې الله ﷻ مومنانو ته د تقوا غوره کولو سپارښتنه کوي او دا هم ورته یادوي چې که د عدالت ځای مو ظلم ته پرېښود نو هغه متعال ذات ستاسو په عملونو ښه خبر دی.

اسلام د دنیا او آخرت دین دی

الله پاک انسان د توحید منلو لپاره پیدا کړی او د الله ﷻ پر عبادت سربېره یې هغه ته د نړۍ د ودانولو دنده هم سپارلې او فرمایي: **﴿إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً﴾** (البقرة: ۳۰) ژباړه: زه په ځمکه کې د یوه خلیفه پیدا کوونکی یم.

د ځمکې د ودانولو، پرمختګ او سوکاله ټولني د رامنځته کولو لپاره یې هغوی ته د عدالت او انصاف کولو امر کړی. که انسان د عادلانه نظام راوستلو په ترڅ کې د دنیا نېکمرغیو ته رسیږي، له بل پلوه په همدې کار سره د الله تعالی رضا لاس ته راوړي او په آخرت کې یې د بریالیتوب لامل کیږي.

د **﴿قَوَّامِينَ لِلَّهِ﴾** جمله د انسان دنیوي هلې ځلې او کوښښ د اخروي کامیابی سره تړي. انسانان یوازې هغه مهال یو بشپړ عادلانه نظام رامنځته کولای شي چې د الله څخه وېره او د آخرت تمه ولري.

په عدل گواهي ورکول

گواهي ورکول د حق د ښکاره کولو او عدالت د خوندي کولو وسيله ده. د اړتيا پر مهال په حقه شاهدي ويل د الله پاک د دې وينا په اساس واجب دي چې فرمايي: **﴿وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا﴾** (البقرة: ۲۸۲) ژباړه: کله چې له گواهانو څخه د گواهي ورکولو غوښتنه وشي، نو هغوی دې ډډه نه کوي. په بل ځای کې فرمايي: **﴿وَلَا تَكُونُوا الشَّاهِدَةَ. وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ آثِمٌ قَلْبُهُ﴾** (البقرة: ۲۸۳) ژباړه: او شاهدي هيڅکله مه پټوي، څوک چې شاهدي پټوي د هغه زړه په گناه خیرن دی.

له مؤمن څخه د قرآن غوښتنه دا ده چې گواهي به يوازې د الله لپاره وايي او د پوره رينښتینولې او امانت څخه به کار اخلي. په گواهي کې به له حق پرته د بل هيڅ شي پروا نه کوي. قرآن کریم د النساء په سورت کې دا موضوع په لږ تفصيل سره روښانه کړې او فرمايي: **﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِن يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلَوُّوا أَوْ نَعَرَضُوا فَلِئِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾** (النساء: ۱۳۵) ژباړه: ای مومنانو، د عدالت علمبرداران او د الله لپاره شاهدان اوسئ که څه هم ستاسې د عدالت کولو او شاهدي زیان په خپله تاسې یا ستاسو مور او پلار یا ستاسې خپلو خپلوانو ته رسیري. د معاملې لوری شتمن وي او که بېوزله، الله له تاسې نه زیات د هغه خیر غوښتونکی دی، په دې اساس د خپلو نفسي غوښتنو د پیروي له امله عدالت مه پرېږدئ، او که تاسې گډې وډې ووايست یا له رينښتیا ویلو نه ډډه وکړئ نو وپوهیږئ چې څه کوئ الله پرې خبر دی.

لنډه دا چې رينښتیا ويل او په حق گواهي ورکول د الله امر دی، که ددې گواهي زیان د انسان ډېرو نږدې خپلوانو يعنې مور پلار او آن د انسان خپلو شخصي گټو ته هم رسیري نو له رينښتیا ویلو به نه تیریري، د چا شتمني او بې وزلي هيڅکله د حقایقو د بدلولو لپاره دلیل کېدلای نشي او نه څوک د الله له عذابه ژغورلای شي.

په مبارک آیت کې د شهید جمع (شهداء) راغلی. (شهید) دصفت مشبه صیغه ده او د عربي ژبې د پوهانو په وینا دغه صیغه د هغه چا لپاره کارول کیږي چې په تکراري او همېشني توگه یو کار سرته رسوي.

د آیت غوښتنه دا ده چې مومنان به تل د الله لپاره گواهي ورکوي او دا د هغوی یو نه جلا کېدونکی خوی دی.

همدا راز الله پاک د (الانعام) په سورت کې فرمایي: **﴿وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ﴾** (الأنعام: ۱۵۲) ژباړه: او کله چې خبره کوئ په عدالت سره یې وکړئ که معامله د خپل خپلوان هم وي.

په مخکنیو آیتونو کې د (شهداء) ټکی راغلی و خو په دې آیت کې د (قلم) ټکی راغلی، پایله دا راوځي چې که په محکمه او د قاضي په وړاندې گواهي وي او که په عام ډول د چا په اړه خبره کول وي، په ټولو ځایونو کې له عدالت څخه کار اخیستل واجب دي، د خپلوی او پردیتوب، دوستی او دښمنی، سیمې، ژبې او قوم لپاره په گواهي او قضاوت کې توپیر کول ناروا او د ریښتینو مومنانو له خویونو څخه نه دي.

اتلسم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

ټولنيز عدالت د قرآن په رڼا کې

ټولنيز عدالت

عدل د شريعت اساس او د سوکالي ټولنې د رامنځته کولو وسيله ده. د خلکو حقونه يوازې د عدل په مټ خوندي کېدای شي. د قرآن کریم له مخې عدل د ژوند په يوه اړخ پورې محدود نه دی، بلکې د ژوند په ټولو اړخونو کې عدل واجب دی که هغه قانون وي، که سياست وي، که اقتصاد وي او که د ژوند بل اړخ، آن دا چې قرآن کریم د پيغمبرانو د لېولو موخه د عدالت پلي کول بڼي او فرمايي: **﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ﴾** (الحديد: ۲۵) ژباړه: مور خپل پيغمبران له څرگندو نښانو سره وليرل او له هغوی سره مو کتاب او تله نازل کړل تر څو چې خلک پر عدل ولاړ وي.

څرنگه چې په بشري ټولنه کې له عدالت پرته نه نظم راځي او نه گډوډي له منځه ځي، نو الله پاک د نورو ټولنيزو لارښوونو په سر کې د عدالت يادونه کوي او فرمايي: **﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ﴾** (النحل: ۹۰) ژباړه: الله پاک د عدل، ښېگڼې او خپلوۍ د پالنې حکم کوي او له بدۍ، بې حيايي او زور ظلم څخه منع کوي.

کله چې عدالت له ټولنې څخه کېده وکړي، نو سملاسي بې ځای ظلم نيسي. ظلم د ټولو بدمرغيو او د دنيوي او اخروي عذابونو ستر لامل دی. قرآن کریم په دې اړه فرمايي: **﴿فَكَأَيُّ مَن قَرِيبَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا﴾** (الحج: ۴۵) ژباړه: څومره د ظالمانو سيمې دي چې مور هغه تباه کړي دي او نن هغه په خپلو چتونو باندې نسکورې پرته دي.

د عدالت د زيات اهميت او اړتيا له کبله قرآن کریم په بېلابېلو صيغو او عبارتونو د عدل يادونه کړې؛ کله د پيغمبرانو د لېولو موخه عدالت کول بڼي؛ کله مومنانو ته د عدل کولو امر کوي او کله بيا رسول الله ﷺ ته په عدل امر کوي. د (الشوری) په سورت کې راغلي: **﴿وَأْمُرْتُمُ لِعَدْلِ بَيْنَكُمْ﴾** (الشوری: ۱۵) ژباړه: ما ته امر شوی چې ستاسو په منځ کې عدل

و کرم. په همدې ډول په بل ځای کې فرمایي: **﴿قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ﴾** (الأعراف: ۱۵) ژباړه: زما رب ما ته د انصاف کولو امر کړی دی. په دې حکمونو سربېره قرآن کریم د ځانگړو موضوعاتو په اړه هم د عدالت په پام کې نیولو حکم کړی لکه:

۱ - په تله او پیمانې کې عدالت: قرآن کریم د یې په مهال په تلو او پیمانې کولو کې د عدل او برابری امر کوي او فرمایي: **﴿وَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ﴾** (الأنعام: ۱۵۲). یعنې: تله او پیمانې په عدل سره پوره تلی.

۲ - په وینا کې عدالت: له مومنانو څخه د قرآن کریم غوښتنه دا ده چې د عامو خبرو کولو پر مهال به هم له عدالت څخه کار اخلي او د خلکو په اړه به هغه څه وایي چې ریښتیا او واقعیت وي. د (الأنعام) سورت مور ته داسې لارښوونه کوي: **﴿وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَى﴾** (الأنعام: ۱۵۲) ژباړه: او کله چې خبره کوئ په عدالت سره یې وکړئ که معامله د خپل خپلوان هم وي.

۳ - په گواهی کې عدالت

د قاضي او محکمې په وړاندې په گواهی ویلو کې عدالت کول د قرآن غوښتنه ده چې څو ځلې تکرار شوې او لږ مخکې یې یادونه وشوه.

۴ - په پرېکړه کې عدالت

قرآن کریم مومنانو ته حکم کوي چې د پرېکړې او قضاوت کولو پر مهال له توپیر پرته عدالت وکړي، فرمایي: **﴿وَإِذَا حُكِمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ﴾** (آل عمران: ۵۸) ژباړه: او کله چې د خلکو په منځ کې پرېکړه کوئ نو په عدالت سره یې وکړئ. په دې بنسټ د پرېکړې پر مهال د خپلوی، قوم، ژبې او سیمې لپاره عدالت قرباني کول د الله پاک له حکمونو څخه سرغړونه ده.

دا آیت په څرگند ډول له مسلمانانو څخه غواړي چې قانون باید په شتمن او بې وزله، آمر او مامور او د ټولني په واکمنو او بې وسو خلکو یو ډول پلی شي. د صحیح البخاري د روایت له مخې د رسول الله ﷺ په زمانه کې یوې ښځې غلا وکړه، د نوموړې ښځې د قبیلې خلکو د پیغمبر ﷺ خور ملگری اسامه (رضي الله عنه) هغه ته واسطه کړ څو له سزا ورکولو تېر شي. رسول الله ﷺ د سپارښتنې او واسطې په دې کار سخت غوسه شو او خلکو ته یې وویل: له تاسو څخه پخواني امتونه له دې امله تباه شوي وو چې که شتمن

سړي به غلا وکړه نو له سزا پرته به يې پرېښودو خو که بې وزله به غلا وکړه لاس به يې ترې غوڅولو. په خدای قسم که د محمد لور فاطمې غلا کړی وای هم به مې لاس ترې غوڅ کړی و. عايشه رضی الله عنها فرمایي چې پیغمبر ﷺ نوموړې ښځې ته سزا ورکړه او هغې هم توبه وويسته چې وروسته یوه پرهبزگار ه ښځه ترې جوړه شوه.

۵ - د دښمنانو په اړه عدالت

قرآن کریم د دښمنانو او کافرانو په حق کې هم د عدالت د پرېښودلو اجازه نه ورکوي او داسې حکم کوي: **﴿وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ اَلَّا تَعْدِلُوْا﴾**.

رسول الله ﷺ د هغو نامسلمانو معاهدو خلکو په اړه چې د اسلامي حکومت تر بیرغ لاندې اوسیري، فرمایي: **«اَلَا مَنْ ظَلَمَ مُعَاهِدًا اَوْ اِنْتَقَصَهُ اَوْ كَلَفَهُ فَوْقَ طَاقَتِهِ اَوْ اَخَذَ مِنْهُ شَيْئًا بِغَيْرِ طِيبِ نَفْسٍ فَاَنَا حَجِيْبُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ»**^(۱) ژباړه: چا چې پر معاهد ظلم وکړ، یا يې هغه ته زیان ورساوه، یا يې له توان څخه په پورته کار وگوماره او یا يې هم له هغه څخه د هغه له خوښې پرته څه شی واخیست نو د قیامت په ورځ به يې زه پخپله مدعي یم.

کله چې قرآن کریم د کافرانو په اړه د عدالت امر کوي نو د مومنانو او دوستانو سره ظلم کول خو په هیڅ ډول روا نه دي.

په عدالت د امر کولو سربېره قرآن کریم ظلم او ظالمان سخت غندلي، هغوی يې د الله پاک له رحمت څخه لرې گڼلي او د دردناک عذاب ژمنه يې ورسره کړې چې فرمایي: **﴿اَلَا لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَى الظّٰلِمِیْنَ﴾** (هود: ۱۸) ژباړه: خبر اوسئ! په ظالمانو د الله لعنت دی. همدا راز فرمایي: **﴿اِنَّ الظّٰلِمِیْنَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِیْمٌ﴾** (ابراهیم: ۲۲) ژباړه: بېشکه د ظالمانو لپاره دردناک عذاب دی.

رسول الله ﷺ هغه شخص هم د الله په عذاب اخته گڼلی چې د ظالم مرسته کوي، فرمایي: **«مَنْ اَعَانَ عَلٰی خُصُوْمَةٍ بِظُلْمٍ، اَوْ یُعِیْنُ عَلٰی ظُلْمٍ، لَمْ یَزَلْ فِی سَخَطِ اللّٰهِ حَتّٰی یَنْزِعَ»**^(۲) چا چې په کومه شخړه کې د ظلم مرسته وکړه، تر هغې به د الله پاک په غضب اخته وي خو چې دا مرسته پرېږدي.

۱- سنن ابی داود

۲- رواه بن ماجه فی سننه

پر عدالت د قرآني آيتونو او مبارکو حديثونو دومره زيات ټينگار دا جوتوي چې مومن يوازې په فردي توگه په عدالت کولو مکلف نه دې بلکې له مومنانو څخه د شريعت غوښتنه دا ده چې دوی بايد په نړۍ کې د عدالت د بيرغ پورته کوونکي او د ځمکې په مخ د يوه نړيوال عادل نظام راوستونکي وي.

پورتني آيتونه په ټولنه کې د هر اړخيز او بشپړ عدالت غوښتنه کوي چې لاندې موارد يې د بېلگې په توگه وړاندې کيږي:

- ۱ - په اسلامي ټولنه کې بايد قوانين له توپير پرته پر شتمن او بې وزله، آمر او مامور، ځواکمن او بې وسه يو ډول تطبيق شي او ټول د قانون په وړاندې په عملي توگه يو برابر وي.
- ۲ - چارواکي اود ټولني واکمنان بايد د شتمنۍ په وپش کې عدالت اوانصاف مراعات کړي، او ټولو افرادو ته به د هغوی د وړتياوو سره سم د کار يو ډول فرصتونه رامنځته کوي.
- ۳ - د زده کړو آسانتياوې به ټولو وگړو ته له توپير پرته چمتو کيږي خو ټولنه له طبقاتي نظام څخه وژغورل شي او وگړي له کوم تبعيض پرته د ورونو په څېر ژوند وکړي.

له الله **جَلَّ جَلَالُهُ** څخه وپره

﴿اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾

د تقوا لغوي معنا ساتنه او دفع کول دي. د شرعي په اصطلاح کې د نېکيو په کولو او د بديو په پرېښودلو سره د الله پاک له عذاب څخه ځان ژغورلو ته تقوا ويل کيږي. له ابوهريره رضی الله عنه څخه د تقوا د معنا په اړه پوښتنه وشوه. هغه وويل: آيا په ازغنه لاره تللی یی؟ پوښتونکي وويل: هو. ابوهريره رضی الله عنه وويل: په ازغنه لاره څه ډول تيریږي؟ پوښتونکي وويل: کله چې ازغی وينم لاره بدلوم او ځان ترې ساتم. ابوهريره رضی الله عنه وويل: همدا تقوا ده.

يعنې د گناه په لېدو سره له هغې څخه لاره بدلول او ورڅخه ځان ساتل تقوا گڼل کيږي. په قرآن کریم کې د تقوا په اړه خورا زيات آيتونه راغلي او مومنانو ته په تقوا خپلولو امر شوی.، الله پاک فرمايي: **﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ﴾** (آل عمران: ۱۰۲) ژباړه: ای مومنانو! له الله نه داسې ووېرېږئ څنگه چې له هغه نه د وېرېدو حق دی. په مومن کې د عدالت خوی د تقوا په نتيجه کې رامنځته کيږي. مومنان يوازې هغه مهال بشپړ او هر اړخيز عدالت رامنځته کولای شي چې په ځانونو کې تقوا پيدا کړي.

تقوا د ټولنې په سوکالی او پرمختګ کې زیات اغېز لري، کله چې په واقعي توګه د الله وېره د انسانانو په زړونو کې ځای ونیسي، دا وېره د دې لامل کیږي چې خلک په هر ځای کې له خیانت، غلا، ظلم، فحشا او ټولو ناوړو کارونو څخه ځانونه وژغوري او ټولنې ته امن راشي. همدا راز له الله څخه وېره انسانان د خالق او مخلوق حقونو ادا کولو ته اړیاسي. رسول الله ﷺ په دې اړه داسې امر کوي: «اتق الله حيث ما كنت، وأتبع السبيل الحسنة تمحها، وخالق الناس بخلق حسن»^(۱) ژباړه: هر چېرې چې یاست له الله نه ووېرېږه! په بلۍ پسې نیکی کوه خو له منځه یې یوسي او د خلکو سره ښه چلن کوه.

د تقوا گټې

تقوا زیاتې دنیوي او اخروي گټې لري چې ځینې یې په لنډ ډول داسې څرګندوو:

- ۱ - د الله پاک مرسته او ملتیا: الله پاک فرمایي: «وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ» (التوبه: ۳۶) ژباړه: وپوهېږئ چې الله د متقینو ملګری دی. بل ځای فرمایي: «وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ» (النور: ۵۲) ژباړه: هغه کسان بریالي دي چې د الله پاک او د هغه د پیغمبر امر ومني او له الله څخه وویريږي.
- ۲ - د گناهونو بخښنه: الله پاک فرمایي: «وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفُرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا» (الطلاق: ۵) ژباړه: څوک چې له الله نه وویريږي الله پاک به د هغه گناهونه وبخښي او اجر به یې زیات کړي.
- ۳ - جنت ته ننوتل: متقیان به په جنت کې وي: «إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ» [الحجر: ۴۵] ژباړه: متقیان به په جنتونو او چینو کې وي.
- ۴ - د زړه ډاډ او د ستونزو هوارېدل: په دې اړه الله پاک فرمایي: «أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ» [يونس: ۶۲-۶۳] ژباړه: خبر اوسئ! څوک چې د الله دوستان دي پر هغوی کومه وېره او کړاو نشته، هغوی چې ایمان یې راوړی او تقوا یې خپله کړې.
- په بل آیت کې فرمایي: «وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا» (الطلاق: ۲) ژباړه: څوک چې له الله نه وویريږي، الله به د هغه لپاره له ستونزو نه د وتلو لار پیدا کړي.

^۱ - مسند البزار.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ په هر وخت او هر ځای کې د الله اطاعت د مومن دنده ده.
- ❖ په گواهي ورکولو کې بايد ريښتيا او واقعيت په پام کې ونيول شي. نه خپلوي، دوستي او يا کومه بله اړيکه.
- ❖ له چا سره دښمني بايد د عدالت د پښو لاندې کولو لامل نه شي.
- ❖ په پتو او ښکاره ځايونو کې له الله پاک څخه وېره کول.
- ❖ تقوا غوره کول د عدالت لامل کيږي.
- ❖ په تقوا غوره کولو سره انسان ډېرې دنيوي او اخروي گټې ترلاسه کوي.
- ❖ عدالت يوازې په محکمه کې په پرېکړو پورې منحصر نه دی بلکې په عامو خبرو او هر ځای کې عدالت کول فرض دی.

فعاليت

زده کوونکي دې له يادو څخه د تقوا په اړه مبارک آيتونه او حديثونه له ژباړې سره خپلو ملگرو ته ولولي.

۱- لاندې کلمې معنا کړئ:

(قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ، بِالْقِسْطِ، وَلَا يَحْرِمَنَّكُمْ)

- ۱- د لوستل شويو آيتونو لنډ مفهوم روښانه کړئ.
- ۳- (قوامين) کومه صيغه ده او هم يې معنا روښانه کړئ.
- ۴- د عدل لغوي او اصطلاحي معنا وواياست.
- ۵- د عدالت کولو په اړه دوه قرآني آيتونه ولولئ.
- ۶- د تقوا لغوي او اصطلاحي معنا بيان کړئ.
- ۷- د تقوا دنيوي او اخروي گټې کومې کومې دي؟

(پر ټولني باندې د عدالت اغېزې) تر سرليک لاندې يوه مقاله وليکئ چې له شلو کرښو کمه نه وي.

د انسان د وینو توپولو حرمت

﴿وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ [سورة الإسراء: ٣٣]

د کلمو معنا

وَلَا تَقْتُلُوا: او تاسې مه وژنئ.
 النَّفْسَ الَّتِي: هغه نفس چې.
 إِلَّا بِالْحَقِّ: مگر په حق سره (چې قصاص، رجم او ارتداد دی).
 وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا: او څوک چې مظلوم (په ظلم) ووژل شي.
 لَوْلِيهِ: د وژل شوي د وارث لپاره.
 سُلْطَانًا: زور او برلاسي.
 فَلَا يُسْرِفُ: اسراف دې نه کوي، يعنی له وژونکي پرته دې بل څوک نه وژني.
 مَنْصُورًا: مرسته کړی شوی.

ژباړه: او مه وژنئ تاسې هغه نفس چې الله يې وژل حرام کړي دي مگر په حق سره يې وژلی شی او څوک چې مظلوم ووژل شو نو مور يې وارث ته د غچ (بدل) اخيستلو قوت او توان ورکړی دی، نو په وژنه کې دې تېری او اسراف نه کوی، بيشکه له وارث سره کومک شوی دی.

تفسير

۱- د آيت شرح او څيړنه

دا مبارک آيت چې د (اسراء) سورت ۳۳ آيت دی د يو لړ الهي منهياتو په ترڅ کې راغلی دی چې د هغو له جملې څخه له الله تعالی سره شريک نيول، د مور او پلار آزارول، د اسراف او تبذير څخه ځان ژغورل، د بيوزلی او تنگ لاسی له ويرې د اولادونو وژنه، له زنا او بی حيايي څخه لری والی، د يتيم د مال خوړل او په پای کې د تکبر، غرور او ځان بنودلو څخه ځان ساتل.

اما د پاملرنې وړ ټکی دا دی چې د نفس له وژلو څخه دوه ځله او په بیلابیلو بڼو منع راغلي ده.

د لوست له آیت څخه دوه آیته وړاندې داسې راغلي دي: ﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشِيَةً إِمْلَاقٍ﴾ یعنې: خپل اولاد د فقر او بیوزلی له ویرې مه وژنئ، یعنې د بی گناه نفس وژنه مه کوی، بیا وروسته له زنا او بې حیایی څخه منع راغلي ده او بیا په هغه پسې سمدلاسه د نفس د وژنې مسئله او د هغه حرمت وروسته له خاصې یادونې دویم ځل په عام ډول یادونه شوې ده چې دویم ځلي ټینګار په خپله دا څرګندوی چې د انسان وژنه ډیره لویه گناه ده، ځکه اسلام د انسان وجود ته داسې گوري چې گواګي دا یوه بنا (تعمیر) ده چې د الله تعالی له خوا جوړه شوې ده نو هیچا ته اجازه نشته چې دا تعمیر ونړوي او ړنگ یی کړي مګر دا چې د هغه اجازه یی لاس ته راوړې وي.

﴿وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ﴾ په دې مبارک آیت کې له نهی څخه سربیره د بی گناه نفس د وژنې په حرمت هم تصریح شوې ده، نو هر کله چې نهی هم حراموالی دی او ښکاره حرمت هم راغلی نو گواګي دوه ځلي یی په حرمت ټینګار او تاکید شوی دی په دې وجه په هغه حدیث کې چې بیهقی او نسایي او نورو محدثینو له پیغمبر ﷺ څخه نقل کړي: چې د مسلمان د وژنې گناه د ټولې نړۍ له نړولو څخه لویه ګڼل شویده. د الله رسول ﷺ وفرمایل: "لَزَوَالُ الدُّنْيَا أَهْوَنُ عَلَى اللَّهِ مِنْ قَتْلِ رَجُلٍ مُسْلِمٍ"^(۱). ژباړه: د ټولې نړۍ له منځه تلل د الله په وړاندې د مسلمان له وژنې څخه ډیره بی ارزښته ده؛ یعنې که یو تن ټوله نړۍ ونړوي او خرابه یی کړي دا د یو مسلمان له وژنې څخه ډیره کمه ده. نو د همدې ټینګار پر اساس و چې حضرت ابن عباس رضی الله عنهما به پر دې فتوی ورکوله چې د مسلمان د قصدي او عمدی وژونکي توبه هیڅکله هم نه قبلیري او هغه به د تل لپاره په اور کې سوځیري.

(إِلَّا بِالْحَقِّ) په (لا تقتلوا) پورې اړه لري او دا له عامو حالتونو څخه استثناء ده، یعنې په هیڅ حالت د حالتونو کې هغه مسلمان نفس چې الله تعالی یی وژنه حرامه کړې ده مه وژنئ مګر دا چې د داسې څه مرتکب شوی وي چې د ده وژنه مباح کوي، د "إِلَّا بِالْحَقِّ" توضیح او تفسیر په هغه حدیث کې چې بخاري او مسلم نقل کړی راغلی دی چې رسول

^۱ - سنن نسائی.

الله ﷺ فرمایلی دی: "لا يَحِلُّ دَمُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ، إِلَّا بَأْذَنَ اللَّهِ" ثلاث: الثَّيْبُ الزَّائِي، وَالنَّفْسُ بِالنَّفْسِ، وَالتَّارِكُ لِدِينِهِ، الْمَفَارِقُ لِلْجَمَاعَةِ"^(۱). یعنی: د هغه مسلمان د وینې توییدنه چې د الله په وحدانیت او د رسول علیه السلام په رسالت گواهی ورکوي روانده مگر په ارتکاب د یو له دریو شیانو: د نفس وژنه (چې په قصدي توگه وي)، زنا کول د محصنتوب په حالت کې، یعنی چې زانی نکاح کړې وي او بل د دین پرینودونکی (مرتد) کوم چې د مسلمانانو له ډلې څخه جلا شوی وي.

دلته دا خبره د یادولو وړ ده چې د کافر وژنه هم په هغه صورت کې، چې محارب نه وي، یعنی د مسلمانانو پر ضد د جنگ په صف کې ولاړ نه وي، د همدې مبارک آیت په حکم سره روانه ده، ځکه په آیت کې د اسلام قید نه دی یاد شوی بلکې نفس مطلق ذکر شوی دی، نو هغه کافران چې له مسلمانانو سره ژمن (معاهد) دي یا هغه کافران چې د مسلمانانو په سیمو کې ژوند کوي (ذمین) یا هغه کسان چې د ویزې او پاسپورټ د اجازې له لارې اسلامي هیوادونو ته سفر کوي، د دې ډول خلکو وژنه روانه ده. اسلام د وینو بهولو او وژلو دین نه دی، بلکې د امن او رحمت دین دی او یوازې د هغو کافرانو د وژلو اجازه ورکوي چې د اسلام د دین د دعوت د خپریدو مخه نیسي او جنگ ته پرسولې ترجیح ورکوي.

﴿وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا﴾ د دې مبارک آیت دا برخه مور ته دا را په گوته کوي چې د اسلام سپېڅلی دین د خلکو له وینو څخه په ټوله معنا داسې ساتنه کوي لکه څنگه چې د خلکو د مالونو عزت او حیثیت څخه ساتنه کوي. اسلام له یوې خوا د خلکو په زړونو کې د اخروي جزا ویره پیدا کوي او فرمایي: ﴿مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا﴾ (المائده/۳۲). ژباړه: څوک چې یو نفس پرته له بدل یا فساد نه په ځمکه کې وژني نو لکه چې ټول خلک یې وژلي وي.

ترڅو خلک د وینو توییدو د اخروي جزا په لویوالی وپوهیږي او د داسې جرم له ارتکاب څخه لاس واخلي، له بلې خوا یې قاتل ته سخته دنیوی سزا وټاکله چې هغه قصاص دی، ځکه که چیرې شیطان هغه تېر باسي او له آخرت څخه یې غافله کړي نو له دنیوي سزا څخه به وویرېږي او د خلکو وینې به و نه بهوي، او د مبارک آیت دا برخه همدې دنیوي

^۱ - صحیح البخاری، کتاب الدیات باب قول الله تعالی أن النفس بالنفس.

سزا ته اشاره کوي، فرمایي څوک چې په مظلومه توگه ووژل شي یعنی پرته له داسې عمل کولو چې د ده د وژلو لامل وي نو موږ د ده د ولي او د ده د وینو وارث ته برلاسي او قدرت ورکړی دی. له ولي څخه هغه څوک مراد دی چې د وژل شوي د وینو بدله غواړي لکه پلار یی زوی یا ورور یی او یا د نږدې خپلوانو څخه یی کوم بل تن. او په هغه صورت کې چې وژل شوی کس هیڅ ولي ونه لري، نومسلمان حاکم د هغه ولي گڼل کيږي او د سلطان څخه هغه قوت مراد دی چې اسلامي شریعت د وژل شوي ولي ته وربښلی دی په داسې توگه چې هغه ته یی په یو له دريو شیانو عام او تام اختیار ورکړی دی: یا له وژونکي څخه بدل (قصاص) یا د وینې بیه (دیت) یا عفو او بښنه. څرنگه چې شریعت د وژل شوي لوري ته زیاته پاملرنه لري نو ځکه څوک د ده د مطلقې آزادۍ او خپلواکۍ مخه نشي نیولی، البته داسې نصیحت ورته کولای شي چې د قصاص په ځای عفو غوره کړي یا دیت واخلي خو زور پرې نشي کولای.

﴿فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ د مبارک آیت دا وروستی برخه د وژل شوي وارث او ولي ته داسې ارشاد کوي چې هرکله اسلامي شریعت ده ته دا قوت ورکړی او د ده په څنگ کې د ده د حق ورکولو لپاره دریدلی دی نو په وارث هم لازمه ده چې د ټاکلو پولو څخه تیری ونه کړي مثلاً دوه تنه د یو تن په بدل کې مړه نه کړي یا له قاتل پرته بل کوم خپلوان یی د قصاص لپاره غوره نه کړي یا وژونکی له قصاصه وروسته مثله نه کړي یعنی د بدن غړي یی پرې نه کړي. له اسلام نه مخکې د جاهلیت له عادتونو څخه دا هم و چې په وژونکي سربیره به یې د هغه د کورنۍ نور غړي هم وژل او یا دا چې وژونکی به د لوړې او شریفې کورنۍ څخه نه و نو دوی به دا وژونکی پریښود، د هغه له قوم او ټبر څخه به یی بل تن چې د وژل شوي سره به په رتبه کې مساوي و هغه به یی واژه، خو په اسلام کې دا ټول په وژنه کې اسراف او تیری گڼل شوی او منع دی.

د ﴿إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ جمله په حقیقت کې په وژنه کې له اسراف څخه په منع تعلیل او استدلال دی. او د (إنه) ضمیر د وژل شوي ولي ته راجع دی، یعنی په وژنه کې دې دا ولي اسراف او تیری نه کوي ځکه الله تعالی د هغه سره د خپل شریعت له لارې مرسته کړیده او د مسلمانانو حاکم یی ورته د مرستندوی په توگه ټاکلی دی.

سلم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

د انسان د وینو توپولو حرمت

په مبارک آیت کې غور او سوچ

د لوست مبارک آیت لکه څنګه چې یو شمیر مفسرین فرمایي، لومړنی آیت دی چې د قتل په هکله نازل شوی دی. هرکله چې انسان په هغه کې ژور فکر او نظر واچوي، نو ډیرې لویې چارې به پکې ومومي. په لومړي قدم کې د هغه عمل له ترسره کولو نه په ډیرشدت او ټینګار سره منع راغلې ده چې د لویو گناهونو له جملې څخه گڼل کیږي او د الله د قهر او غوسې لامل گرځي چې هغه د بې گناه نفس وژنه ده او په صراحت سره یې په اړه په بل آیت داسې فرمایلي دي: ﴿وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا﴾ [النساء/۹۳].

ژباړه: او هغه څوک چې ووژني مؤمن په قصد سره نو د هغه جزا جهنم دی، همیش به وي په دې کې او غضب کړی دی الله پر هغه او لعنت یې کړی پر هغه او تیار کړی یې دی د هغه لپاره عذاب لوی.

او په بل ځای کې د نفس له وژنې څخه ممانعت د شرک نه د نهې سره یوځای ذکر شوی دی الله تعالی فرمایي: ﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا﴾ [الفرقان/۶۸].

ژباړه: او (د الله نیک بندگان) هغه کسان دي چې د الله ترڅنګ نور خدايان نه بلې او نه وژني هغه نفس چې پرته له حق نه یې وژل الله تعالی حرام کړي دي.

همدارنګه په دې هکله د رسول الله ﷺ په احادیثو کې هم منع راغلې ده، په هغه حدیث کې چې بخاري او مسلم دواړو بیان کړی دی د الله رسول ﷺ د قیامت په ورځ د خلکو په منځ کې لومړنی الهي فیصله او پریکړه د وژنې او وینې توپونې ټاکلې ده او داسې فرمایي: "أَوَّلُ مَا يُقْضَى بَيْنَ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِي الدَّمَاءِ"^(۱). یعنی: د قیامت په ورځ لومړنی شی چې د هغه په هکله فیصله کیږي هغه د وینې توپونې فیصله ده.

^۱ - صحیح البخاری، کتاب الدیات.

په بل حدیث کې راځي: "لَوْ أَنَّ أَهْلَ السَّمَاءِ وَأَهْلَ الْأَرْضِ اشْتَرَوْا فِي دَمِ مُؤْمِنٍ لَأَكْبَهُمُ اللَّهُ فِي النَّارِ"^(۱). یعنی: که چیرې د آسمانونو او ځمکې خلک د یوه مسلمان په وژنه کې راټول او شریک شي نو پاک الله به ټول په دوزخ کې واچوي. په دې شدیدې منع کې اصلي لامل دا دی چې وژنه د ټولنې د وگړو ترمنځ د کینو، دښمنیو او جگړو خپریدو لامل گرځي. دلوست مبارک آیت په دویم قدم کې د وژل شوي د اولیاوو لپاره داسې لارښوونې کوي چې د هغوی نفس آراموي، قهر او غوسه یې کموي او د غچ اخیستلو جذبه یې له منځه وړي، ځکه دوی په ډاډمن زړه په قصاص برلاسي کوي، حکومت او قوت ټول د دوی په واک کې ورکوي.

دا حقیقت دی چې انساني فطرت د خپلوانو د وژلو په صورت کې په ډیره تیزی سره د غچ اخیستلو غوښتونکي دي او که داخلي آرامتیا او هوساینه ونه مومي، نو هر ډول ناسمو کړنو ته لاس اچوي، خو کله چې پوه شي چې الله او د الله شریعت او د مسلمانانو حاکم ټول د ده په طرف دي او په آسانی سره خپل مقصد ترلاسه کولی شي، نو په خپل سر او خپله خوښه څه کار ته لاس نه اچوي.

د آیت لنډ مفهوم

په لنډه توگه ویلای شو چې د دې لوست مبارک آیت په ډیر ټینگار سره د نفس له وژلو او وینو تویولو څخه منع کوي، برابره ده چې مسلمان وي یا غیر مسلم خو چې محارب نه وي، البته د مسلمان د وژلو گناه د نورو په پرتله ډیره زیاته ده، همدا لامل دی چې ډیر فقهاء (پرتله له احنافو) په دې آند دي چې مسلمان د اهل ذمه په وړاندې نه قصاص کیږي خو د هغو وژنه روا نده او وژونکی ډیره لویه گناه ترسره کوي نوځکه د تعزیر او سزا وړ دی، د تاکید او ټینگار قوت له دوو شیانو څخه څرگندېږي یو تعمیم وروسته له تخصیص، یعنی وروسته له ځانگړې منعې څخه چې د اولاد له وژلو څخه په مخکیني آیت کې راغلې ده او په دې دویم آیت کې په عمومي توگه د مطلق نفس له وژلو څخه منع راغلې ده او هم یې په حرمت تصریح شوې ده، البته د عمومي نهې څخه ځینې ځایونه استثنا شوي دي چې د نبی کریم ﷺ مبارکو احادیثو هغه معین کړي دي، د دې تر څنګ د ناحقه وژنې په صورت کې اسلامي شریعت د مقتول ورته پر قاتل برلاسي کوي

^۱ - سنن ترمذی، باب الحكم فی الدماء

چې که وغواړي له هغه څخه قصاص يا د خپل وژل شوي د وینو دیت واخلي يا وروسته له بشپړې برلاسي يې معاف کړي چې دا کار د شریعت ترغیب او تشویق هم له ځانه سره لري، د آیت په وروستی برخه کې دې ته اشاره شویده چې هرکله له قاتل څخه د مقتول د غچ اخیستلو په هکله محمدي شریعت د مقتول د ولي مرستندوی دی، نو باید هغه د اسلام له چوکاټ څخه ونه وځي او په داسې کارونو لاس پورې نه کړي چې ناروا او د قرآن په تعبیر سره اسراف او تیری بلل کېږي.

فعالیت

زده کوونکي دې په دريو ډلو وویشل شي او د لاندینو دريو موضوعگانو په هکله دې بحث او څیړنه وکړي:

۱- د اسلامي قوانینو او احکامو ټولنیزوالی ۲- د اسلامي احکامو او قوانینو فطري والی ۳- د امن او جگړو په له منځه وړلو کې د اسلام نقش.

د لوست گټې او لارښوونې

- په دې لوست کې ډېر درسونه او عبرتونه نغښتي دي چې یوې گونې ته یی اشاره کیږي:
- ❖ د بیوزلی یا د شرم او ننگ له ویرې د اولاد وژلو حراموالی لکه چې د جاهلیت په وخت کې به یې خپلې لورگانې وژلې.
 - ❖ پرته له حقه د نفس د وژلو حرمت.
 - ❖ په دغو صورتونو کې د نفس د وژلو جواز: کله چې څوک قصداً ووژني، دا چې محصن زنا وکړي او یا دا چې له دین څخه وگرځي او د مسلمانانو ډله پریردي په دې شرط چې په خپله خوښه یی ایمان منلی وي.
 - ❖ د دې خبرې اثبات چې اسلامي احکام په بشپړه توگه د انساني فطرت سره برابر دي.
 - ❖ حکومتي چارواکو ته دنده سپارل که هغوی قاضیان وي یا حاکمان ترڅو د مقتول له ورثې سره مرسته وکړي.
 - ❖ د مقتول د قوم او ټبر د بیخایه تیريو مخه نیول.

۱- لاندې کلمې وژباړئ:

{وَلَا تَقْتُلُوا} {إِلَّا بِالْحَقِّ} {مَظْلُومًا} {لِرَبِّهِ} {سُلْطَانًا} {مَنْصُورًا}

- ۲- د منهياتو په هکله چې د لوست د مبارک آيت څخه معلوميري خپل معلومات وليکئ؟
- ۳- هغه دوه اړخونه چې د نفس د وژنې پر ممانعت دلالت او ټينگار کوي، څرگند کړئ؟
- ۴- د نفس وژنه په کومو حالاتو کې جواز لري؟
- ۵- له قصاص، ديت او عفوي څخه څه مراد دي او کوم يو غوره دی؟
- ۶- دا جمله: «فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا» تفسير کړئ؟
- ۷- په مبارک آيت کې له «سلطان» څخه څه مراد دی؟
- ۸- د جاهليت د خلکو عکس العمل د وژنې په هکله څه و؟

- زده کوونکي دې د لاندې دوو موضوع گانو څخه يوه موضوع غوره کړي او د هغې په هکله دې يو مخ لنډ تفسير وليکي.
- ۱- د قرآن کریم په آيتونو کې د نفس د وژنې گناه.
 - ۲- د نبي کریم ﷺ په احاديثو کې د نفس د وژنې گناه.

د خلکو پر شتمنیو د تیري حرمت

قال الله تعالى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ [النساء ۲۹]

د کلمو معنا

آمُوا:

ایمان مو راوړی، یعنی الله او د هغه رسول رښتینی گڼی.

بِالْبَاطِلِ:

په ناحقه او ناروا توگه.

تِجَارَةً:

پېرودل او پلورل، اخیستل او خرڅول، سوداگري.

عَنْ تَرَاضٍ:

د دواړو خواوو په خوبه.

وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ: او خپل ځانونه مه وژنی، د یو او بل د نفسونو او ارواحو د له منځه وړلو

لامل نه شی.

ژباړه

ای مؤمنانو، مالونه مو په خپلو منځونو کې په ناروا مه خورئ، مگر هغه چې د طرفینو د خوبښې په رڼا کې د راکړې ورکړې له ليارې وي. او مه وژنی ځانونه مو، بیشکه الله پاک پر تاسې ډیر مهربان دی.

تفسیر

د آیت شرح او څیړنه

دا مبارک آیت د قرآني آیتونو څخه یو ډیر عظیم آیت دی چې د بشر لپاره د ژوند کولو اصول او قواعد بیانوي او هغوی ته د دې لارښوونه کوي چې په ټولنه کې باید د ځنګل قانون حاکم نه وي او نه هم خلک د خپلو مالونو په ساتنې کې د ظلم او تیري ښکارشي او یا په چل او دوکې سره د هغوی مالونه او پانګې لوټ شي. همدارنګه باید د خلکو په نفسونو حمله ونشي او یا یې بیخایه وینې ونه بهیري. ټول شيان باید محفوظ او ساتلي واوسي، خو یوازې د اړتیاوو او ستونزو د له منځه وړلو لپاره یو شی د تجارت په

نامه (پلورل او پیرودل) چې په هغه کې د خلکو مصلحت دی روا او مباح دی هغه هم په دې شرط چې د دواړو خواوو په رضایت او خوښۍ سره وي.

د یادولو وړ ټکی دا دی دا مبارک آیت د هغو آیتونو په لړ کې ځای لري چې د ژوندانه چارې تنظیموي، لکه د کورنۍ تشکیل، د محرماتو بیانول، د میراث ویشل او داسې نور مسایل. له دې آیت څخه وړاندې د احکامو آسانی، د شرعي قوانینو تخفیف او د انساني فطرت سره د دې احکامو مطابقت او برابری ته اشاره شوې ده چې زموږ د همدې لوست آیت له فطرت سره د اسلام د دین د مطابقت او برابري لپاره یوه غوره بېلگه ده. ځکه انسان فطرتاً هیچا ته اجازه نه ورکوي چې پرته د هغه له رضا او اجازې د هغه په اړوندو مالونو کې تصرف وکړي. بناء قرآن کریم داسې فرمایي: **﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُم بَيْنَكُم بِالْبَاطِلِ﴾** مفسرین وايي: د محرماتو یا هغو ښځو یادونه چې نکاح یې پر انسان حرامه ده په مخکنۍ آیت کې او ورپسې آیت کې په ناحقه توگه د خلکو د مالونو د خوړلو د حرمت یادول، پر دې دلالت کوي چې په کومه اندازه د انسان مور، خور او داسې نور پر هغه حرام دي د نورو کسانو مالونه هم په هماغه اندازه پر انسان حرام او ناروا دي. له دې امله که انسان فکر وکړي دا مسئله پوره حساسه او دقیقه ده. له **﴿لَا تَأْكُلُوا﴾** څخه مراد یوازې خوراک نه دی، بلکې موخه یې ټول ناروا تصرفات دي. هرکله چې په غالبه توگه د یوه شي اخیستل د هغه د خوړلو لپاره وي نو دلته هم د اکل په کلمې سره ورځنې تعبیر شوی دی. له **﴿بِالْبَاطِلِ﴾** څخه مراد هر هغه طریقه او لاره ده چې د اسلامي شرعي خلاف وي، لکه سود، جوارې، خیانت، ظلم او داسې نور. د مبارک آیت د دې جملې معنا داسې ده چې یو د بل په مالونو کې د شرعي پر خلاف هېڅ ډول بیخایه تصرفات مه کوئ، ځکه تاسو ایمان غوره کړی دی او هغه د خلکو د حقوقو د مراعاتولو غوښتونکی دی.

﴿إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ﴾ دا استثناء منقطع استثناء ده، په دې معنا چې تجارت د باطلو مواردو لاندې نه راځي، نو باید داسې تعبیر ونشي چې مه خورئ خپل مالونه په خپلو منځو کې په باطله توگه مگر دا چې د تجارت او یو د بل په رضایت سره وي، بلکې دا جمله په ځانگړې توگه د یو د بل د مالونو په خوړلو سره په حقه او صحیح توگه ښوونه کوي. یعنی که د تجارت په طریقه او د دواړو خواوو د بشپړ رضایت په شرط یو د

بل مالونه و خورئ. دا جواز لري. البته د نورو د مالونو خوړل يا يی تر لاسه کول څه نوري جايزي طريقي هم لري لکه صدقه او خيرات ورکول، ميراث وړل، د کار په مقابل کې مزدوري اخيستل او داسې نور، خو کله چې تجارت تر ټولو زياته دوديزه او پراخه لاره ده، نو ځکه په آيت کې هغه ته اشاره شوې ده.

﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ د (انفسکم) کلمه په دوو معناوو اخيستلای شو: يو دا چې په خپله د هماغه کس (شخص) نفس مراد دی يعنی خپل ځانونه مه وژنئ او خپل نفسونه مه هلاکوئ.

دويم دا چې له نفس څخه د مسلمان ورورنفس مراد دی چې په منعي او رهنې کې د مبالغې له امله ورڅخه په نفس تعبير شوی دی، گواکې د يوه مسلمان وژنه داسې ده لکه چې يو انسان خپل نفس وژلی وي.

مفسرينو د دې مبارک آيت د تفسير په ترڅ کې دا هم څرگند کړي دي د دې وروستی جملې څخه کولای شو دا ومومو، کومو محرماتو ته چې په دې مبارک آيت او مخکنيو آيتونو کې اشاره شوې ده او د دغو گناهونو ترسره کول، د نفس د قتل سره د گناه له حيثه برابره ده. يعنی که چيرې تاسې په خپلو کې د يو او بل مالونه په ناحقه وخورئ او د فطرت خلاف نور گناهونه ترسره کړئ نو گواکې ځانونه مو هلاک کړي او له منحه مو وړي دي.

د پيغمبر ﷺ له صحابه وو څخه يو صحابي د دې مبارک آيت څخه ځانگړی مطلب اخيستی چې د دې آيت د تفسير يوه برخه گڼل کيږي او د اسلام د مقدس دين آساني څرگندوي. دا پيښه ډيرو مفسرينو او محدثينو نقل کړې ده.

ابن کثير رحمه الله وايي: امام احمد له عمرو بن العاص ﷺ څخه روايت کوي چې هغه وايي: رسول ﷺ زما په مشرۍ يوه ډله صحابه يو ځای ته وليږل، نو تقدير يوه شپه چې ډيره سره وه، زه احتلام شوم او د مرگ له ويرې مې غسل ونه کړ، تيمم مې وکړ او صحابه وو ته مې د سهار د لمانځه امامت هم ورکړ او کله چې رسول ﷺ ته حاضر شوم، قصه مې ورته وکړه. دوې وفرمايل: ای عمرو! په داسې حال کې چې جنب وې يارانو ته دې لمونځ هم ورکړ؟ عمرو وايي ومی ويل، ای د الله رسوله شپه ډيره سره وه او زه له مرگه وويريدم، نو د الله دا وينا مې را په ياده کړه چې فرمايي: ﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ د الله رسول ﷺ وخنډل او څه يې ونه ويل.

نو د الله د رسول سکوت د دې نښانه وه چې د عمرو پوهه او مرام له مبارک آیت څخه صحیح و. کولای شو چې دا پښه د دې آیت د تفسیري مواردو برخه وگڼو. او د **﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾** جمله دلالت په دې کوي چې کومه سلسله احکام په دې آیت کې راغلي دي ټول د الهي حکمتونو پر بنسټ او زموږ په گټه دي، باید دا په خپلو ځانونو کوم بوج و نه گڼو، څرنگه چې الله تعالی پر خپلو بندگانو بی حده مهربانه دی، نو خپل بندگان د دنیا او آخرت له ښکښو څخه پرته په بل څه نه مأموروي.

د نبی کریم ﷺ د حدیث په رڼا کې د مالونو حرمت

په هغه حدیث کې چې صحیح مسلم او یوه ډله لویو محدثینو نقل کړی راغلي دي رسول ﷺ په حجة الوداع یعنی د ده په وروستي حج کې تر ټولو غوره او شامله خطبه وړاندې کړه او د څو زرو نفرو په لویه ټولنه کې یې په لوړ آواز پوښتنه وکړه ای خلکو تاسې په کومه میاشت کې یاستئ؟ آیا دا میاشت د ذوالحجې میاشت نه ده؟ صحابه کرامو ځواب ورکړ: هو، ده ای د الله رسوله، آیا دا د حرمت ښار (مکه مکرمه) نه دی؟ صحابه کرامو ځواب ورکړ، ولې نه، دی. دریم ځل یې پوښتنه وکړه، تاسو په کومه ورځ کې یاستئ؟ آیا دا د اختر ورځ نه ده؟ صحابه وو ځواب ورکړ، ولې نه ده، ای د الله رسوله، بیا وروسته په داسې حال کې چې له دې پوښتنو مخکې یې د درې شیانو د حرمت او عظمت اندازې ته اشاره کړې وه، ویې ویل: **﴿إِنَّ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ حَرَامٌ عَلَيْكُمْ كَحَرَمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا فِي شَهْرِكُمْ هَذَا فِي بَلَدِكُمْ هَذَا﴾**^(۱) یعنی: پوه شئ او خبر اوسئ چې ستاسو وینې او ستاسو مالونه پر تاسې حرام دي، لکه د ستاسو د نن ورځې، د دې میاشتې او د دې ځای حرمت، یعنی لکه څنګه چې له یوې خوا د دې میاشتې احترام، د دې ورځې احترام او د دې مقدس ځای احترام پر تاسو لازم او اړین دی، په همدغه اندازه د یو او بل د مال او نفس احترام پر تاسو واجب او لازم دی. له بله اړخه لکه څنګه چې له قوانینو څخه تیری او ماتول یې په ځانګړې توګه په دې دری ګونو څیزونو کې حرام او ناروا دي، په هماغه اندازه ستاسو په مالونو او نفسونو کې تیری هم حرام او ناروا دی. رسول الله ﷺ د دې مثال په وړاندې کیدو غوښتل خو د ګناه لویوالی یعنی د مسلمانانو په مالونو او نفسونو تیری د دوی په ذهنونو کې ښه ځای ونیسي او خپل امت دې مهم کار ته متوجه کړي،

^۱ - صحیح البخاری، کتاب الفتن

خو هیڅکله د یو او بل پانگو او یا نفسونو او یا د یو د بل آبرو او عزت ته (لکه څنگه چې په ځنو روایتونو کې د (اعراضکم) یعنی د عزت او آبرو کلمه هم راغلې ده) د تېري او لاس اوږدولو جرات ونه کړي.

د آیت لنډ مفهوم

ذکر شوی آیت د لیکنې د ترتیب په اعتبار د قرآن مجید له سورتونو څخه د څلورم سورت یعنی د نساء د سورت آیت دی. دا سورت مدني سورت دی چې په هغه کې ډیر احکام او ټولنیزې مسئلې بیانېږي. لکه څرنګه چې د دې مبارک آیت اسلوب او طریقه د کورني ژوند د نظم او ترتیب، حل او حرمت په هکله ده او تر ټولو ارزښتناکه یې هغه موضوع ده چې په دې آیت کې ورته اشاره شوې ده، یعنی د مالونو او نفسونو حرمت. دا مبارک آیت د ایمان څښتنانو ته خطاب کوي چې ای مؤمنانو، آسماني حکم ستاسو لپاره دا دی چې خپل مالونه په خپلو کې په ناروا طریقو لکه سود، جواړي، رشوت، غلا، ظلم، دوکو او داسې نورو طریقو مه خورئ، البته که غواړئ چې د مالونو د حاصلولو سمه لاره او طریقه ومومئ نو تاسو ته د داسې تجارت لارښوونه کوم چې له چل او دوکې څخه پاک وي او هغه داسې تجارت دی چې د دواړو خواوو په عام او تام رضایت ترسره شوی وي.

د دې تر څنګ تاسو ته الهي امر دا دی چې نفس په ناحقه مه وژنئ، که ستاسو خپل نفسونه وي او یا د نورو مسلمانانو نفسونه. ځکه د مسلمان وینه، د مسلمان مال، د مسلمان عزت او آبرو ټول په اسلامي ټولنه کې باید ساتلی او محفوظ وي او که کوم سړی له دې اوامرو څخه سرغړونه وکړي نو سزا به یې هغه وي چې ورپسې آیت یې څرګندونه کړې ده: **﴿وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصَلِّيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا﴾** (النساء/۳۰).

ژباړه: او هر څوک چې د تیري او تجاوز له مخې دا ناوړه کار وکړي نو ډیر ژر به یې اور ته نښاسو او دا کار الله پاک ته ډیر آسان دی.

فعالیت

زده کوونکي دې د هغو ستونزو او کړاوونو په هکله، چې زموږ ټولنه ورسره د دې لوست د آیتونو او نبوي احادیثو د لارښوونو د نه عملي کولو له امله مخامخ شوې ده، له یو بل سره د محترم استاد په مرسته بحث او خبرې وکړي.

د لوست گټې او لارښوونې

په دې لوست کې ډېر درسونه او عبرتونه نغښتي دي چې يوې گونښې ته يې اشاره کيږي:
❖ د مسلمانانو د مالونو څخه په ناسمه توگه د گټې اخيستلو حرمت چې په هرې طريقې سره وي.

- ❖ د تجارت اباحت، روا والی او هغه ته د خلکو هڅول او تشويقول.
- ❖ پر هغو کسانو باندې رد کول چې د ناپوهۍ او توکل په پلمه کسب او کار منع گڼي.
- ❖ په بيع او تجارت کې د رضایت او خيار د مسئلې ثابتول.
- ❖ د مسلمان لپاره د نفس د وژنې حرمت، که هغه خپل نفس وژنه يا په ناحقه د بل نفس وژنه وي؛ ځکه مسلمانان ټول د يوه بدن په څير دي.
- ❖ د قاتلانو او مال لوټوونکو لپاره د شديد او دردناک عذاب وعيد.

۱- لاندې کلمې وژباړئ:

{بالباطل} {تجارة} {عن تراض} {و لا تقتلوا انفسکم}

۲- د مالونو د خوړلو د څو بيلگو چې د باطلو په مفهوم کې داخلې دي د نومونو يادونه وکړئ.

۳- د ﴿إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ﴾ جمله تفسير او تشریح کړئ.

۴- د دې مبارک آيت مخکينی او وروستنی آيت څه مسئلې بيانوي؟

۵- د ښځو د حرمت، د احکامو د آسانۍ او فطرت په اړوند د آيت د ربط په هکله څه پوهيږئ؟

۶- له ﴿أَنْفُسِكُمْ﴾ څخه څه مراد دی او توجیه يې څرنگه ده؟

۷- د نفس او مال د حرمت لويوالی په حديث شريف کې څرنگه بيان شوی دی؟

۸- په معامله کې د اسلام علماء د بشپړ رضایت نښه څه شی گڼي؟

زده کوونکي دې د دې لوست لنډيز په يو مخ کې د آيتونو او احاديثو په رڼا کې وليکي او په مختصره توگه دې وژباړي.

دوه ويشتم لوست

ګډ ژوندون او خواخوږي

قال الله تعالى: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ...﴾ [الفتح: ٢٩]

د کلمو معنا

او کوم کسان چې له هغه سره ملګري دي.	{ وَالَّذِينَ مَعَهُ }
چېر سخت.	{ أَشِدَّاءُ }
رحم کوونکي او خواخوږي.	{ رُحَمَاءُ }
ته هغوی وپنې.	{ تَرَاهُمْ }
درکوع او سجدي په حالت کې.	{ رُكَّعًا سُجَّدًا }
خواږي، په لټه او هڅه کې دي.	{ يَبْتَغُونَ }
مهرباني، اجر او ثواب.	{ فَضْلًا }
او رضا، خوښي.	{ وَرِضْوَانًا }
نښې او علامې د هغوی.	{ سِيمَاهُمْ }

ژباړه

محمد ﷺ د الله ﷻ رسول دی ، او کوم کسان چې له هغه سره ملګري دي هغوی پر کافرانو سخت او په خپلو مینځو کې خواخوږي دي. ته چې کله هغوی ګوري په رکوع او سجده، او د الله د فضل او د هغه د رضا په طلب کې یې بوخت مومي. د سجدو نښې نښانې د هغو پر وچولویو موجودې دي چې په هغې سره هغوی بیل پیژندل کيږي.

تفسیر

د آیت شرح او څېړنه

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾ دا مبارک آیت د (الفتح) د سورت وروستی مبارک آیت دی چې په ټولیزه توګه او بیا په ځانګړي ډول وروستی نیمايي

برخه يې د مؤمنانو د حالاتو او صفاتو بيانوونکې ده. له دې آيت څخه په وړاندې آيتونو کې د رسول الله ﷺ نه د مسلمانانو د بې ساري اطاعت او فرمانبردارۍ، کوم چې د بيعت الرضوان پر مهال څرگند شو او له دې مطيع امت نه د رضایت اعلان او يادونه شوي ده. وروسته بيا د مسلمانانو د ځلاندي راتلونکې وړاندوينه داسې شوې چې ډېر ژر به دوی سره له وياړه مکې مکرمې ته ننوځي او څرنگه چې د دوی دين د هدايت دين دی نو پر ټولو اديانو به غالب شي. په پای کې دغه مبارک آيت د مؤمنانو اوصاف بيانوي چې دوی څه ډول کسان دي او په تورات، انجيل او قرآن کې څرنگه تعريف شوي دي، الله تعالى فرمايي: **﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾** لومړۍ جمله د الله تعالى د پيغمبر ﷺ لپاره چې د دې امت قائد او لارښود دی جميل وصف بلل کيږي. له دې څخه به بل لوی وصف څه شی وي چې د عالميانو باچا په بشپړ ټينگار سره دا فرمايي: محمد د الله رسول دی، يعنی داسې ونه گڼئ چې محمد يوازې يو نابغه او يا کوم پوه او عالم دی، بلکې د هغه مقام (له دې صفاتو سر بېره) له دوی څخه ډېر لوړ او اوچت دی. هغه د الله تعالى رالپړل شوی او په ځمکه کې د هغه ځانگړی استازی دی. او د جميل وصف دويمه جمله د پيغمبر ﷺ امت دی چې دوی د کفر، الحاد او طغيان په مقابل کې ډېر سخت او شديد دي، خو د مؤمنانو پر وړاندې که هغوی له هر قوم، قبيلې، توکم، ژبې او رنگ څخه وي ډېر خواخوږي، نرم او مهربانه وي، ابن عباس رضي الله عنه فرمايلي دي: له **﴿وَالَّذِينَ مَعَهُ﴾** څخه مراد هغه کسان دي چې په حديبيې کې حاضر وو، خو د جمهورو مفسرينو نظر دا دی چې مراد ترې ټول اصحاب کرام دي، دلته د مسلمانانو د لومړني نسل نه د نمونې په ډول يادونه شوې ده ځکه ټول امت له هغوی څخه پېروي کړې ده او د هغوی پر پله روان دي نو دا صفات لومړی په دوی کې او بيا په ټول امت کې څرگند کيږي.

﴿تَرَاهُمْ رُكْعًا سُجَّدًا يَتْتَغُونَ فِضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا﴾ د مبارک آيت دا برخه د پيغمبر ﷺ د ريبښينو يارانو د مواصفتو بل اړخ ته اشاره کوي، يعنی سره له دې چې دوی د کفر، الحاد او طغيان په وړاندې ډېر سخت او شديد دي او د مؤمنانو پر وړاندې نرم او مهربانه دي، دوی هر وخت د الله تعالى په عبادت کې بوخت او مشغول وي د رکوع او سجده له حالت نه مراد د لمونځ ادا کول دي، د عربي ژبې قواعدو ته په کتلو سره د (تراهم) صيغه د مضارع صيغه ده چې په دوام او استمرار دلالت کوي او پر لمانځه د مداومت او پابندۍ پايله ترې اخيستل

کیري په دې معنا چې خپل لمونځونه په پابندۍ سره ادا کوي او له فرایضو سربره نوافل هم ادا کوي. دلته یوه پوښتنه پیدا کیري چې له دې نرمۍ، خواخوږۍ، شدت، رکوع او سجده نه موخه او هدف څه شی دی او دوی ولې دغه کارونه ترسره کوي؟ نو د دې پوښتنې ځواب په همدې آیت کې راغلی دی او هغه دا دی چې **﴿يَتَّبِعُونَ فُضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا﴾** هغوی په خپلو ټولو کړنو او تحرکاتو سره د الله د فضل، ثواب، رضا او خوښۍ غوښتونکي دي.

﴿سَيَمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ سیما د یو شي نښې او علامې ته ویل کیري. له وجوه څخه مراد وچولي او یا مطلق مخونه دي. کله چې یوانسان ډېر زیات لمونځونه ادا کوي نو الله تعالی یې څېرې ته یوه ځانگړې رڼا ورپه برخه کوي او کله هم د لمونځ کوونکي په وچولي کې د د زیاتو سجودو له امله یوه ځانگړې نښه څرگندیري، نو مفسرین کرام وایي چې کېدای شي له دې دوو رایو څخه یوه مراد وي، خو که څوک وغواړی چې په خپل وچولي کې قصدا داسې نښه راپیدا کړي چې د هغه د سجودو پر کثرت دلالت وکړي نو له دې کار څخه په شریعت کې منع راغلې ده، ځکه دا کار د ریا او ځان ښودنې څرگندونه کوي چې په دې سره د انسان د اعمالو اجر او ثواب له منځه ځي، په هر حال که د مبارک آیت اشاره د اصحاب کرامو په وچولي کې هماغې ظاهري نښې ته وي نو بیا هم مخکینی جملې دا څرگنده کړه چې د هغوی موخه او مقصد په خپلو ټولو کړنو سره د الله تعالی د ثواب، رضا او خوښۍ تر لاسه کول و.

ښېگنه او خواخوږي د آیتونو په رڼا کې

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ...﴾ (المائدة: ۵۴).

ژباړه: ای مؤمنانو که له تاسې نه څوک له خپل دین نه واوړي (نو واده وړي) الله به نور ډیر داسې خلک پیدا کړي چې الله ته مکران وي او الله هغوی ته مکران وي چې له مؤمنانو سره به نرمي کوي او پر کافرانو سختی، د الله په لاره کې به هلې ځلې وکړي اود هیڅ ملامتونکي له پرې اچولو څخه به نه ویریري. په دې مبارک آیت کې الله تعالی په څرگند ډول رابښي چې څوک د مسلمانانو پر وړاندې له نرمۍ او مهربانۍ او د کافرانو پر وړاندې له سختۍ او غوسې څخه کار اخلي نو دوي د الله سره رښتینی محبت لري او د دغه محبت نښه دا ده چې الله هم

دوی خوبښوي، ځکه بنده که هر څومره د الله تعالی د محبت دعوا وکړي خو که دغه دعوی د الله له لوري تایید نشي او هغه ورسره د محبت څرگندونه ونکړي نو دعوا یې بې بنسټه ده. که څه هم د مفسرینو په وینا د دې آیت د نازلیدو لومړی لامل او مصداق حضرت ابوبکر صدیق رضي الله عنه او هغه کسان دي چې د ده ترمشری لاندې د مرتدینو سره وجنگیدل او دا مبارک آیت د قرآن د غیبي خبرونو او معجزو څخه گڼل کیږي ځکه د کوم شي خبرې چې ورکړی و همغه پېښ شو او د رسول الله ﷺ له رحلت وروسته یوه ډله خلک له دین څخه وگرځیدل او مرتد شول. د مسلمانانو لومړي خلیفه د خپلو یارانو په مرسته له دوی سره جهاد وکړ خو په قرآني الفاظو کې د لفظ عمومیت ته اعتبار او ارزښت ورکول کیږي، نو دا مبارک آیت پر دې دلالت کوي چې الله تعالی د خپلو بندگانو په وجود کې درې صفتونه خوبښوي، یو دا چې د مومنانو پر وړاندې نرم خوښه او مهربانه وي او د کافرانو په مقابل کې ډیر کلک او شدید. دویم دا چې د الله په لاره کې جهاد وکړي. دریم دا چې د حق په پیروي کې د هیڅ ملامتونکي له ملامتیا څخه ونه ویريږي.

﴿وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ...﴾
(الحشر: ۹).

دا مبارک آیت د نبی کریم ﷺ د انصارو یعنی د مدینې منورې د خلکو په ستاینه کې راغلی دی او د هغوی د دوستی او مهربانۍ وصف، بلکې د هغوی سربښندنې او ځان تیریدنې د تعظیم او تمجید وړ گڼځوي او فرمایي: او هرڅه چې هغو ته ورکړل شي د هغو څه اړتیا قدرې هم دوی په خپلو زړونو کې نه احساسوي او پرخپل ځان باندې نوروته ترجیح ورکوي اګر که په خپله محتاج هم وي.

قرآنکریم داسې صفتونو ته په درنه سترگه گوري او ټول دې ته ترغیب او تشویقوي خو په خپله او هم د اسلامي ټولني په نورو غړيو کې دا صفتونه ژوندي او پيدا کړي او خلک سوله ايز ژوند، نرمۍ او ښو اخلاقو ته راوبولي، پرته له شکه د الله د رسول ﷺ له خوا يوه روزله شوې ډله داسې وه چې قرآنکریم يې کيسه داسې کوي: دوی له حده زیات په خپلو منځونو کې مهربانه وو په هره نوې لیدنه کې به یې یو او بل په غیر کې نیول سره له دې چې په ځینو چارو کې دوی د نظر او رایې اختلاف هم درلود خو یو او بل ته په احترام قایل وو حاکمانو په رعیت رحم او شفقت درلود او رعیت حکومت ته تابع او فرمان برداره و، نومسلمانان باید په هر وخت او زمانه کې همداسې وي.

د آیت لند مفهوم

په ذکر شوي مبارک آیت کې د رسول الله ﷺ ستاينه او همدارنگه د ده د رښتينو پيروانو تعريف او ستاينه شوې ده. په لومړي پړاو کې د پيغمبرانو د سردار حضرت محمد ﷺ رسالت ثابتوي او په دويم پړاو کې شو شيانو ته اشاره کوي: لومړی دا چې د محمد ﷺ پيروان او صحابه د کافرانو پر وړاندې د دوی د کفر پر اساس ډير غليظ، شديد او سخت خوږه وو، نه د ذاتي او شخصي دښمنۍ پر اساس، خو د مؤمنو او ديندارو وروڼو پر وړاندې مهربانه او نرم خوږه وو. دويم دا چې دوی په داسې شي التزام او پابندي لري چې دوی دې نیکو صفتونو ته هڅوي او هغه د لمانځه اداء کول دي، د پاک قرآن د وينا پر بنسټ **﴿إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ﴾** [العنکبوت: ۴۵] لمونځ انسان له ټولو بې حيايو او ناورتياوو څخه منع کوي او پرته له شکه بدخويي او سختي د مسلمانانو په وړاندې يو ناوړه او بد عمل دی چې د حقيقي لمانځه په واسطه مسلمان ورځنې ژغورل کيږي.

دریم دا چې دوی د اخلاص خاوندان دي، يعنې په خپلو کړو وړو سره د الله له رضا پرته بل هيڅ موخه او هدف نه لري. څلورم دا چې د پاکي او ايمان نښې د دوی له سر او مخ څخه روښانه څرگندېږي چې خلک يې په سمه توگه پيژندلی شي او د دوی له لوري امن او ډاډ احساسوي.

دا مبارک آیت د لومړنيو مسلمانانو د صفتونو په بيانولو او د مسلمانانو پر وړاندې د دوی په نرمۍ او مهربانۍ باندې د آسماني تاييد سره په اسلامي ټولنه کې د خواخوږۍ، گډ ژوند او نرمۍ بنسټونه ږدي او پر دې اساس چې اسلامي امت د حقيقت د لارې د مخکښانو په پيروي مکلف دی گواکي ټول دې نرمۍ ته رابلي او دا د هغوی ديني وجيبه گڼي نو مسلمانان بايد په خپلو کې سوله ايز ژوند ولري، جغرافيوې پولې د مذهبونو او نظريو اختلاف اويا د ژبو، قوم او رنگ اختلاف بايد د مينې او ايماني محبت او ښه نيت او په خپل منځ کې د نيکې معاملې خنډ ونه گرځي.

فعاليت

زده کوونکي دې په ټولگي کې د مسلمانانو تر منځ د نرمۍ او گډ ژوند گټې او د بې ځايه سختۍ او تشدد زيانونه په خپلو کې تر بحث او څيړنې لاندې ونيسي.

د لوست گټې او لارښوونې

په پورتنۍ آيت کې ډېرې گټې او لارښوونې شتون لري چې ځينې يې په لاندې ډول دي.

- ❖ د حضرت محمد ﷺ د نبوت او رسالت اثبات او تايد.
- ❖ د رسول الله ﷺ او د هغه د يارانو د دې صفت بيانول چې هغه د مسلمانانو پر وړاندې نرمي کول او د کفارو پر وړاندې شدت کول دي.
- ❖ د گډه ژوند، ښېگڼې او خواخوږي د روحيې په لور د مسلمانانو ترغيب او تشويق کول.
- ❖ په خشوع، خضوع، رکوع او سجود سره د لمانځه د فضيلت بيانول.
- ❖ په کړنو، اعمالو او د الله د رضا په حاصلولو کې د اخلاص فضيلت.
- ❖ د اصحاب کرامو د مقام او مرتبې لوړوالی او په تورات او انجيل کې د هغوی د اوصافو يادونه.

۱- لاندې کلمات وژباړئ.

- { أَشِدَاءُ }، { رُحَمَاءُ }، { رُكْعًا سَجْدًا }، { يَتَتَوْنَ }، { فَضْلًا }، { رِضْوَانًا }، { سَيِّمَاهُمْ }.
- ۲- د ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكْعًا سَجْدًا يَتَتَوْنَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سَيِّمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ مبارک آيت د کوم سورت برخه ده؟
- ۳- په دې آيت کې د صحابه و کرامو څو صفاتو ته اشاره شوې ده؟
- ۴- قرآن مجيد د رسول الله ﷺ د يارانو د صفاتو په بيانولو سره له مؤمنانو څخه څه غوښتنه کوي؟
- ۵- د ﴿سَيِّمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ جمله تفسير کړئ.
- ۶- د مسلمانانو دښمنی د کفارو له ذات سره ده که دهغوی له کفري صفاتو سره؟
- ۷- د دې لوست له گټو او لارښوونو څخه څلور گټې بيان کړئ.

زده کوونکي دې په خپله خوښه د لاندینيو دوو موضوعگانو په هکله يوه لنډه مقاله وليکي:

- ۱- په اوسني عصر کې تفاهم او گډه ژوند ته د اسلامي امت اړتيا.
- ۲- د قرآن مجيد د آيتونو په رڼا کې د تفاهم او گډه ژوندون فضيلت او ارزښت.

په قران کریم کې نمونه ځوانان

قال الله تعالى: ﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُو مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا﴾ [الكهف: ١٣ - ١٤]

د کلمو معنا

د دوی عجیبه خبر	{ نَبَأَهُمْ }
په رښتینولۍ او باور سره	{ بِالْحَقِّ }
ځوانان وو	{ فِتْيَةٌ }
دوی ته مو هدایت زیات کړ	{ زِدْنَاهُمْ هُدًى }
محکم مو کړ زړونه د دوی	{ وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ }
هیڅکله نه راغواړو او عبادت نکوو	{ لَنْ نَدْعُو }
بیکاره او دروغ خبره	{ شَطَطًا }

ژباړه

مور د هغو اصلی قصه تاته (ای محمده) اوروو هغوی څو تنه زلمیان وو چې پر خپل پروردگار یې ایمان راوړی ؤ او مور هغو ته په هدایت کې زیاتوالی ورپه برخه کړ. مور د هغو زړونه په هغه وخت کې محکم کړل چې کله هغوی پاڅیدل او اعلان یې وکړ چې زموږ رب فقط همغه ذات دی چې د آسمانونو او ځمکې رب دی مور به له هغه پرته نور کوم معبودان ونه بلو که مور دغسې وکړو نو بیخي بایزه خبره به مو کړې وي.

تفسیر

د آیتونو شرح او څیړنه

یاد شوي مبارک آیتونه د (الكهف) له سورت څخه دي چې څلور ډیرې لویې پېښې رانغاړي: لومړی د كهف د اصحابو کیسه . دویم د هغو خلکو کیسه چې الله ورته دوه سمسور بڼونه

وربشلي وو. دريم د حضرت موسى عليه السلام كيسه د الله دنيك بنده سره او خلورم د ذوالقرنين كيسه. خو د دې سورت ډير آيتونه د كهف د ملگرو په كيسې پورې تړاو لري، چې د ايمان د پياوړتيا يوه بيلگه ده او د دنيا پر مال او شايست آخرت ته ترجيح وركوي. د دې كيسې په اتلانو كې د هغو ځوانانو لپاره غوره لارښوونه او اقتداء ده چې د خپلې عقيدې او ايمان لپاره د ظلم او زياتي پر وړاندې دريري او له يو الله پرته د بل هېچا څخه ويره نه لري.

﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى﴾ وروسته له دې چې په څو وړاندينيو آيتونو كې د كهف د ملگرو كيسې ته لنډه اشاره كيږي او له دې پېښې څخه د الله د يوې عجيبې نښې په عنوان يادونه كيږي، دادي په دې مبارك آيت كې په مفصله توگه د كهف د ملگرو كيسه پيليري او فرمايي: ﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ﴾ مور د دوی زړه وړونکی خبر په رښتینې او حقیقي توگه تا ته ای محمده، بیانوو.

(نبا) په عربي ژبه كې هغه خبر ته ويل كيږي چې د ستر ارزښت لرونکی وي. ﴿إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى﴾ (فتية) د (فتی) جمع ده، فتی هغه ځوان ته ويل كيږي چې تر او تازه وي يا د ځوانی په اوصافو بشپړ وي، نو د مبارك آيت تفسير داسې كيږي: هغوی تنكي ځوانان وو د ځوانی په صفتونو ستايل شوي چې په خپل پالونكي الله يې ايمان راوړ او مور د دوی په ايمان كې زياتوالی راوست، د ايمان له زياتوالي څخه مراد په ايمان ثابت قدم پاتې كيدل او د الله له لوري د نيك عمل په توفيق مشرف كيدل دي.

﴿وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُو مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا﴾ (ربط) په عربي كې د يوه شي تړلو ته وايي او په مجازي توگه په مبارك آيت كې د صبر او زغم وركولو ته ويل كيږي، په دې معنا چې د دوی زړو ته مو د داسې استقامت څخه ډك كړل چې هيڅكله د ظالم پادشاه ويري اود ښځې، زامنو او ټاټوبې په پريښودلو د دوی قدمونه ونه لږزيدل، البته دا د زړونو تړل او استقامت هغه وخت د دوی په برخه شو چې كله په خپلو پښو ودریدل يعنې ټينگ هوډ يې وکړ او چيغې يې كړې چې ﴿رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ يعنی زموږ پروردگار همغه د اسمانونو او ځمکې پروردگار دی او مور پرته له هغه بل الله نه پيژنو او له هغه پرته د بل هيڅ معبود لمانځنه نه کوو، ځکه که داسې وکړو نو په حقيقت كې به مو د حق نه لرې خبره ويلې وي ﴿لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا﴾ (شطط) اصلا هغه څه ته

ویل کیري چې لرې او ناممکنه وي، په دروغو، دوکې او ظلم يې هم اطلاق کیري او دا ټولې معنا گانې د مبارک آیت له لفظ څخه مرادیري.

د آیتونو د نزول سبب

د کهف د ملگرو د کیسې په اړوند د آیتونو د رالیرلو لامل دا ؤ چې د مکې مشرکانو د یثرب (مدینې) له یهودیانو څخه وغوښتل چې څو دوی ته د داسې څیزونو لارښونه وکړي چې په هغه سره د الله رسول و ارزوي او په دې توگه یې د رسالت صحت او عدم صحت څرگند کړي. یهودو خبر ورکړ چې د دریو شیانو په اړه له ده څخه پوښتنه وکړي: لومړی دا چې د کهف د ملگرو کیسه څرنگه وه. دویم د ذوالقرنین او دریم د روح په باره کې، که چیرې هغه دوه لومړنیو پوښتنو ته ځواب وویل اود دریمې په هکله یې چټیتیا غوره کړه نو هغه د الله استازی دی. کله چې مشرکانو دا پوښتنې وکړې نو الله تعالی ورته د اصحاب کهف او ذوالقرنین دواړه پېښې د کهف په سورت کې مفصلا بیان کړې. او د روح په هکله آیت نازل شو چې **﴿قَالَ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا﴾** [الاسراء: ۸۵] ژباړه: ووايه روح يو امر دی چې زما الله پورې اړه لري او تاسې ته علم نه دی درکړې شوې مگر ډیر لږ.

د اصحاب کهف کیسه

د اصحاب کهف کیسه په لنډه توگه لکه څرنگه چې په کابلي تفسیر کې ټوټه ټوټه راغلې ده داسې بیانوو:

وايي چې دا څو رومي تنکي ځوانان وو چې د کوم ظالم او زورور باچا په وخت کې یې ژوند کاوه چې نوم یې ځینو «د قیانوس» یاد کړی دی. دا باچا په بوت لمانځنه کې ډیر غرق ؤ او په ظلم او زیاتي سره یې بوت لمانځنه خوروله، خلکو د ده د جبر او عذاب له ویرې او یا د څو ورځو دنیوي گټو په خاطر خپل مذهبونه پرېښودل اود بوت په عبادت مشغول شول په دې وخت کې څو ځوانان چې د حکومت د لویو کورنیو او چارواکو پورې یې تړاو درلود په دې فکر شول چې د مخلوق د خوشحالی په وجه د خالق رضا له لاسه ورکول مناسب کار نه دی نو څرنگه چې د دوی زړونه د ایمان او تقوی اود الله د وېرې څخه ډک وو او الله تعالی دوی ته د صبر، ثبات، توکل او له مجازي خدایانو څخه د بې زارۍ وسه او توان ورکړې وه نو د باچا پر وړاندې یې هم یوه مستانه چیغه وکړه چې **﴿لَنْ نَدْعُو مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا**

شَطَطًا او په دې توگه يې خپله زړ ورتيا، خپلواکي او عقیده څرگنده کړه او ټول خلک يې حيران کړل، باچا له يوې خوا د دوی پر ځوانی رحم وکړ او له بلې خوا څه چارې او مصلحتونه د دې مانع شول چې دوی سمدستي ووژني نو په دې وجه يې هغوی ته څو ورځې مهلت ورکړ څو په خپلو کارونو کې فکر او غور وکړي، دوی له مشورې وروسته پریکړه وکړه چې په هر حال خطر خو راته متوجه دی او ارومرو د هغه د ظلم او زیاتي څخه عاجز او قدمونه مو بنویږي نو مصلحت دا دی چې د ښار په شا او خوا د کوم غره په غار کې پټ شو او ښار ته د راستنیدو لپاره یوه مناسبه موقع ولټوو د خپل وړاندیز په ټینگار يې دعا وکړه چې یا الله ستا په ځانگړي رحمت زموږ کارونه سم کړه او موږ ته د کامیابی او هدایت لاره وښه او په پای کې زموږ واړه کارونه سم کړه! همغه وه چې له ښاره ووتل او ښار ته نږدې د یوه غره په یو غار کې پټ شول او په خپلو کې يې یوتن وټاکه چې خپل حالت بدلوي او کله ناکله ښار ته ځي څو خپلې اړتیاوې او ضرورتونه له بازاره واخلي او د ښار له حال احوال څخه هم ځان خبر کړي کوم کس چې د دوی له ډلې څخه د دې کار لپاره ټاکل شوی ؤ یوه ورځ يې خبر راوړ چې نن د حکومت جاسوسان په ښار کې زموږ پلټنه کوي او زموږ خپل او خپلوان دې ته اړ باسي چې زموږ پټ ځای هغوته وښيي، په همدې یادونه کې وو چې ناڅا په الهی قدرت پردوی د خوب غلبه راغله او پلټونکو چې هر څومره پلټنه وکړه د دوی پټه يې ونه لگوله، ناهيلي شول او له پلټنې څخه لاس په سر شول باچا امر وکړ چې د سرپو(فلز) په تخته د دې ځوانانو نومونه د دوی د کیفیت او احوالو سره یو ځای ولیکي او په خزانه کې يې وساتي تر څو راتلونکي نسلونه وپوهیږي چې څو تنه په حیرانوونکې توگه ورک شوي دي ښايې په راتلونکې کې له دوی څخه څه اثر ظاهر شي او کومې عجیبې پیښې ورځنې څرگندې شي. دوی په لمريز حساب پوره درې سوه کاله په همغه غار کې ویده وو چې د سپوږمي په حساب نه کاله ورباندې زیاتیري - له يوې اوږدې مودې مودې څخه وروسته راجگ شول او په خپلو کې يې یادونه وکړه چې موږ به څومره موده ویده شوي یو؟ څنو وویل چې یوه یا نیمه ورځ (یعنې ډیر لږ) نورو وویل چې په دې هکله خبرې کول فایده نه لري الله پوهیږي چې موږ به څومره وخت ویده شوي وو - اوس غوره داده کار وکړو یو تن دې دغه روږی له ځانه سره واخلي او ښار ته دې لاړ شي اوله یوه دوکان څخه دې حلال او پاک خواړه راوړي، یو تن روږی واخستې، ښار ته ولاړ خو دهغه ښار هر څه يې متغیر او نوي وموندل - ښاریانو چې کله هغه سکه ولیده حيران شول چې د کوم باچا نوم په هغې لیکل شوی او دا به کوم وخت وي.

خلکو و پتيله چې دې سړي کوم ځای خزانه موندلې ده، پلټنې په دې هکله دوام وموند تردې چې پېښه د باچا حضورته ورسیده، باچا څیر شو او هغه پخوانۍ تخته چې د څو ځوانانو هویت او د دوی د ورکې تاریخ ورباندې لیکل شوی ؤ او ډیره زمانه ساتل شوې وه نو خپل حضور ته یې وغوښتل او پلټنه یې پیل کړه او بالاخره وپوهیده چې دا هماغه ورکه ډله ده. په هغه وخت کې په ښار کې د «بعث بعد الموت» په هکله بحثونه او مناظرې روانې وې ځینو ویل له مرگه وروسته څوک بیرته نه راژوندي کيږي، ځینو به ویل بحث یوازې روحانې وي نه جسماني، ځینو دواړه منل - د وخت باچا چې یو حق پرست او انصاف کوونکی سړی ؤ غوښتل یې چې کومه بیلگه له کومې لوري نه په دې هکله لاس ته راوړي تر څو د خلکو عقل یې په آسانی سره ومني نو الله تعالی دا بیلگه دوی ته راوړله اودا کار ددې لامل شو چې د آخرت څخه انکار کوونکي هم د دې حیرانوونکې پېښې له لیدلو او اوریدلو وروسته د قیامت د ورځې په راتلو ایمان راوړ.

د آیتونو لنډ مفهوم

دواړه مبارک آیتونه د هغو ځوانانو په هکله دي چې د بشریت په تاریخ کې د اصحاب کهف په نامه مشهور دي، الله تعالی هغوی د بیلگې په توگه د ټولو مسلمانانو او په ځانگړې توگه د ځوانې طبقې لپاره په خپل سپیڅلي کتاب کې ذکر کړي که چېرې تاسې غواړئ چې په خپل دین ټینګ واوسی، که غواړئ چې حق ته پر باطل ترجیح او غوره والی ورکړئ، که غواړئ د آخرت د لاس ته راوړلو لپاره د ظالمانو او متکبرانو له رټې او تهدید څخه ونه ویریرئ نو په دې ډله پیاوړو ځوانانو پسې اقتداء وکړئ او پوه شئ چې د عالمیانو د خالق او پالونکي غیبی مرسته به ستاسو سره مل او ملگري وي بلکې تاسوته به ډیرې لویې ویاړنې در په برخه کړي لکه څرنګه چې د اصحاب کهف ملگروته وربښل شوې وې.

له بلې خوا دا آیتونه اودا کیسه په ټولیزه توگه له مرگ وروسته د ژوندانه واقعي بیلگه وړاندې کوي، د روایتونو پر بنسټ په هغه زمانه کې چې دا پېښه رامنځ ته شوې وه وروسته له مرگه د بیا ژوندي کیدو پدیدې د آخرت څخه انکار کوونکي د شک او شبه سره مخ کړي وو او یوه ډله خلک یا مطلقاً د ژوندي کیدو څخه منکروو یا یې د دې دعوې کوله چې یوازې روح ژوندي کيږي نه جسم، خو د اصحاب کهف په وینیدلو سره وروسته له ۳۰۹ کلونو

څخه دا شک او شبهه له منځه ولاړه او خلکو د سر په سترگو ولیدل چې پرته له شکه الله تعالی کولای شي مړ بدن ته دویم ځلي روح وروښي او په حرکت يې راولي. دریم شی چې مبارک آیتونه ورته اشاره کوي دا دی چې د مومنانو لپاره هیڅکله له الله سره شریک راوړل د زغملو وړنه دی او واقعي مسلمان نشي کولای د مشرکانو سره هم نظره او هم عقیده واوسي، شرک کاملاً باطل دی او په قرآني تعبیر سره (شطط) دروغ، ظلم او له حق او حقیقت څخه لرې ته ویل کیږي.

په قرآن کریم کې څو نور نمونه ځوانان

ابراهیم خلیل الله ﷺ

حضرت ابراهیم عليه السلام د الله پیغمبر ؤ چې د الله په لار کې د سترو ځان بنندنو په خاطر د خلیل الله یعنی د الله د ځانگړي دوست لقب ورکړل شو، هغه د ځوانۍ په منگ کې په بشپړې میرانې سره داسې کارو ته وکړل، چې د نمونه(مثالي) ځوانانو په ډله کې شمیرل کیږي. د اتلولۍ له کارونو څخه یې یو دا ؤ چې په کوڅه او بازار کې به د ظالم نمرود له ویرې پرته گڼځیده او بتان چې د نمرود او نمرودیانو معبودان وو هغه یې باطل او بې بنسټه بلل. او په دې یې هم بسنه ونکړه او کله چې یې مناسبه موقع ومونده، تبریې راواخست او د باطل پرستو یو یو بت یې مات او له منځه یوړ. هرکله چې د بتانو عبادت کوونکي د ظالم باچا په ملتیا راوگرځیدل له داسې عجیبه کار سره مخامخ شول چې هیڅکله یې په ذهن کې هم نه ؤ انځور شوی. کله یې چې د دې کار له کوونکي څخه پلټنه وکړه یوې ډلې وویل: **﴿سَمِعْنَا قَتِي يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ﴾** [الانبیاء: ۶۰] یعنی له یوه ځوان څخه چې ابراهیم نومیري اوریدلي مو دي چې د دې بوتانو بدي یادوي نو دا لوی جرم او گناه له ده څخه پرته بل چا نه ده کړې. د ابراهیم خلیل اود نمرود د اور بلیدنه مشهوره ده.

موخه دا ده څو وپوهیږو چې پاک قرآن هغه د نمونه ځوان په توگه یادوي ځکه چې هغه د باطل په ماتولو او ځپولو کې د ځوانانو لارښود او مقتدا دی.

اسماعیل ذبیح عليه السلام

دا د ابراهیم خلیل زوی دی چې وروسته هغه هم پیغمبر شو، خو مخکې له پیغمبرۍ څخه یې د تنکۍ ځوانۍ په منگ کې داسې لویه سرښندنه د الله حضورته وړاندې کړې ده چې د ذبیح

الله (د الله لپاره حلال شوي) لقب ورکړی شوی دی دا پېښه داسې وه چې پلار یې په خوب کې ولیدل چې یوازنی گران زوی د قربانولو ځای ته وړي اود الله لپاره یې حلالوي. څرنگه چې د پیغمبر خوب حق دی، هغه باید دا خوب عملي کړی وای، خو اندیښنه دا وه چې آیا دا تنکی ځوان سرښندنې ته تیاريزي او یا د زور له مخې دې کار ته لاس واچوي، نو ځکه یې لومړی د ده سره د مشورې لپاره مسئله شریکه کړه. ابراهیم علیه السلام له داسې ځواب سره مخ شو چې د دې ځوان تر ټولو د لوړ ایماني قوت ښکارندوی ؤ. قرآنکریم له دې پېښې څخه داسې یادونه کوي **﴿فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانظُرْ مَاذَا تَرَى قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ﴾** [الصفات: ۱۰۲]. ژباړه: کله چې هغه(اسماعیل علیه السلام) د هلوځلو(مرستې کولو) مرحلې ته ورسیده نو ابراهیم علیه السلام ورته وویل: زوی جان، زه په خوب کې گورم چې تا حلالوم، ته ووايه چې ستا نظر څه دی؟ زوی یې وویل: پلار جان، څه چې درته حکم کيږي هغه وکړه. ان شاء الله ما به صابر ومومي.

همغه وه چې دا پاک فطرت ځوان تر هغه شیبې پورې چې چاره یې پرمړۍ راښکل کېده د غره په خیر مستحکم ولاړ و او نوره کیسه یې مشهوره ده. دلته موخه دا ده ترڅو وپوهیږو چې اسماعیل ذبیح الله د قرآني نمونه ځوانانو څخه هغه ځوان دی چې په صبر، زغم اود الله په عبادت او فرمان منلو کې د ټولو مقتدا او لارښود دی.

يوسف عليه السلام

يوسف عليه السلام د يعقوب عليه السلام زوی اود اسحق عليه السلام لمسی اود ابراهيم عليه السلام کړوسی دی چې د پیغمبرۍ نعمت په مسلسل توگه د دې کورنۍ په برخه شوی دی. د حضرت يوسف د ځوانۍ د وخت کیسه چې الله تعالی ورته بې اندازې حسن او ښایست ورکړی ؤ په هغه اندازه زړه راښکونکې او له عبرته ډکه ده چې په قرآنکریم کې په احسن القصص یعنی بهترینه کیسه یاده شویده. د دې کیسې د تفصیل ځای دغه لنډ لوست نه دی یوازې باید دومره وپوهیږو چې هغه د ځوانانو لپاره ډیره غوره بیلگه ده چې غوښتل یې خپل ځان د اخلاقي مفاسدو له لومو څخه وژغوري. هغه د خپلې ځوانۍ په ډیرو ښایسته ورځو کې ؤ او په ډیر غوره ناز او نعمت کې یې ژوند کاوه او د هغه زمانې تر ټولو ښې او لوړې طبقې ښځې ورڅخه وغوښتل چې د زړه مرام یې پوره کړي، خو هغه د بند تنگه او تیاره گوښه په هغه ټولو نعمتونو او

خوندونو غوره كړه او ويې فرمايل: ﴿مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ﴾ [يوسف: ۲۳] ژباړه: په الله له دې بلۍ نه پنا غواړم او بر سپره پر دې زما رب زه ډېر ښه ساتلی يم او ظالمان هېڅکله خلاصېدلی نشي. که اوسني ځوانان په دې نيکه نمونه پسې اقتداء وکړي پرته له شکه الله تعالی به يې د دنيا او آخرت پایله داسې نيکه کړي او هغو ته به داسې عزت ورپه برخه کړي لکه څرنګه چې يې يوسف عليه السلام ته وربښلی ؤ.

فعالیت

زده کوونکې دې په دوه ډلو وویشل شي او په خپلو کې دې د هغو حکمتونو او عبرتونو په هکله بحث او څېړنه وکړي کوم چې د اصحاب کهف له کیسې څخه څرګندېږي.

د لوست ګټې او لارښوونې

- په پورتنیو آیتونو کې ځینې ګټې او لارښوونې شته چې عبارت دي له:
- ❖ د کهف د کیسې په نازلیدو سره د حضرت محمد ﷺ د رسالت اثبات.
 - ❖ د حق خبرې د څرګندولو غوره والی که څه هم په هغه کې د وژلو یا د وهلو او ټکولو او بندي کولو ویره وی.
 - ❖ د توحید د عقیدې او د سپېڅلې کلمې (لا اله الا الله) د بیانولو ارزښت، لکه څرنګه چې د اصحاب کهف ځوانانو وویله.
 - ❖ له الله پرته د نورو مخلوقاتو د عبادت او لمانځنې بطلان او پر هغه د عقلي او نقلي دلیل نشتوالی.
 - ❖ د دین او عقیدې د ساتنې په خاطر د الله په لار کې د هجرت د فرضیت او ارزښت ثبوت.
 - ❖ د ځوانۍ اود هغه د منګ ارزښت، ځکه انسان په دې دوران کې لوی لوی کارونه په آسانی سره تر سره کولای شي.

❖ د الله په غیبې مرستې سره د رښتینو مؤمنانو د برلاسی ثبوت، لکه خرنگه چې یې د اصحاب کهف ځوانانو ته په هدایت کې زیادت وکړ او د دوی زړونه یې ټینګ او ثابت کړل.

۱- لاندې کلمې وژباړئ:

{نَبَاهُمْ} ، {بِالْحَقِّ} ، {فِتْنَةً} ، {وَرَبَطْنَا} ، {شَطَطًا}.

- ۱- د کهف په مبارک سورت کې څو کیسوته اشاره شوې ده؟
- ۲- د اصحاب کهف په کیسې پورې د اړوندو آیتونو د نازلیدو سبب څه ؤ؟
- ۳- د ربط قلوب لفظی معنا او مراد په ذکر شوي آیت کې بیان کړئ؟
- ۴- د اصحاب کهف کیسه په لنډه توګه بیان کړئ؟
- ۵- د اصحاب کهف د ویده کیدو موده څو کاله وه؟
- ۶- د دې لوست د آیتونو له ګټو او لار ښوونو څخه څلور ګټې بیان کړئ؟

زده کوونکي دې په قرآن کریم کې د نمونه ځوانانو د سیرت نه په استفادې سره د (دخان، کورنۍ او ټولنې په اصلاح کې د ځوانانو ونډه) ترسرلیک لاندې یوه مقاله ولیکي، چې له شلو کرښو څخه کمه نه وي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**